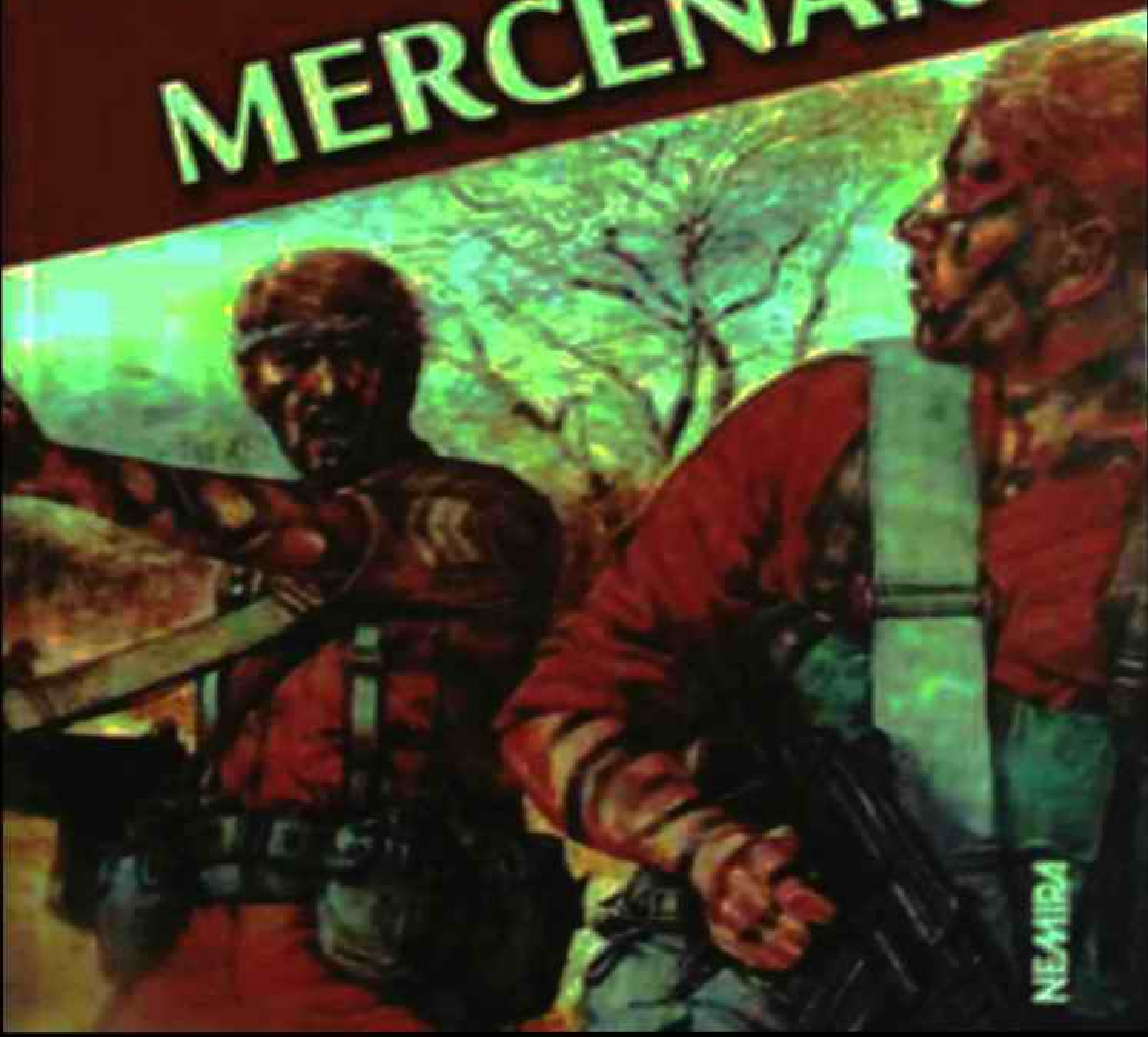
comando

Mike Hassel

JURNALUL UNUI MERCENAR

I

Soldier of fortune

Gil Shepard, caporalul-şef al plutonului *Mercenarios*, mă trezeşte cu brutalitate. Când mă întorc spre el, cu ochii cârpiţi de somn, îmi suflă în faţă duhoarea gurii sale împuţite.

– Scoală! Colonelul Schroder te vrea într-un minut în cortul său! Te previn că e atât de punctual, încât elveţienii îşi potrivesc ceasurile după el!

Mă priveşte în timp ce mă echipez, în mai puţin de treizeci de secunde, şi clatină aprobator din cap. Ca pe orice nou-venit, nu mă înghite de nici un fel, dar ca militar trebuie să recunoască pregătirea de care am dat dovadă în cele două săptămâni de când am fost primit în pluton. Încă nu am intrat efectiv în luptă cu trupele guvernamentale ale comuniştilor din Luanda, deşi cele paisprezece zile petrecute în pădurile din valea fluviului Cuango îmi fuseseră suficiente pentru a-mi însuşi, în bună măsură, tactica şi strategia războiului de junglă. Simt însă că n-o să mai treacă mult timp până când o să fiu „apt de luptă".

– A sosit ziua cea mare, îmi confirmă Gil bănuielile. Dacă şefii îţi dau notă bună, de mâine vii cu noi.

– Sunt gata, domnule caporal-şef! strig eu, luând o poziţie impecabilă de drepţi.

Gil mă inspectează atent, neuitând să-şi bage nasul zdrenţuit în ţeava AKM-ului. Mai îmi dă un ocol, mirosindu-mă ca pe o legumă misterioasă, după care o ia înainte, deschizându-mi drumul.

Aştept în faţa cortului, în care se află punctul de comandă, să fiu chemat înăuntru. La o masă pitică, aşezaţi pe două scaune

pliante, stau colonelul Schroder și maiorul Pavlovici. Pe măsură ce se înghesuie două pahare groase și o sticloanță de Smirnoff, aflată la jumătatea unui dans de strip-tease. Cei doi pufăie din trabucuri cubaneze – pradă de război –, plimbându-și fără jenă privirile pe mine, de parcă aș fi noua menajeră.

Iau poziția de drepți și dau raportul.

– Pe loc repaus! zice maiorul cu un glas mieunat, care nu se potrivește deloc cu înfățișarea lui fioroasă.

Colonelul Schroder se face că răsfoiește câteva file dintr-un dosar, deși cunoaște întreaga mea biografie, de altfel, destul de scurtă: orfan, crescut într-o școală de copii, după care, preluat de armată și încadrat într-un batalion secret de gardă al Conducătorului Iubit, doi ani de pregătire într-o tabără secretă din Munții Făgăraș, trăgător în lovitura de stat de la București (de partea cui, nici eu n-am aflat încă), transfug ilegal în Iugoslavia și apoi în Franța, încadrat printr-un anunț la mica publicitate.

Schroder aruncă plictisit dosarul, ștergându-și atent degetele cu un șervețel, cu gesturi de biolog care tocmai a terminat de examinat rahatul unui crustaceu.

– Soldat Florin Zamfir! pronunță el rar, parcă neobișnuit cu un nume așa de ciudat. Caporalul-șef Shepard ți-a acordat nota maximă la pregătirea fizică și la trageri. Totuși, se pare că nu te-ai pus la punct pe deplin cu misterele războiului de gherilă. Soarbe din pahar, clătindu-și amigdalele, după care plescăie cu încântare și reia ceva mai vioi: Bineînțeles că asta se învață, ca să zic așa, văzând și făcând. Există însă și un neajuns pentru acest tip de învățătură: glonțul pregătit pentru tine. Orice soldat trebuie să știe, de la bun început, că, atâta vreme cât slujește în armată, există un glonț anume pregătit pentru el care, mai devreme sau mai târziu, îl va ajunge. Desigur, există și situația fericită, când acest glonț rămâne în încărcătorul inamicului. Se scarpină între picioare, de parcă ar vrea să-mi exemplifice locul în care poate rămâne glonțul, apoi mă întreabă pe neașteptate: Ce părere ai de noii tăi camarazi?

Iau din nou poziția de drepți și zic ca la carte:

– Sunt soldați curajoși, alături de care mă simt mândru să lupt.

– Pârţ! exclamă şi maiorul Pavlovici, belindu-şi buzele subţiri. Te-au îndoctrinat rău de tot comuniştii tăi. Omeneşte nu ştii să vorbeşti.

– Permiteţi să raportez! Îi consider camarazi de nădejde. Într-o formaţiune de luptă, este foarte important ca fiecare să lupte pentru supravieţuirea celorlalţi, şi abia apoi pentru propria-i viaţă. Este singurul criteriu după care mă conduc şi care acum îmi spune că sunt înconjurat chiar de asemenea oameni.

– Dar ei, zice Schroder, de cum mi-am reluat poziţia de repaus, ei ce părere au despre tine? Ţi-au comunicat-o?

Într-o fracţiune de secundă, îmi amintesc de bocancii pe care mi-i aruncase în cap Colosul, de şuturile în fund primite din partea lui Jack Nicholson, de instrucţia îngrozitoare la care mă supusese caporalul-şef, de banii pe care mi-i furase Figuerola, ca şi de „botezul" primit din partea lui Bahtiar, kurdul irakian.

– Sunt un pic neîncrezători, zic eu. Dar după prima luptă la care voi participa, se vor convinge de ceea ce pot cu adevărat.

Pavlovici rânjeşte cu toţi dinţii lui cariaţi. Nu face nici un efort să ascundă că ştie prea bine ce înseamnă „un pic neîncrezători". Dar răspunsul meu îi place. Îşi întinde picioroangele, cu un oftat de uşurare, continuând să mă fixeze cu ochii lui porcini, mici şi răi.

– Nu-ţi ascund că nu-mi plac românii, guiţă el repezit. Dar aici, naţiile dispar. Suntem cu toţii slujitori sub un singur steag, cel al dolarului. Încălcarea de consemn se plăteşte cu moartea. Astea ţi le reamintesc ca să ştii că, o vreme, o să stau cu ochii pe tine.

Se întoarce spre Schroder cu o privire întrebătoare. Colonelul dezbrăcă definitiv sticla. Îngână, fără să-şi arunce ochii spre mine:

– La noapte iei parte la o acţiune de comando. Instrucţiunile le primeşti de la caporalul-şef. Liber!

Salut. Fac un stânga-mprejur de kinogramă şi părăsesc cortul. Afară mă aşteaptă Gil, stând nerăbdător sub soarele torid al Angolei. Când mă vede, îşi înclină niţeluş capul, scărpinându-şi ceafa de taur, în timp ce-şi frământă nasul încolo şi-ncoace. Mai

cumpănește câteva clipe, apoi se hotărăște să-mi comunice ideea lui:

– De-acum, destul cu prostiile. Ești unul de-ai noștri. Am vorbit cu animalele pe care le numești camarazi, și ei sunt de acord să bem un păhărel împreună. Nu vreau să-ți impun nimic, dar cred că ai avea un atu, dacă tu ai fi cel care aduce borhotul.

Iau din nou poziția de drepți, gata să dau drumul la un mic raport, dar Gil mă oprește cu un gest scurt, scuipând cu scârbă drept în țeasta unei gângănii care traversează pe roșu.

– Am înțeles, ești școlit! Dar între noi nu folosim toate căcățișurile astea regulamentare. Asta nu înseamnă că nu trebuie să existe disciplină. Cu șefii e altceva. Ăștia nu s-ar duce nici la latrină fără instrucțiuni de folosire a hârtiei. Așadar, te aștept!

Îmi rămăseseră destui bani din primul meu avans primit ca mercenar, deși Figuerola îl diminuase simțitor. Nu la mare distanță de tabăra plutonului nostru se află o alta, plină cu angolezii rebeli ai lui Savimbi, iar acolo contrabanda e la ea acasă. Banii mei trec în buzunarul mafiotului de serviciu, care îmi înmânează două cartoane de votcă rusească și o cutie cu trabucuri. E o carte de vizită destul de prezentabilă, cu care nu mă rușinez să apar în fața camarazilor mei din plutonul *Mercenarios*.

– Cu asta trebuia să începi din prima zi! observă Frederick Sheldon, supranumit Colosul, căci la cei doi metri înălțime și la cele peste o sută douăzeci de kilograme pare un Goliat modern.

Duce o sticlă direct la gură și soarbe îndelung, în timp ce unicul său ochi se rotește din ce în ce mai repede, de parcă ar fi rotița unui contor. Când lasă recipientul jos, sloboade o râgâitură care pune în stare de alarmă plutonul vecin. Pentru noi însă e o manifestare obișnuită a uriașului care, oricum, întrece cu mult comportamentul întregului regn animalier.

– Să te ții aproape de mine și să ai în permanență asupra ta bidonașul cu votcă, mi se adresează el sfătos, luând atitudinea unui bătrân comandant de oști rănit în lupte. În felul acesta, vei

fi ferit de primejdii, iar cei dragi vor fi siliți să-ți mai amâne parastasul.

– Gura! face Jack, al cărui vocabular e ceva mai bogat decât cel al unui elev de primară. Dacă ai iar accese de grandoare, continuă el, făcând o excepție de la caracterizare, du-te la privată.

– Grandoare?! își rupe limba Colosul. Ce, Dumnezeu, mai e și aia grandoare? Ce rahat de cuvânt folosești? Ar trebui să-mi explici, Jack, nu-mi pot petrece restul vieții buchisind în bibliotecă, doar pentru că tu nu ai învățat să vorbești ca oamenii! Babacu' meu, atunci când nu înțelegea vreun cuvânt pe care i-l adresam, mă croia cu cureaua până când era sigur că l-am uitat definitiv. Bunăoară, când mă auzea pronunțând „excrement", îmi înfigea un șut în fund, după care mă învăța: "Eh, acum poți fi sigur că excrementul tău a ajuns căcat, așa că poți renunța la cuvânt." Tot așa, spunând eu odată ceva legat de „expectorat", mi-a borât drept pe cămașă, cu care s-a și șters la gură, sfătuindu-mă să nu-l mai îngrețoșez altă dată. Cel mai rău însă l-am iritat când am fost împreună cu o doctoriță, căreia i-am spus că mi-e frică să-mi facă injecție în popou. „Ce naiba vrei să spui cu «popou»?" a urlat babacu' de m-au trecut toate sudorile. „Ce popou? Ăsta e cur! Așa îi spune din moși-strămoși și așa va rămâne pentru încă o mie de generații!" Era atât de întărâtat, încât și-a dat jos pantalonii și și-a expus fundul lui cât o desagă de neam prost, făcând-o pe doctoriță să leșine. „Poți numi ăsta popou?" a întrebat-o el, de cum femeia și-a revenit în simțiri. Vezi bine însă că tipa n-o ducea prea bine cu nervii, căci a leșinat din nou, ceea ce l-a scos cu adevărat din fire pe bătrân. S-a repezit prin toate cabinetele, cu nădragii în vine, expunându-și dosul și răcnind întrebarea lui neroadă, până când a fost luat de gardieni și dus la poliție. Acolo a primit atâtea bastoane peste buci, că până și polițaii au trebuit să recunoască faptul că obiectul respectiv nu putea fi numit, cu nici un chip, „popou".

– Tu vorbit cât zece muieri! sonorizează Bahtiar, mai puțin obișnuit cu meniul în engleză. Dar luptat ca zece bărbați!

Colosul își trece limboiul violet peste buzele bătucite, privindu-l cu neîncredere. A trecut cam multișor de când nu a mai primit o laudă, dar cum e foarte sensibil atunci când i se amintesc meritele, nu vrea să accepte că e luat în zeflemea.

– Să știi că așa e, arăboiule! spune el, dând cep la o nouă sticlă. Cred că te-ai convins și tu de vitejia mea legendară.

– Vezi să nu-ți ieși din bocanci, claxonează Gil. Mai e puțin și-ți iei zborul.

– În felul ăsta mă voi putea scăpa drept în capul tău, îi transmite calm Colosul. Nu toți sunt mameluci ca tine.

– Ce-ați zice de o partidă de zaruri? propune Figuerola, unul dintre puținii angolezi acceptați în plutonul nostru.

Colosul îl cercetează cu de-amănuntul, ca un profesor pe elevul său eminent, timp în care își vizitează nările în căutare de biluțe. Mestecă o vreme propunerea, după care ne face cunoscut rezultatul:

– Mi-e teamă că voi trișați. Din cunoștințele mele, pe o rază de cel puțin o mie de kilometri nu pot fi găsite niște zaruri care să nu fie măsluite.

– Uite unde era cinstitul! toarnă Jack pe nerăsuflate. Ptiu! Și-n altă ordine de idei, mai spală-te și tu! M-ai lăsat fără miros!

– Are vreo legătură cu partida de zaruri propusă de acest onest băștinaș? se fudulește Colosul. Apa e cel mai mare dușman al omului. Ți-o poate spune orice naufragiat sau scăpat de la înec.

Tăcut, Figuerola scoate cinci zaruri, pe care le freacă grijuliu cu batista lui dantelată, amintire dintr-un bordel din Freetown, privindu-le pe rând în lumină, aidoma unui șlefuitor olandez de diamante. Vederea babaroaselor înviorează dintr-o dată atmosfera. Se fac câteva aprecieri, nu tocmai măgulitoare, la adresa sintagmei „băștinaș onest", la care Figuerola răspunde cu câteva blesteme în limba maternă. Cu toate acestea, se scarmănă cu toții prin buzunare, dând la iveală bumăștile. Fiecare are însă pretenția să testeze zarurile. Colosul le încearcă chiar în dinți, fiind gata să se înece cu unul dintre ele și să-l înghită. E salvat de proprietar, care-l atinge pe neașteptate la lingurică. Uriașul scoate limba de un cot, de pe care Figuerola se grăbește să dezlipească bucățica de os. Pumnul Colosului e

evitat în ultima secundă. Angolezul e un maestru al eschivelor, dar şi al loviturilor golăneşti. Îşi repede bocancul spre burta uriaşului, dar calculează greşit distanţa şi rămâne crăcănat. E prea destul pentru Colos, care-i repede mâna între picioare şi strânge, până când angolezul se face mai roşu decât fundul unui gibon.

– Vom juca cu boaşele tale, în loc de zaruri! propune Colosul. Sau sunt şi astea măsluite?

– Încercă-le între dinţi! îl îndeamnă Gil, căutând să-i despartă pe împricinaţi.

– Odată tot ţi-o trag! piuie Figuerola, când scapă din cleşte.

– Nici în visele tale frumoase! îl anunţă Colosul. Stai la distanţă, dacă vrei să ai urmaşi!

– La noapte luptat! Păstrat energie pentru noapte! intervine ca musca-n lapte Bahtiar.

– Tu pupat! se oţărăşte Colosul. Tu văzut de treaba ta, nu băgat nas în afacerile albilor! adaugă el, omiţând pe moment culoarea lui Figuerola.

Ca mai întotdeauna, conflictul e uitat repede. Jocul de zaruri reprezintă o tentaţie mult mai mare. O vreme, fac pe chibiţul, căci nu mai am nici un ban, dar, la propunerea lui Gil, mi se permite să mizez pe paralele care vor veni peste o săptămână.

– Şi dacă moare până atunci? sare neliniştit Colosul. Cine plăteşte în locul lui?

– Gura! face Jack. Plătesc eu.

Oferta lui Jack m-a cam luat prin surprindere, deşi nu ar trebui s-o interpretez ca pe un eventual sprijin camaraderesc. Pe de altă parte, e dornic să pierd o anumită sumă pe datorie, căci, în acest fel, Colosul va veghea asupra mea, chiar mai acătării decât asupra lui.

Ca un făcut, norocul se ţine scai de mine. Îmi recuperez nu numai banii daţi pe băutură, dar chiar şi pe cei furaţi de Figuerola. Asta, fireşte, nu mă face cu nimic mai iubit.

– Cine are baftă la zaruri are ghinion în luptă! încearcă Colosul să mă tragă spre calendarul cu superstiţii.

– Asta e tehnică, nu noroc! scuip eu preventiv.

– Prinseşi glas? se strâmbă Colosul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Stai să te văd la prima confruntare. Să-ţi iei cu tine şi o pereche de izmene, să ai de schimb. Am mai cunoscut eu viteji ca tine, şi după o lună au dispărut în lumea largă şi s-au angajat funcţionari, încheie el, accentuând cu dispreţ ultimul cuvânt.

– Ba s-au făcut dresori de animale, hohoteşte Gil. Şi-au zis că, dacă un monstru ca tine poate trage cu puşca, de ce n-ar învăţa şi maimuţele să facă la fel.

– Ba s-au făcut caporali-şefi, după ce au văzut că poţi câştiga tresele oricât de tâmpit ai fi! nu rămâne Colosul dator.

De altfel, prinde o mână de aur, care-l face şi mai voios. Ne goleşte de bani, ceea ce stârneşte interesul tuturor participanţilor la joc. Mişcările uriaşului sunt studiate pe îndelete, pentru a descoperi orice urmă de înşelătorie, iar zarurile iau din nou drumul microscopului. Colosul se făleşte de nu mai poate, trecându-ne pe toţi prin toată zoologia pe care a apucat s-o înveţe în şcoala de corecţie şi din limbajul comandanţilor.

În curând însă, începe iar să piardă. Ar vrea să se retragă, căci are încă un căţig bunicel, dar pumnalul pe care Bahtiar şi-l pune, ca din întâmplare, la îndemână, îi schimbă intenţiile. Primeşte un ajutor nesperat chiar din partea maiorului Pavlovici. Nici nu l-am auzit când a intrat în cort, în schimb, vocea lui molatică ne toarnă în urechi plumb topit.

– Nu-mi amintesc să vă fi comandat program de voie!

– Şi bătrânul meu avea probleme cu memoria! rage Colosul, căutând cu tot dinadinsul să fie scos „oficial" din joc. De multe ori, se trezea cu pendulul afară din pantaloni şi se întreba: „Oare trebuia să urinez, să regulez sau să-mi schimb chiloţii?" Cum ultima variantă nu putea fi valabilă, întrucât avea numai o pereche, mai rămâneau celelalte două...

– Soldat Frederick Sheldon! îl întrerupe maiorul, ducându-şi instinctiv mâna spre tocul în care se odihneşte bătrânul său Mauser. Amintirile tale de familie te privesc pe tine personal. Indisciplina însă mă priveşte pe mine. Marş pe terenul de instrucţie: două sute de flotări şi alergare de treizeci de minute

cu echipamentul complet şi cu masca de gaze pe figură! Executarea!

Colosul îşi atinsese ţinta. În altă împrejurare, ar fi stat să se tocmească, dar acum iese ca din puşcă, de-ai fi zis că tocmai fusese trimis într-o inspecţie de specialitate la un bordel pentru ofiţeri.

– Banii noştri! mugeşte Jack. A plecat cu banii noştri!

– Caporal-şef Shepard! urlă Pavlovici, pierzându-şi calmul său proverbial. Prezentarea la mine!

– La ordin, domnule maior!

– Am ordonat program de recuperare! Pentru la noapte e nevoie de întreaga capacitate de luptă a plutonului! Nu mergeţi la cules de muşeţel sau fructe de pădure.

– Tocmai voiam să comand stingerea, domnule maior!

Evident, atât prezenţa băuturii, cât şi cea a zarurilor contrazic total intenţiile exprimate de Gil. De altfel, maiorul pufneşte pe nas, aidoma unui cal care nu-şi găseşte batista, şi, pe neaşteptate, trage un şut într-o sticlă de votcă, care-şi ia zborul afară din cort, mai ceva ca un proiectil de 105 mm.

Grohăiturile de satisfacţie ale Colosului ne anunţă că a fost „lovit" în plin. Timp de câteva minute bune, Pavlovici nu se mai opreşte din înjurat. O face pe sărbeşte, ceea ce ne dă dreptul să nu ne considerăm vizaţi, având în vedere că nici unul dintre noi nu cunoaşte limba. Totuşi, rămânem în poziţie de drepţi, cu ochii ţintă la maiorul care, într-un târziu, se întoarce ţanţoş şi părăseşte cortul, nu înainte de a ne descrie pedepsele care ne aşteaptă, o dată întorşi din misiune.

Nu mai e nevoie ca Gil să ordone. În secunda următoare, suntem în scutece.

Nu adorm imediat, dar nu pentru că aş încerca vreo emoţie pentru misiunea de la noapte, prima în calitate de mercenar. Acolo, în unitatea secretă din Făgăraş, a fost primul lucru pe care l-am învăţat: îndepărtarea totală a sentimentelor, sau, mai bine-zis, distrugerea afectivităţii şi a întregului balast care ţinea de ea. Într-adevăr, fără sânge rece nu poţi deveni niciodată un adevărat soldat, iar glonţul pregătit pentru tine, de care vorbise şi colonelul Schroder, e mai aproape ca oricând. La prima sa vizită, gene-

ralul-comandant, singurul cadru de conducere al armatei care cunoştea existenţa noastră, ne-a aliniat şi a prins să ne pălmuiască şi să ne scuipe în faţă, în vreme ce noi stăteam drepţi şi strigam: „La ordinul dumneavoastră, domnule general-comandant!" Tratamentul se repeta ori de câte ori venea în inspecţie. De fiecare dată, ne cârpea zdravăn, deşi n-ai fi zis că are atâta putere în trupul lui ciolănos şi subţiratic.

Nu ne-au spălat creierul, dar asta nu pentru că ar fi fost umani, ci pentru că nu mai era nevoie. Toţi cei care formam batalionul de gardă al Conducătorului Iubit proveneam din case de copii orfani, unde îndoctrinarea noastră începuse încă din fragedă pruncie. Mai târziu, am aflat că se copiase identic modelul musulman de educaţie pentru luptătorii Hezbollah.

O dată pe săptămână, cele două companii care formau batalionul nostru erau duse pe terenul de instrucţie şi asmuţite una împotriva celeilalte. Ne băteam cu pumnii goi, dar poţi fi sigur, cititorule, că se poate muri şi aşa, şi încă destul de repede. Mai ales că eram absolvenţi ai unui curs de *tae-kwan-do*, predat de un maestru coreean. Era însă, în opinia comandanţilor noştri, un soi de selecţie naturală. Întotdeauna, după ce se dădea semnalul de încetare a luptei, învingătorii deveneau pentru o zi servitorii celor învinşi: le făceau bocancii, le curăţau uniformele, le plăteau băutura – în general, erau nevoiţi să le suporte toate hachiţele. Au existat, fireşte, şi morţi. Aceştia aveau parte de o înmormântare sumară, în cimitirul aflat în apropierea gardului unităţii. Certificatul de deces era simplu: stop-cardiac. Dar, oricum, nu-l cerea nimeni.

Desigur, programul de dezumanizare la care eram supuşi se dovedea mult mai complex, mergând de la devorarea cărnii crude de şobolan la tortura fizică şi psihică, făcută însă cu o abilitate desăvârşită, pentru a nu ne ştirbi capacitatea de luptă, ci, dimpotrivă, pentru a o întări. Apoi, în timpul loviturii de stat de la Bucureşti, am fost împărţiţi în grupuri de câte trei şi dispuşi în punctele fierbinţi ale capitalei. Nu ni s-a cerut să tragem nici în militari, nici în civili, ci doar în cei care, ca şi noi, purtau salopete negre sau indigo. Atunci, am ucis primul om. Te asigur, cititorule, că nu am simţit nimic deosebit, aşa cum se

spune că ar fi. Doar pentru o secundă, când l-am privit prin lunetă şi am constatat că nu făcea parte din batalionul nostru, m-am întrebat de partea cui luptă, şi care erau părţile integrate în luptă. Dar numai o secundă, una uitată de comandanţii noştri, pentru care nu eram simple maşini, ci aparate ultraperfecţionate de ucis.

(Am citit, la multă vreme după aceea, despre aşa-zişii terorişti care trăgeau din orice poziţie. O prostie! În stradă erau scoşi numai recruţi, care participaseră numai la o singură şedinţă de tragere în poligon şi care se speriau şi de rateul unui automobil. Pe de altă parte, civili înarmaţi cu dinadinsul erau trimişi în diferite clădiri „pe urmele teroriştilor", după care erau vânaţi ca fiind ei înşişi acei terorişti. Psihoza indusă a provocat cele mai aberante confuzii, toate alimentate de maşinăria de manipulat instalată în clădirea Televiziunii şi a Radioului. În tot acest timp, alţi recruţi primeau „noile uniforme de luptă", salopete negre şi indigo, pe care au fost obligaţi să şi le tragă peste uniformele militare. Într-un buzunar anume croit al salopetei, se găseau legitimaţii false despre care, evident, recrutul nu ştia nimic. Au primit şi hrană rece, la pachet, dar hrană infestată cu LSD. Abia când şi-a dat seama că ar putea izbucni un război civil, generalul-comandant s-a speriat şi ne-a ordonat nouă, celor din batalionul secret de gardă, să ne regrupăm în unitate. Am ştiut atunci că urmează sfârşitul, după cum îmi spusese Mircea, prietenul meu din orfelinat şi, mai târziu, camaradul meu de arme, pe care-l întâlnisem întâmplător în catacombele Bucureştiului. Abia în războiul din Transnistria urma să aflu că Mircea fusese recrutat de KGB, dar, atunci, lucrul ăsta nu mai conta defel. Mai ales că-mi salvase viaţa.)

După trei zile şi trei nopţi în care nu am închis un ochi, nici măcar pentru un minut, efectul Cazadestanului, un drog moştenit de la comandourile Oranienburg, din cel de-al doilea război mondial, s-a diminuat, până la a mă lăsa brusc în faţa unei oboseli de moarte. A fost momentul în care puteam fi ucis şi de un copil înarmat cu o praştie. Dar instrucţia militară la care fusesem supus şi-a arătat şi partea ei bună. Limitele rezistenţei umane depăşesc

cu mult accepția lor psihică. Încă o zi și o noapte, am rămas în stare de veghe, până când am reușit să trec în Iugoslavia.

Nu, cititorule, nu emoția primei misiuni "a" meritat îmi îndepărta somnul, ci altceva – nu știu cum am putea-o numi –, poate, revolta minții ținută atât timp încătușată și forțată să raționeze doar într-un singur mod. Orice om, fie el și cel mai înrăit criminal, are clipe în care ar vrea să plângă: reacția firească a cărnii, un plâns fiziologic. Pentru mine însă, această reacție e însoțită permanent de o ciudată dorință, asemănătoare unui ordin de autoexterminare. Dintr-o dată, fără nici un motiv aparent, sunt din nou copilul de cinci ani, cules de pe străzi, și față de care nu putea exista nici milă, nici vreun alt sentiment uman. Sunt din nou "obiectul mișcător" care trebuie să devină folositor și „de folosit". De parcă, de atunci, viața mea s-ar fi oprit ca un ceas stricat, pe care, după mulți ani, un ceasornicar împătimit l-a descoperit și l-a făcut iar să funcționeze. Un ceas care-și pierduse însă noțiunea timpului, adică exact scopul pentru care El l-a creat.

Să nu înțelegi, cititorule, că-mi plâng de milă! Nu! Nici măcar nu sunt gândurile *mele*. Nimic nu mai este *al meu*. Nici eu. Nu! E secunda aceea despre care ți-am vorbit, momentul de vulnerabilitate în care carnea încearcă să se revolte. Dar, dacă trebuie să mulțumesc pentru ceva instructorilor mei, din orfelinat și până acum, atunci trebuie s-o fac pentru un singur lucru, acela că m-au învățat să nu dau doi bani pe viață. Nici pe a mea, nici pe a altora. O viață nu prețuiește nici măcar un gram de aur, căci, în timp ce viața se poate reproduce la nesfârșit, aurul este limitat.

Îl aud pe Colos, revenind după executarea pedepsei, deloc întărâtat, aș spune, chiar vesel. Îl aud cum linge ultimele picături din sticle, fluierând un cântecel. Un bocanc bine țintit îi închide gura. Dar Colosul râde. Moșmondește o vreme, după care hotărăște să-și mute patul afară din cort. Până și țânțarii și muștele refuză să se apropie de el.

După nici zece minute, suntem cu toții în picioare. În cort e un miros atât de înfiorător, încât a devenit de-a dreptul material.

La lumina unei lanterne, descoperim şi sursa: Colosul se răhăţise boiereşte, drept între paturi.

Când se dă deşteptarea, e o noapte fără lună. Gil îmi face din nou cunoştinţă cu duhoarea greţoasă a gurii sale. Ne îmbrăcăm pe tăcute, controlându-ne echipamentul şi asigurându-ne muniţia. Misiunea face parte din categoria „comandourilor sinucigaşe", căci şansele de scăpare sunt mai mici decât posibilitatea de a fi capturaţi sau ucişi, dar, la banii pe care-i primim, aceste şanse ni se par enorme.

Vom pătrunde într-o staţie de exploatare a diamantelor, deţinută de comunişti, pentru a o distruge în totalitate. Trebuie să ştii, cititorule, că războiul din Angola este, în primul rând, un război al diamantelor. Cine deţine controlul asupra zăcămintelor îşi poate forma o armată modernă, dotată cu cele mai avansate mijloace de luptă. La rândul lor, pentru comercianţii de arme, Savimbi, conducătorul rebelilor angolezi, este o adevărată mană cerească. Uriaşe avioane cargo ruseşti, de tip IL-76, fac şi câte douăzeci şi două de livrări pe noapte la Andulo, cartierul general al rebelilor. Cea mai mare parte a armamentului provine din Bulgaria, devenită placa turnantă a traficului cu arme.

În acelaşi fel îşi plătesc şi comuniştii înzestrarea armatei şi zecile de mii de „voluntari" cubanezi care luptă alături de ei. Iată de ce, a le distruge unul dintre cele mai importante puncte de colectare şi prelucrare a diamantelor reprezintă o lovitură indirectă dată trupelor guvernamentale.

Salusta, obiectivul comandoului nostru, este una dintre cele mai moderne exploatări de diamante de pe continent. Aici, zeci de excavatoare scormonesc pământul, pe care-l aruncă în imense dispozitive de triere, unde apa, vibraţiile electrice şi razele X separă diamantele. Într-o ţară devastată de război, Salusta este o insulă de confort şi de modernitate. Televiziunea cu circuit închis şi comunicaţiile directe cu o unitate de alarmare, ca şi faptul că nimeni nu poate intra sau ieşi din perimetru, pe altă cale decât cea a aerului, o fac aparent inexpugnabilă. Angajaţii sunt ţinuţi închişi câte o lună şi supravegheaţi permanent de gărzi speciale, antrenate în Israel.

Dar în fața inteligenței și a experienței maiorului Pavlovici, toate acestea capătă alte dimensiuni. Nu degeaba maiorului i s-au oferit cele mai grase slujbe în armate din care și-ar dori să facă parte orice ofițer.

Cu o zi înainte, tocmai fusese efectuat schimbul lunar de lucrători. Dacă la plecare, aceștia sunt controlați cu raze Roentgen, căci, ce contează o iradiere în plus... la sosire, controlul e mai puțin scrupulos. Asta nu înseamnă că poți intra cu orice, dar niște fiole de Botulinum, o bacterie care provoacă asfixierea prin paralizie a sistemului pulmonar, și câteva de Aflatoxină, care produce „explozia" ficatului, fiole antrenate de un focos exploziv, pot fi disimulate în fundul dublu al unei valize metalice. La momentul potrivit, calculat în cazul nostru la ora patru dimineața, focosul declanșează minuscula explozie care sparge fiolele, iar gazele se împrăștie cu repeziciune prin găurelele practicate în valiză. Cât despre purtătorul valizei, acesta este un lucrător recrutat și plătit chiar în diamante, căci ce ar fi putut să-l tenteze mai mult pe un traditor la pietre prețioase, care însă nu știe nimic despre existența gazelor. Din păcate pentru el, când va afla, va fi prea târziu.

Monitorizarea și decodificarea comunicațiilor dintre Salusta și unitatea de alarmare revine americanilor care, de asemenea, în schimbul câtorva pungulițe cu diamante, acceptaseră să-și „închirieze" un satelit pentru douăsprezece ore. Fără comandoul nostru însă, toate aceste pregătiri sofisticate n-ar fi valorat nici cât o ceapă degerată.

Însuși maiorul Pavlovici ia parte la acțiune. Suntem zece cu toții, și, de cum ne pierdem în șir indian, în jungla întunecată, orice gândire nocivă îmi dispare din minte. Devin un executant, fără identitate și fără sentimente, o rotiță dintr-o mașinărie lucrată în filigran.

Un vânt năprasnic, tras de Colos, atrage îndată apostrofarea maiorului, pe care-l intuiesc ca pe un boiler uitat în priză.

– Vită! icnește el, cu o voce hărâită. Mai încearcă o chestie ca asta și sfârșești spânzurat în primul copac. Trebuie să trecem printr-un întreg dispozitiv de luptă al comuniștilor, nu printr-un parc de distracții!

– Trebuie pedepsit bucătarul, nu eu! se dezvinovăţeşte Colosul, îndepărtându-se precaut de maior. Am un stomac foarte pretenţios, pur şi simplu nu se poate obişnui cu mâncărurile barbarilor ăstora.

– O să ţi-l scot pe nas! promite maiorul, oprindu-se o clipă pentru a-şi consulta harta digitală.

– Nu înţeleg ce caută ofiţerii într-o acţiune soldăţească! mi se confesează în şoaptă Colosul. Tot aşa, într-una dintre vizitele noastre la un bordel, în care n-ar fi acceptat să intre nici un urangutan cu boaşele fierte, ne-am trezit cu un soi de înalt funcţionar de stat. O căuta pe una Salomeea, care să-l croiască peste buci cu biciul şi să-l înţepe cu tridentul. Trebuie spus că, în bordelurile soldăţeşti, nu există sofisticăriile perverşilor ăstora cu gulere albe. Acolo, trupetele vine, îşi dă nădragii jos şi i-o trage respectivei în conformitate cu regulamentele militare. Toată lumea e mulţumită, şi lucrurile se desfăşoară pe un făgaş normal. În cele din urmă, l-am burduşit chiar noi pe funcţionarul în cauză, care, pasămite, greşise strada, până când a terminat pe el de trei ori la rând, fără să-şi mai scoată pantalonii cu dungă.

– Gura! se aude din spate vocea lui Jack.

Colosul îşi întoarce doar pe jumătate capul, măsurându-l în treacăt, după care catadicseşte să-i transmită:

– Lasă grandoarea!

Îmi face şmechereşte cu ochiul, în timp ce moşmondeşte după bidonaşul cu votcă.

Reuşim să ne strecurăm prin lanţul de santinele şi dispozitivul de pază al comuniştilor, fără să fim detectaţi. Luăm cap-compas Cuito, în apropierea căruia se află Salusta, de astă dată ceva mai destinşi, căci drumul e mult mai liber. Suntem, totuşi, într-o cursă permanentă contra-cronometru. Orice întârziere, cât de mică, poate însemna eşecul misiunii. Către ora trei dimineaţa, ajungem în preajma oraşului. Maiorul schimbă automat direcţia, şi ne înfundăm din nou în hăţişurile junglei, până când dăm de un luminiş în care se află câteva colibe de pământ. În spatele lor, la mică distanţă, se găseşte o construcţie de lemn, asemănătoare unui hambar. S-ar putea spune că am ajuns într-unul dintre satele cu „cătune mişcătoare" ale refugia-

ţilor care caută să scape din tăvălugul războiului. Asta şi vrea să fie, doar că e cuibul unor contrabandişti. În timp de război, te poţi îmbogăţi tot atât de repede, pe cât de repede poţi muri. Iar când vine vorba despre ceea ce ai putea cumpăra, atunci nu mai există limită, de la un ac la un tanc. Chiar şi un elicopter MI-18, rusesc – care ne aşteaptă, de altfel, vopsit cu însemnele unităţii de alarmare, în construcţia de lemn. Tot acolo găsim şi uniformele celor care asigură paza permanentă.

Deodată, suntem înconjuraţi de cinci negri care-şi ţin puşcoacele îndreptate spre noi. De posturile de pază ale unei armate mai poţi trece, dar nu şi de cele ale bandiţilor, care sunt de zece ori mai vigilenţi. Nu se întâmplă însă nimic neplăcut. Ne aşteptau. Suntem conduşi spre „cătun", iar maiorul dispare într-una dintre colibe. Cei cinci continuă să ne ţintească cu armele, aruncându-ne priviri ameninţătoare. Nu şi-au găsit însă materialul necesar.

– Ce-ar fi să luaţi o pauză? le propune Colosul, dispus întotdeauna să întocmească un program pentru alţii. Jucăriile voastre s-ar putea descărca fără voie, la cât vă e de frică. Putem vorbi şi în alţi termeni, continuă el, scoţând o sticlă de *embebeda*.

Dar contrabandiştii nu-l iau în seamă; în schimb, dintr-o parte, se apropie un bărbos jegos, cu un maiou mai găurit decât un năvod, care exclamă dispreţuitor:

– *Embebeda?* Asta beau curcile. Scoate, la rândul său, o sticlă de votcă rusească, pe care i-o întinde Colosului, grohăind: Ne confunzi! Nu suntem amărâţii de comunişti.

Când e vorba să primească ceva pe de-a moaca, Colosul îşi aminteşte subit de bunele maniere.

– Nici flocii unui cimpanzeu nu pot fi mai ondulaţi decât barba ta! răcneşte el, grăbindu-se să tragă un gât.

În loc să se supere, bărbosul râde mulţumit. Aflăm că e o cunoştinţă mai veche de-a Colosului, cu care a dus la bun-sfârşit mai multe afaceri. Atitudinea deschisă a camaradului lor îi face pe pãzitorii noştri să renunţe la poziţia lor gravă. Pe scurt, se trece la schimb de băutură şi ţigări.

– Căpcăun afurisit! îl gratulează bărbosul pe Colos. Eram tot atât de sigur că ai mierlit-o, pe cât de sigur sunt că mă cheamă Daniel.

– Slabă speranţă! îi replică Colosul, întinzându-mi sticla. Eu voi fi acela care-ţi va face parastasul. M-am şi gândit cum o să fie slujba: „Primeşte, Scaraoţchi, oasele supusului tău, şi fierbe-le într-un cazan cu smoală şi bitum, apoi fă din ele un clei cu care să lipeşti păsăricile tuturor drăcoaicelor tale, pentru ca astfel să nu se mai nască monştri asemenea celui plecat la tine."

Pe Daniel îl amuză felul în care sună prohodul. O slujbă, indiferent cum s-ar ţine, e o favoare pentru un tâlhar ca el, care va sfârşi mai degrabă într-un şanţ sau pe fundul unei bălţi împuţite, decât într-un cimitir.

– Apropo de păsărici! exclamă el, cu o voce libidinoasă. Ai avea vreme şi stare sufletească de vreuna?

– Stare sufletească? se nedumereşte Colosul. Ce trăsnaie mai e şi asta? Dacă se referă la pendulul meu, garantez pentru el.

Bărbosul mai rade o porţie de râs şi-l trage pe Colos către o colibă. În lumina palidă care se strecoară de afară, Colosul poate admira o cubaneză îmbrăcată într-o rochie zdrenţuită, care e mai beată decât un popă în luna septembrie. Ochiul Colosului prinde iar să se rotească, în vreme ce mâinile desfăşoară un control preliminar.

– Maică Precistă! murmură el. Are o fofoloancă mare cât gura unui aruncător de grenade antitanc.

Şi dacă nici Colosul nu se pricepe la arme, atunci cine?!

– Stop! face Daniel, dându-i un ghiont. Nu eşti frate-meu să ţi-o dau pe gratis.

– Am putea fi veri sau rude îndepărtate, încearcă şi Colosul. Niciodată nu poţi cunoaşte în amănunt aventurile părinţilor.

– Nici lui Papa de la Roma nu i-aş da-o pe daiboj.

– Nu e bolnavă? se interesează uriaşul, deşi e ultimul lucru care ar putea prezenta vreo importanţă pentru el, însă vrea să mai scadă preţul.

– E mai curată decât votca! minte cu neruşinare Daniel, care, în treacăt fie spus, abia ieşise dintr-un tratament-şoc cu penicilină.

– Ai buletinul de analize la tine? mai întreabă Colosul, în căutare de defecte.

Aici însă a făcut o greşeală. A uitat că are de-a face cu un om care, în schimbul banilor, îţi poate oferi orice. De aceea, rămâne

interzis când Daniel îi întinde o foaie parfumată, cu ștampilă și parafe.

– Ieri a fost la control! Firmă serioasă! Nu mi-aș permite să te înșel tocmai pe tine.

Întrucât cubaneza îl descheiase deja la prohab și intrase în pâine, Colosul se grăbește să numere mangoții. Dar, dacă „stare sufletească" avea din plin, timp, nu prea! Ordinul lătrat de chemare al maiorului îl face să uite de orice:

– Soldat Sheldon, miaună maiorul cu ochii pe prohabul rămas descheiat al Colosului, dacă ești pândit de manifestări exhibiționiste, ia-ți un concediu, sau adresează-te direct Mauserului meu.

– Tocmai eram la budă! strigă Colosul. Conform regulamentului militar al trupelor de mercenari, ordinul superiorului se execută cu prioritate.

Pavlovici scuipă cu o scârbă profundă, apoi se întoarce spre mine.

– Soldat Zamfir, vei conduce un elicopter. În fișa ta scrie că ai pregătirea necesară. Fără fițe și fără să te dai mare. Îmi îndeplinești exact indicațiile, și să te ferească dracu' să o faci pe căpitanul de vas. Voi, ceilalți, ascultați-mă cu atenție.

Planul este detaliat la secundă. De respectarea lui depinde nu numai reușita misiunii, ci și supraviețuirea noastră. Elicopterul este scos din hambarul improvizat, și urcăm cu toții. MI-18 ne primește cu ospitalitate, căci ar putea transporta un număr dublu de persoane. Maiorul își pornește stația de ascultare și se pune pe așteptat. Până la ora patru mai sunt doar câteva minute, care, ca mai întotdeauna când aștepți încordat, se transformă în ore, zile...

În sfârșit, vine semnalul! Cei din Salusta alarmează unitatea de gardă asupra unui eveniment grav. Este neobișnuit ce se întâmplă în interiorul clădirilor! Oamenii cad ca secerați, fără vreun motiv aparent! Cel mai sigur e că ar fi vorba de un gaz ucigător!

Conform informațiilor noastre, patrula de intervenție este formată din trei elicoptere de transport. Din momentul alarmării, au nevoie de exact cincisprezece minute pentru a ajunge la Salusta. Trebuie să pătrundem în obiectiv cu maximum cinci mi-

nute înaintea lor, altfel am da de bănuit. Mizăm mult și pe panica stârnită, în care nimeni n-ar sta să se mai uite la ceas.

Pornesc motorul și, când elicea a ajuns la turația maximă, ridic mastodontul de la pământ și pun cap-compas Nord-Nord-Nord-Est. În scurt timp zăresc luminile de poziție ale obiectivului, pe care mă grăbesc să-l survolez. Aștept din clipă în clipă să se declanșeze antiaeriana, dar răsuflu ușurat când constat că cei de jos cred că le-au sosit ajutoarele. Abia așez elicopterul pe platforma de beton, în jurul căreia sunt dispuse clădirile de beton lungi, în formă de raze, că membrii comandoului se și pregătesc să sară. Poartă cu toții măști de gaze NBC[1], iar în spate au recipiente cu gaz paralizant, deși pe ele scrie cu litere groase TGA[2]. În ceea ce mă privește, rămân la manșă, menținând motorul la turație.

Avem la dispoziție mai puțin de cinci minute pentru a pune mâna pe așezare. Împrăștiați în toate direcțiile, camarazii mei scot din luptă, fără să tragă vreun foc de armă, grosul dispozitivului de apărare. Totuși, câteva schimburi de focuri se înregistrează într-una dintre clădiri, iar în alte două se declanșează mici incendii. O parte din comandou plasează minele și explozibilul care va arunca totul în aer, în timp ce restul a trecut la antiaeriană. La țanc, căci deasupra noastră își fac apariția adevăratele elicoptere ale unității de alarmare. Sunt doborâte unul câte unul, cu rachete sol-aer, înainte ca piloții să-și dea seama ce se petrece.

De-acum, lupta cu timpul devine și mai acerbă, fiindcă, mai mult ca sigur, au fost alarmate toate unitățile din zonă. Când revine la elicopter, Pavlovici constată că lipsesc doi soldați. Nu așteptăm decât treizeci de secunde, după care ordonă decolarea. Dacă nu sunt morți, cei doi vor muri, cu siguranță, în următoarele minute, căci acolo, jos, Salusta va avea soarta Gomorei și Sodomei!

[1] Tip de mască de gaze pentru apărare nuclearo-biologico-chimică (n. trad.).

[2] Antidot pentru gaze toxice (n. trad.).

Am luat un plafon de zbor mai înalt decât permite MI-18, dar mă bazez pe faptul că nu e încărcat la maxim. În condiții normale, manevra ar fi reușit. Se pare însă că isteții de contrabandiști făcuseră rost de un elicopter hărtănit bine, întrucât motorul dă brusc semne de oboseală, iar uriașa pasăre tinde să ia o mișcare de rotație în jurul propriei sale axe. Am fost însă instruit pentru orice eveniment. Micșorez deci turația și-i imprim o mișcare de rotație inversă. În același timp, cobor vertiginos, încercând să contracarez forța centrifugă. Aterizarea nu e dintre cele mai bune, și nici teritoriul nu este acela dorit. În schimb, suntem vii cu toții. Încă.

– Pun eu mâna pe el! urlă Pavlovici, cu gândul la contrabandistul care-l păcălise.

– Mai mult ca sigur că și curva aia mustea de boli! i se alătură Colosul, ale cărui asociații, deși logice, sunt pur și simplu delirante.

Cu ajutorul hărții digitale, maiorul determină poziția și direcția de marș. Ne aflăm chiar în mijlocul celor cinci unități mari ale inamicului, pe care aceasta și le-a dispus potrivit vechii tactici de gherilă a lui Ché Guevara.

Un bubuit năprasnic ne dă de știre că Salusta nu mai este decât o amintire. Asta ne mai ridică moralul, mai ales că zorile vor apărea dintr-un moment într-altul, ceea ce, evident, nu este deloc în avantajul nostru.

Nu apucăm să facem mai mult de jumătate de kilometru, când, simultan, din față și din dreapta se declanșează un foc ucigător. Uniformele unității de gardă, în care mai suntem încă îmbrăcați, nu mai pot păcăli, se pare, pe nimeni. Am fost descoperiți și deconspirați într-un timp record. Un glonț îi zboară chipiul lui Jack, lăsându-i prin păr o urmă sângerie. Figuerola e atins la brațul stâng. Începem să ne târâm cu disperare spre liziera pădurii, dincolo de care salvarea devine mai credibilă.

Ajutat de Gil, îmi fixez mitraliera direct pe pământ și prind să trag rafale scurte pe direcțiile dinspre care suntem atacați. Sub acoperirea mea, ceilalți reușesc să ajungă la primii copaci, din spatele cărora declanșează, la rândul lor, canonada, dându-mi prilejul să mă repliez alături de ei. Dar, evident, nu se pune

problema să înfruntăm trupele guvernamentale din zonă, care ne depăşesc numeric de câteva zeci sau sute de ori, drept care o şi întindem prin junglă, nemaiţinând cont de rădăcinile ieşite în afară, de crengile care se lasă până la pământ şi de lianele ce ne împiedică înaintarea. În spatele nostru, comuniştii parcă au înnebunit. Trag cu tot armamentul din dotare, deşi nu ne văd, în speranţa că ne-ar putea nimeri.

Până la râul Cuango mai e un drum lung, iar în faţa noastră se află dispozitive puse, de astă dată, în stare de alarmă.

– Trebuie să ne împrăştiem! ordonă maiorul printre gâfâituri, oprindu-se în faţa unui cocotier uriaş. Vom forma patru grupe de câte doi. Folosiţi-vă busolele şi, dacă păstraţi un azimut corect, este imposibil să nu ajungeţi.

– Azimutul ăsta ne fereşte şi de gloanţe? vrea să afle Colosul.

Dar nimeni nu are timp de tâmpeniile lui. Cad în cuplu cu Marcolino, un angolez get-beget, născut şi crescut în zona aceasta din centrul ţării. Pavlovici a hotărât astfel, gândindu-se că, fiind la prima înfruntare reală în junglă, am încă nevoie de un ghid. Toate bune, doar că Marcolino are o mică problemă: a paralizat de frică! Ochii i-au ieşit din orbite. Aşa se întâmplă îndeobşte cu negrii ăştia! Sunt sălbatici şi cruzi, dar destul de slabi luptători. Fără trupele cubaneze şi fără logistica asigurată de cehi şi de ruşi, i-am fi întors de mult cu fundul în sus, iar Savimbi şi-ar fi instalat cartierul general la Luanda, nu la Andulo, ca acum. Dar, dacă sălbăticia şi cruzimea se datorează, probabil, unei nu prea îndepărtate descendenţe din comuna primitivă, acelaşi lucru se întâmplă şi cu frica. O frică atavică, animalică, pur şi simplu, de care e cuprins acum Marcolino. Mi-a fost dat drept ajutor, dar cel care trebuie să-l ajute sunt eu.

Angolezul s-a pitulat la pământ, tremurând zdravăn din tot corpul. La starea lui de şoc, remediul este unul singur. Mă reped la el şi-i turtesc mutra, şi aşa pocită, cu patul AKM-ului. Efectul e instantaneu. Cu ochii înfundaţi în orbite, Marcolino trage aer pe nări ca un ghepard în căutarea budei şi o ia din loc cu o viteză aşa de mare, încât abia reuşesc să mă ţin după el.

Păcăniturile armelor rămân undeva, în urmă. Jungla devine tot mai deasă. Mă opresc câteva secunde pentru a-mi controla busola, apoi răcnesc către angolezul care luase deja distanţă:

– Mergi în direcţie greşită, idiotule! Ia-o la stânga!

Dar Marcolino are un ardei iute sub coadă şi morcovi în urechi. Zadarnic încerc să-l prind din urmă şi să-l aduc pe drumul cel bun. Când să intru într-un luminiş, cad, împiedicându-mă de o rădăcină, şi rămân întins pe jos, şoptind cu o voce hodorogită:

– Opreşte-te! Direcţia e greşită!

Ciudat! De parcă m-ar fi auzit, Marcolino se opreşte brusc şi întoarce capul. În acelaşi moment, în faţa lui răsar doi soldaţi negri, care-i înfig ţevile Kalaşnicovurilor în burtă. Îmi ajunge până la urechi zgomotul rahatului căruia Marcolino îi dă drumul instantaneu în pantaloni. Vrea să spună ceva, dar este doborât la pământ, şi cei doi soldaţi prind să-l joace în picioare. Îmi urmez puşca mea de asalt, dar nu apuc să trag, şi bine fac, căci în spatele copacilor mai apar câţiva soldaţi care perie întreaga zonă prin cătarea armelor.

Simt un gol în stomac şi, o clipă, mă gândesc că sunt pierdut. În secunda următoare, îndepărtez orice gând negativ, punându-mi creierul la contribuţie. Mă retrag târâş, fără să mă mai întorc, asemenea racului, ascunzându-mă între nişte arbuşti. Un şarpe negru îşi arată făţiş nemulţumirea că mă are coleg de apartament, dar nu se grăbeşte să mă atace. Dispare în direcţia Primăriei, unde are de gând să mă reclame.

Între timp, Marcolino se umpluse tot de sânge. Puteai să juri că e un şef de trib tatuat pentru luptă. Soldaţii îi urlă în urechi, îndemnându-l să vorbească, dar angolezul meu e din nou paralizat de spaimă. Îngaimă ceva, încercând să dea din mâinile schilodite, căci îi răsuciseră antebraţele, rupându-i-le din încheieturi. Soldaţii nu sunt însă mulţumiţi de performanţele lui Marcolino. Unul dintre ei scoate un cuţit cu lama lată, cu care, din două mişcări rapide, îi taie urechile. Are o mână de chirurg, căci le decupează perfect egal. Un nou val de sânge îl acoperă pe Marcolino care, dacă n-ar fi fost susţinut, ar fi căzut cu siguranţă la pământ. Nici de leşinat n-are timp. Urlă ca din gură de şarpe, mai ales că „chirurgul" improvizat se apucase să-i

despice şi nasul, ce-i drept, cam mare şi inestetic. Treptat, vocea prizonierului devine doar un tânguit, puterile îl părăsesc de tot. Tipul cu bisturiul îi dă lovitura de graţie, tăindu-i o halcă zdravănă din abdomen, pe care o aruncă apoi ca pe un trofeu câtorva maimuţe aflate în lojă.

În final, soldaţii urinează pe bietul Marcolino, râzând şi trecându-şi o sticlă burtoasă de la unul la altul. Îşi armează apoi Kalaşnikovurile şi trec la periatul pădurii. Mă fac una cu pământul, încetând până să şi respir, în speranţa că pot păcăli moartea. Trec atât de aproape de mine, că le-aş putea lustrui bocancii.

Abia după o jumătate de oră îndrăznesc să ridic capul şi să scrutez împrejurimile. Totul pare în regulă: în afară de chirăitul maimuţelor şi ţipetele păsărilor, nimic care să-mi atragă atenţia. Mă ridic şi o iau tiptil în direcţia indicată de busolă, atent la orice zgomot, la orice mişcare a frunzelor, cu toate simţurile la cota maximă. Nu iau în seamă miile de gâze care-mi năpădesc faţa şi mâinile. La fiecare câţiva metri parcurşi, mă opresc şi ascult cu atenţie. În felul acesta, am toate şansele să ajung în tabără mult după terminarea războiului, dar, până una alta, e singura cale de supravieţuire. Totuşi, străbătusem un drum destul de lung şi dificil, când noaptea acoperi dintr-o dată jungla, ca o sticlă de tuş lovită din greşeală de un desenator neatent. Câţiva melci şi o şopârliţă, care voise să scape doar confundându-se cu mediul, îmi ţin loc de cină. Pe fundul bidonaşului mai găsesc o urmă de votcă. Dar setea mă chinuieşte ca pe hoţii de cai. Colac peste pupăză, nimeresc în mijlocul unei familii de cimpanzei, iar cu ăştia nu e de glumit. Ştiu însă că mă vor lăsa în pace o vreme, până când se vor dumeri asupra intenţiilor mele, aşa că mă ghemuiesc pentru un pui de somn, programându-mi ceasornicul biologic să facă scandal peste vreo oră.

Când deschid ochii, exact în faţa mea se află un cimpanzeu de talie mijlocie, trimis, probabil, în cercetare. Mă priveşte cu ochi curioşi, scărpinându-şi cât se poate de omeneşte scăfârlia. Dacă ar putea să vorbească, mi-ar cere actele, dar aşa, se mulţumeşte cu o inspecţie antropologică. Îmi trag uşurel AKM-ul în faţă, deşi n-am intenţia să-l folosesc. De altfel, la vederea armei, cimpanzeul intră într-o criză şi mai profundă de uimire. Chiar

întinde o labă, dar mai mult ca o cerință, decât ca să apuce arma. Nu sunt de acord să i-o dau. Destul prăpăd fac oamenii.

Îi zic la revedere și o iau la picior. Noaptea în junglă e ca și cum ai străbate un tunel înfundat la ambele capete. Într-adevăr, jungla pare un mormânt uriaș, iar întunericul e asemenea unui perete de care aștepți, dintr-un moment în altul, să te lovești cu capul. Atunci însă când viața din tine urlă ca un animal înjunghiat, și un mormânt poate fi o autostradă.

Trece mult, foarte mult timp, până ce aud un susur îndepărtat de voci și zăresc o sclipire la vreo sută de metri în față. După socotelile mele, ar cam fi trebuit să fi ajuns la țintă, dar nici gând să-mi scot capul de la cutie, fără să-mi iau toate măsurile de precauție.

Mă apropii târâș, centimetru cu centimetru, și prin minte nu-mi umblă altceva decât o sticlă cu apă rece. E tot ce vreau la ora asta, și sunt în stare să plătesc cât mi se cere. Ajung destul de aproape ca să pot distinge vocile. Sticla de apă dispare subit, iar sângele îmi îngheață în vine. Se vorbește spaniola amestecată cu portugheza, ceea ce înseamnă că am în față o patrulă mixtă cubanezo-angoleză. N-aș putea spune cu exactitate ce fac tipii prin partea locului. Însă urmează să aflu, căci un soldat, urcat într-un copac, își dă drumul peste mine, imobilizându-mă. „S-a terminat", e tot ce-mi mai trece prin minte!

Sunt pregătit să îndur supliciul la care fusese supus Marcolino, dar, în mod ciudat, cubanezii nu se reped să-mi scoată ochii. Mă înconjoară vreo zece inși, îmbrăcați ca vai de ei, în schimb, armele lor strălucesc de noi ce sunt. Fără să-mi adreseze vreun cuvânt, ne croim drum într-o direcție necunoscută. Nu mergem, totuși, prea mult, și ajungem într-o tabără așezată la poalele unui versant. Clădirile din lemn sunt perfect camuflate, iar acolo, în tabără, se află pe puțin două companii.

În aceeași tăcere, sunt condus într-una dintre clădiri, compusă din două camere, fără ușă între ele. În prima, trei soldați verifică o ladă cu muniții, iar în cea de-a doua, în care sunt împins, la o măsuță scundă, stă lăbărțat un grăsan cu părul creț și cu vestonul descheiat. Nu are însemne – de altfel, e o prostie să porți însemne într-un război de gherilă –, dar știu că e ofițer.

– Vorbeşti spaniola? mă întreabă, fără nici o introducere. Când află că n-am habar, o dă pe o engleză scoasă atunci de la cuptor, căci vorbeşte de parcă şi-ar frige buzele: După uniformă, aşa aş fi zis!

De fapt, uniforma unităţii de gardă, în care sunt îmbrăcat, e mai mult zdrenţe, dar unui militar nu-i vine greu să o identifice.

– Ştii ce înseamnă să porţi uniforma inamicului în caz de război? continuă grăsanul să-şi frigă limba.

– Înseamnă că am cacarisit-o! dau eu drumul primului gând ce-mi vizitează cerebelul aflat în stare de imponderabilitate.

Grăsanul râde mulţumit şi îşi răscrăcănează şi mai mult picioarele. Dă să zică ceva, dar, ca o măsură de prevedere, soarbe mai întâi din cana de tablă aşezată în faţa lui.

– Aş putea căpăta şi eu o cană de apă? îngân, cu limba încleiată.

O clipă, ofiţerul rămâne surprins. Face o faţă de parcă i-aş fi cerut-o pe fiică-sa de nevastă, dar îşi revine repede şi-mi răspunde cu o voce înmuiată în alcool:

– Ai putea, sigur că da! Noi ne tratăm omeneşte prizonierii, chiar dacă sunt spioni sau sabotori.

Îi zice ceva în spaniolă soldatului aflat în preajma mea, şi amândoi râd satisfăcuţi. Soldatul dispare şi, când se întoarce, după câteva minute – timp în care ofiţerul s-a rezumat să mă măsoare din priviri –, îmi întinde o gamelă plină cu apă. Ce-i drept, în apă înoată şi o broască. Lichidul e împuţit rău, plin de mormoloci şi viermişori, dar e, totuşi, apă, ceea ce contează cel mai mult în momentul de faţă. Îmi şterg gura cu mâneca vestonului, care abia se mai ţine în două aţe, şi las jos gamela, în care broscoiul continuă să rămână încremenit.

De astă dată, ofiţerul izbucneşte în hohote de râs, de zici că o să-i plesnească splina. Are însă organe interne tari. Cu o mişcare de braţ, proiectează gamela într-un colţ şi abia atunci broasca se hotărăşte să-şi vadă de drum.

– Cu ce altceva am putea să-ţi fim agreabili? mă întreabă ofiţerul, turnându-şi o nouă porţie de *embebeda*, căci, după miros, poşirca aia trebuie să fie.

– O moarte rapidă, dacă e posibil, îi zic eu. Sufăr cu inima, şi mă tem că torturile nu mi-ar prii.

– Moarte! exclamă ofiţerul, lăsându-se pe spate şi rânjind ontologic. De ce moarte? Te simţi cu musca pe căciulă? Apropo, ai participat, din întâmplare, la sabotajul de la Salusta?

– Salusta? Ce-i aia? Mult mai cunoscut îmi sună Las Vegas! o fac eu pe niznaiul.

– Te întreb de formă, zice ofiţerul cu o voce plictisită. Eşti de-al lui Pavlovici?

– Soldat Florin Zamfir, plutonul *Mercenarios*, compania a doua de luptă! mă prezint eu regulamentar.

– Ce nume mai e şi ăsta? Eşti albanez?

– Român.

– România! strigă încântat cubanezul. Nadia, Hagi, Ceauşescu...

– Ăl bătrân e mort.

– Da, da, l-aţi omorât pe cel mai bun prieten al lui Fidel al nostru. Nu e straniu? Un cubanez şi un român în Angola, faţă-n faţă!

– Un român şi mai mulţi cubanezi faţă-n faţă! îi atrag eu, respectuos, atenţia.

– Îmi place la tine că nu-ţi este frică! îmi zice ofiţerul, fixându-mă cu un deget bont. Asta am admirat întotdeauna la un soldat. Bei o votcă?

Nici nu aşteaptă aprobarea mea. Scoate o a doua cană de tablă şi toarnă generos. E chiar votcă, dar de un soi destul de rău. Ar fi culmea să fac şi mutre şi să cer să vină patronul locantei! Golesc dintr-o suflare cana, iar alcoolul îmi mai calmează nervii întinşi la maximum.

– Ce aveţi de gând cu mine? îl întreb pe grăsanul care m-a urmărit cu atenţie tot timpul.

– Ce avem de gând cu tine? repetă el întrebarea, să se asigure că a înţeles bine. E adevărat, trebuie să avem de gând ceva cu tine. Păi, eu zic că cel mai bine ar fi să ne conduci la unitatea la care voiai să ajungi. Am putea să te răsplătim pentru asta.

– Cu ce? zic eu, doar ca să treacă vremea.

– Cu ce ne-ai rugat: o moarte rapidă!

Cel puţin tipul e sincer, nu umblă cu zăhărelul.

– Până mâine dimineață ai răgaz să te gândești. Cum am mai spus: ești un soldat curajos. Poți, așadar, accepta înfrângerea, fără să te vaieți. Asta e legea! Fără învinși, nu există nici învingători. Plutonul de execuție și o înmormântare cu onor militar! Te pot asigura de toate astea! Altfel... te las pe mâinile lui Loco.

Mă întorc spre soldatul care mă păzește, dar ofițerul se grăbește să-mi îndrepte eroarea:

– Nu, nu! Nu-i ăsta. Ăsta n-ar fi în stare să sperie nici un iepure castrat. Ai să-l cunoști pe Loco. E în celula vecină cu cea în care vei fi dus tu.

Sunt încadrat de trei soldați care, spre deosebire de ofițer, nu se prea poartă cu mănuși. Mă lovesc cu paturile Kalașnikovurilor, chipurile, să mă ajute să-mi găsesc drumul. O lovitură dată cu sete în cap mă doboară, prilej să-și curețe bocancii rămași nelustruiți. Mă ridic cât pot de repede și o iau cătinel către clădirea care ține loc de arest. Are aceleași două încăperi, fără ușă între ele, ceea ce denotă că arhitectul era cam sărac cu duhul. În prima, se află un gardian. Cea de-a doua încăpere este împărțită de un perete de gratii ce despart, de asemenea, în două locuri îngrădit, formând așa-zisele celule. Într-una dintre ele se găsește Loco.

Dacă ați văzut vreodată un film cu Quasimodo, atunci aveți imaginea lui perfectă. Loco își merită pe deplin numele[1].

Saltă pe loc, ca o gorilă mușcată de fund, bălăbănindu-și brațele nefiresc de lungi, ce-i ajung până peste genunchi. Când dă cu ochii de mine, se prinde de gratii și începe să le zgâlțâie cu putere. Ba chiar apucă de fier cu dinții și mușcă strașnic. E oarecum dezamăgit când mi se face vânt în celula vecină cu a lui. Privește nedumerit spre gardian și-i cere socoteală într-un grai, pe care, cu multă îngăduință, îl poți considera oarecum apropiat de cel omenesc. Nici replica gardianului nu face cinste lingvisticii. Dar între ei, cei doi se înțeleg de minune.

Ca un prim pas spre începerea traiului în comun, Loco își scoate penisul și, băgându-l printre gratii, îmi strigă să mă ocup de el. Ceea ce și fac, cu un șut bine țintit. Animalul rămâne cu țipătul în gâtlej, căci, simultan, îl lovesc la piuitoare. Cade pe

[1] *Loco*, în limba spaniolă, înseamnă „nebun" (n. trad.).

spate şi, o vreme, cochetează cu un pui de leşin. L-am lovit însă destul de slab, de teamă să nu-mi zdrelesc mâna de gratii.

În următorul sfert de oră sunt nevoit să-i suport toate manifestările, de la urlete şi scuipături, la lovituri în gratii şi aruncatul cu tot ce-i vine la îndemână. În lipsă de altceva, mă distrez privindu-l şi gândindu-mă cu drag la ce m-ar aştepta dacă i-aş pica în labă. Gardianul însă suferă niţeluş cu nervii. Îl cheamă duios pe Loco, şi când nebunul îşi lipeşte căpăţâna de gratii, îl loveşte din răsputeri cu bulăul de cauciuc, ţinut până atunci la spate. Dacă nici acum nu dă ortu' popii, înseamnă că Loco ăsta e făcut din fier-beton.

Aşa şi pare, pentru că, după un timp, începe să mişte. Bubuiala însă îl mai calmase. Se mărgineşte să-mi arate dosul lui păros şi să tragă vânturi cu cadenţa unei mitraliere scăpate de sub control. Un lucru e sigur: are muniţie suficientă.

Mă lungesc direct pe pământ şi închid ochii. Gânduri prosteşti îmi trec prin capul încins. În clipa asta, în altă parte a lumii, un altul, aşa ca mine, stă într-un şezlong, pe marginea unei piscine, inconjurat de trei dame ţâţoase, sorbind dintr-o sondă plină ochi cu votcă; în alt colţ al pământului, un tip la fel ca mine îşi duce copilul la pescuit, un altul joacă pocher, un altul îşi ridică o cabană în creierul munţilor... iar în tot acest timp, eu stau închis alături de un psihopat, aşteptându-mi moartea. De ce m-o fi ales El pe mine pentru asta, şi nu pe tipul cu blondincle?!

Strivesc un gândac îndrăgostit de fruntea mea şi mă întorc pe-o parte, încercând să adorm. Nu-mi pasă că voi muri. Întotdeauna mi-am spus că asta e singura ofertă pe care mi-o poate face viaţa. Între a nu-ţi păsa de moarte şi a nu-ţi fi frică de ea, este o mare deosebire. În primul caz, nu te străduieşti s-o înfrunţi. Nu e o renunţare, ci, mai degrabă, o acceptare a regulilor jocului. Nu m-am minţit niciodată. Dacă au existat momente când m-am revoltat împotriva a ceea ce se întâmpla cu mine, a fost mai mult ca o reacţie de apărare. M-am obişnuit însă prea mult cu lipsa unei identităţi, ca să mai consider că ceva, orice, mi-ar aparţine în exclusivitate. Care să fie numai al meu, sau a mea. Şi aici intră şi viaţa. Sunt printre puţinii care au ajuns

mercenari fără să vrea. Asta nu mă face mai puțin valoros decât cei care și-au ales această carieră. Problema e alta: în timp ce ei și-au găsit locul pe pământ, eu continuu să mi-l caut în zadar. Și e în zadar, pentru că mă conving, pe zi ce trece, că nici nu există vreun loc pentru mine. În scurtele clipe de reverie pe care mi le permit, gândul îmi zboară spre cea pe care am întâlnit-o în România, spre Liana, singurul om pe care nu l-aș putea ucide vreodată. Singurul om care mi-a spus vreodată în viața mea „Bună dimineața"!

Aproape că am adormit. Totuși, aud încă, foarte îndepărtată, „canonada" pe care Loco a reluat-o. Dar simțurile nu sunt de acord cu constatarea. Mă trezesc brusc și sar în picioare. De astă-dată e vorba de o canonadă adevărată. Vâjâitul și exploziile obuzelor mă fac să înțeleg că tabăra și împrejurimile, în care se află și orașul Huambo, sunt ținta artileriei rebelilor lui Savimbi. Dacă n-am murit încă de mâna inamicilor, risc să fiu ucis acum de aliați. Gardianul care ne păzea a tulit-o de mult în adăpost, iar strigătele soldaților care aleargă înnebuniți prin unitate se răresc, semn că și ei au luat aceeași cale.

Caut disperat o soluție, dar gratiile sunt prea solide ca să nu reziste unui asalt cu mâinile goale. Un obuz explodează foarte aproape, și, instinctiv, mă arunc la pământ, acoperindu-mi capul cu mâinile. Loco intră într-o stare de agitație grozavă. Urletele lui aproape că acoperă zarva făcută de obuze. Un lucru bun e că, la un moment dat, se apucă să se dea cu capul de pereți. Sper să moară. Dacă scap de bombardament, cel puțin să nu-i intru în labe.

Pe neașteptate, o explozie care-mi înfundă urechile prăbușește unul dintre pereții arestului. Noroc că am reacții rapide și reușesc să sar exact în clipa în care e cât pe-aci să mă acopere. Mă ridic amețit, clătinându-mă, și când dau cu ochii de spărtură, nu mai stau pe gânduri. Pășesc peste resturile de moloz. O dată ajuns afară, o iau la fugă, șontâc, șontâc, spre pădurea ce se profilează în depărtare. În jurul meu, obuzele continuă să cadă. Când le aud șuieratul de avion venit în picaj, mă arunc la pământ, strângându-mă cât pot de mult, ca în burta mamei – dacă am avut și eu vreodată o mamă –, după care mă ridic și-mi reiau alergarea.

Mă strecor tot mai greu printre ruine şi gropi, depărtându-mă treptat de lanţul exploziilor. De altfel, tirul se mută o sută de metri mai departe, semn că artileria rebelilor are de gând să toace totul cu minuţiozitate. Sângele prinde să-mi circule cu viteză prin vine, iar eu mă simt tot mai în formă. Acum, alerg din toate puterile, fără o direcţie anume. Nu mai am busolă, aşa că fuga mea e cea a unui animal care nu are în cap decât să se depărteze cât mai mult de locul primejdiei. Chiar dacă altele îl pândesc în faţă.

Nu peste mult timp, aud în spatele meu gâfâituri sacadate. Când mă întorc, îl văd pe Loco, plin de sânge, complet gol, năpustindu-se spre mine. Are o privire fixă, iar din gâtlej îi iese un mârâit continuu, întrerupt uneori de un soi de schelălăieli. Încerc să scap de el cu fuga, dar smintitul are o energie cât o turmă de bivoli la un loc. E clar că nu aleargă să scape de ceva, ci ca să mă prindă pe mine. Şi are toate şansele, căci puterile încep să mă lase din nou.

Ajung la periferia localităţii Huambo. Priveliştea e înspăimântătoare. Cât vezi cu ochii, totul e ras de pe suprafaţa pământului. Munţii de moloz, amestecat cu fiare şi cu cadavrele celor ucişi, par monumente funerare ale unui trib preistoric. Membre, capete şi resturi de trupuri zac aruncate peste tot, de parcă un măcelar anonim le-ar fi tranşat în vederea preparării. Alunec într-o baltă de sânge şi mă lovesc cu capul de un cataroi. Câteva secunde, nu mai văd şi nu mai aud nimic. Dau să mă ridic, dar un trup mătăhălos se prăbuşeşte peste mine, strivindu-mi pieptul şi luându-mi suflul. E Loco, care se pregăteşte să mă muşte de faţă! M-a imobilizat atât de bine, încât nu pot ridica nici genunchiul, pentru a încerca singura lovitură ce m-ar putea descotorosi de el. Felul în care procedez în continuare e de domeniul absurdului, dar se pare că, atunci când eşti la ananghie, mintea lucrează de una singură.

– Ia! Ia ascultă! zic eu şoptit, ca şi cum am fi doi copii care se hârjonesc în iarbă.

Loco rămâne cu gura căscată, dar pe moment renunţă să mă mai muşte. Îşi mişcă urechile şi ochii, încercând să priceapă ce vreau.

– E Zâna cea Bună și piticii ei colorați! zic eu vesel. Au venit să-ți spună de comoară!

Loco se ridică într-o rână și privește mirat în jur. Sunt sigur că nu pricepe o boabă englezește, dar mișcările ochilor mei și tonul dulce al vocii fac cât trei dicționare de spaniolă la un loc. Nebunului chiar i se pare că aude ceva la un moment dat, căci își arată dinții în ceea ce ar fi trebuit să fie, cred, un zâmbet.

Nici nu-mi trebuie mai mult. Pipăi cu mâna în jur și, când găsesc cataroiul de care m-am lovit, îl pălesc cât pot de tare în cap. Loco se scurge la pământ, încercând să se agațe de Zâna despre care i-am vorbit. Nu e încă mort, ceea ce mă face să continuu să-l lovesc cu cataroiul, până când din capul lui nu mai rămâne decât un terci de oase și creieri.

Cad alături de el, încercând să-mi recapăt suflul. După vreun minut, ajung din nou în picioare și-mi iau călcâiele-la spinare. Localitatea distrusă reprezintă, cât de cât, un punct de reper, așa că mă avânt spre Est, căutând, pe cât posibil, să evit pădurea, sau, cel puțin, să nu mă afund în ea.

De câteva ori, în cursul zilei următoare, sunt gata să renunț. Am impresia că alerg în cerc, că toată lumea e o junglă nesfârșită și că niciodată nu voi mai reuși să ies la vreun liman. Dar instrucția îndurată ani în șir dă roade. Îmi organizez mersul, cu perioade de odihnă și pauze de masă: melci, frunze, viermi, ba chiar și un șarpe micuț, pe care-l prind cu un băț încârligat. Mă străduiesc să-mi golesc mintea de orice gând, iar simțul de orientare îl las în voie. Lipsit de orice reper, e inutil să-mi bat capul cu direcția de urmat.

O dată cu apropierea nopții, puterile mă părăsesc. De abia îmi târâsc picioarele, clătinându-mă la fiecare pas și căutând în fiecare copac un sprijin. O amorțeală plăcută îmi cuprinde trupul, îndemnându-mă să mă lungesc la pământ și să mă las în voia sorții. Înainte să cad, mai apuc să aud o somație, apoi, totul nu mai e decât întuneric.

Se scurseseră trei zile de când zăceam într-un pat dintr-un spital de campanie. Am fost recuperat de o patrulă a rebelilor, iar doctorul angolez care m-a consultat nu mi-a acordat nici o șansă.

Şi, totuşi, Moartea s-a lăsat convinsă să mă mai păsuiască. Prea îi adusesem multe servicii. După încă o săptămână, eram din nou în mijlocul camarazilor mei, cu ştampila „apt de luptă".

– Sunt câte unii care se agaţă de viaţă cu dinţii şi cu ghearele! zice Colosul, dându-mi ocol şi mirosindu-mă ca pe un cârnat condimentat.

– S-ar zice că-ţi pare rău că încă mai trăiesc! fac eu, aprinzându-mi o ţigară pe care mi-o întinde Figuerola.

– Ar fi fost păcat s-o mierleşti tocmai acum, e de părere Gil, care stă lungit în şezlongul lui jerpelit, împletit din răchită. Am primit o primă barosană pentru misiunea din Salusta. Nici măcar nu-ţi cunoaştem moştenitorii, ar fi trebuit s-o împărţim între noi.

– Vezi bine că-mi datorezi partea ce mi s-ar fi cuvenit mie! claxonează Colosul cu nesimţire, simţindu-se dintr-o dată frustrat. Dar, până una alta, ar trebui să ieşi cu nişte votcă.

– Am şi comandat-o! îi ţine Jack hangul, dezvelind de crengi o ladă de carton, în care sigur nu se găseşte un tort.

Scot banii, fără să protestez. Camaraderia trebuie întreţinută. Gestul meu e bine primit. Mi se permite chiar să povestesc aventurile prin care am trecut, de când am dispărut împreună cu Marcolino.

– Babacu' meu, zice Colosul drept concluzie la cele relatate, avea o vorbă: „Dacă e să se întâmple un lucru, poţi să te dai şi cu cracii în sus, că tot se întâmplă." Cugetarea asta data din momentul în care, rămas fără o picătură de rachiu timp de trei zile, a dat o maşină peste el şi a scăpat, ca prin minune, nevătămat. Cu compensaţia primită n-a mai ieşit din cârciumă o lună încheiată. Cum, la expirarea termenului, perspectivele nu erau nicidecum trandafirii, s-a gândit că ar putea repeta treaba cu accidentul, dar, în noile condiţii, de bunăvoie. Zis şi făcut. Două săptămâni a stat pe marginea autostrăzii spre Detroit, fără să treacă pe-acolo nici măcar o maşină. Noroc că unui boschetar, care locuia în zonă, i s-a făcut milă de babacu' şi l-a atenţionat că bucata aceea de autostradă era în reparaţie şi că ar mai fi avut de aşteptat, pentru gestul lui salvator, încă vreo lună. Desigur, un altul în locul lui ar fi murit instantaneu de inimă rea, dar bătrânul meu avea pe dracu'

în el. Prin urmare, s-a repezit spre autostrada către St. Paul, unde, ce-i drept, era o circulaţie de zile mari. Furat de peisaj, n-a mai stat să aleagă şi s-a aruncat sub roţile primei maşini ieşite în cale, care, cu totul întâmplător, era un dric înţesat cu ciocli. Cum tipii şomau cam de multă vreme, speranţa de viaţă prin partea locului fiind destul de ridicată, s-au bucurat din cale-afară de pleaşca ce li se oferea. Doar că babacu', slăbit bine din cauza lipsei proteinelor din rachiu, a încăput exact între roţile limuzinei şi a scăpat doar cu câteva zgârieturi. Adevăratele traumatisme le-a căpătat chiar de la ciocli, care s-au simţit păcăliţi de bătrânul beţiv.

– De-ajuns cu poveştile astea! strigă, exasperat, Gil, aproape răsturnându-se cu şezlongul. Nu suntem la o şezătoare literară. Mâine ne aşteaptă o misiune şi mai a naibii decât cea de la Salusta. În calitate de caporal-şef, trebuie să am grijă de păstrarea neştirbită a capacităţii de luptă a subordonaţilor mei.

Colosul nu e mulţumit deloc că a fost întrerupt. În plus, acest „subordonaţii mei" îi aduce pe culmile apoplexiei.

– Tu nu eşti în stare să subordonezi nici un arici tuberculos! Toată lumea ştie că maică-ta a fost croitoreasă.

Evident, nu are nici o legătură, dar a-i cere Colosului să fie logic, echivalează cu a încerca să încarci o mitralieră cu cartuşe de ţigări. Însă Gil nu are urechi pentru mastodonţi.

– Iată de ce, continuă caporalul-şef, am hotărât să facem o vizită la *El Gatinho Desmaiaro*[1], unde, după unele surse autorizate, ar fi sosit un transport de păsărici din îndepărtata Rusie.

Colosul schimbă macazul cu abilitatea unui politician trecut prin tot evantaiul de partide:

– Întotdeauna am spus că Shepard îşi merită cu prisosinţă funcţia de caporal-şef! De puţine ori am avut fericitul prilej să lupt sub comanda unora ca el.

Când aude de o permisie, Pavlovici face mai întâi nazuri, ca o codană prinsă într-un stog de fân cu poalele-n cap. Ştie însă prea bine că e o metodă verificată pentru descărcarea nervoasă, menită să ne readucă pe linia de plutire. Ne dădăceşte asemenea unui

[1] La Pisica Leşinată (lb. portugheză, în orig.) (n. trad.).

tutore care-şi duce pentru prima oară pupilii la biserică, adăugând şi câteva pedepse care ne-ar aştepta în caz de complicaţii sau excese. La rândul nostru, ne luăm angajamente solemne, pe care maiorul, fireşte, nu dă doi bani. Colosul vrea chiar să exemplifice modul în care ne vom vedea liniştiţi de treabă, dar Pavlovici ne întoarce spatele. A fost castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial, şi poveştile cu femei nu-l interesează nici cât pe un hipopotam câte cocoaşe are cămila.

Ne aruncăm într-un ARO, capturat de la cubanezi, iar Colosul conduce cu patimă, imaginându-şi de pe-acum dulceţurile care ne aşteaptă.

Rusoaicele, trei la număr, nu dau pe dinafară de frumoase, dar, oricum, sunt albe şi, ceea ce e cel mai important, au cunoştinţe tehnice pur europene. De altfel, una dintre ele, Nastia, care pare şi proxeneta grupului, îl opreşte pe Colos din vijelie şi, după ce îl încheie la şliţ, îi spune cu o voce poruncitoare:

– V-aţi sălbăticit caii, în junglă. Semănăm cumva cu nişte femele de urangutan?

– Nu înţeleg! se miră Colosul, frecându-şi nasul borcănat. Sunteţi de la ONU?

– Uşurel! continuă să-l tempereze Nastia. Nu te-ai înşelat, ne aflăm aici pentru sfânta trosneală, dar totu' se face după un anumit tipic.

– Tipic?! urlă Colosul, exasperat de câte cuvinte noi trebuie să înveţe. Asta ce-ar mai vrea să fie, un manual de regulat? N-am nevoie de aşa ceva, eu însumi aş putea scrie unul în şase volume, dacă mi s-ar cere.

– Mai întâi, băutura! îl lămureşte, răbdătoare, Nastia. Să ne cunoaştem mai bine, să negociem. La urma urmei, e vorba de o afacere.

Vrând-nevrând, cădem de acord că trebuie să ne supunem cerinţelor. *A patrão*[1] angoleză se grăbeşte să umple masa cu şampanie, votcă şi câteva platouri cu bunătăţuri, despre care nu ai fi putut bănui că le poţi găsi într-o cârciumă sordidă din Angola.

[1] Patroană (lb. portugheză, în orig.) (n. trad.).

– Încheiem şi un fel de convenţie? se interesează, curios, Colosul, nepregetând să-şi umple gura. Te întreb, pentru că nu ştiu să scriu. Ori de câte ori am fost la bordel, nu m-a obligat nimeni să completez vreun formular.

– Tariful nostru e diversificat în funcţie de timp şi de modul în care vreţi să ne-o trageţi, zice Nastia, clătinând din cap spre şampanie.

– Scoate mercurialul! spune Jack, practic, scăpând o labă pe coapsa dezgolită a celei mai apropiate rusoaice.

Nu se ştie de ce, Colosul crede că Jack i s-a adresat lui şi, fără să mai ezite, îşi descheie prohabul şi îşi scoate penisul, pe care-l aşază negustoreşte pe masă, printre farfuriile cu scoici, stridii şi creveţi. Dacă te-ai strădui un pic, l-ai putea confunda cu un pui de caşalot – asta, ca să fim în ton cu bucătăria marină care ni se oferise. Nastia însă îşi precupeţeşte eforturile pentru cauze mai bune. Dă un bobârnac membrului expus, azvârlindu-l la locul lui cuvenit.

– Nu ne interesează marfa ta, precizează ea. Aici e vorba s-o preţăluim pe-a noastră.

– De acord, zice Colosul, fără să se supere. Arătaţi-ne artileria grea.

Cât ar fi de rău famată, locanta are, totuşi, regulile ei, nu poţi face exhibiţii când vor muşchii tăi. Negocierile se poartă pe ce se vede la faţa locului. Nastia şi celelalte două fete îşi notează conştiincioase fanteziile pretinse de noi toţi, după care trag linie şi adună.

– Cu banii ăştia, face gânditor Gil, aş putea deschide propriul meu bordel. Ce-ar fi să ştergem un zero?

Tratativele sunt reluate, prilej pentru patroană să mai aducă o porţie de haleală boierească şi să reîmprospăteze provizia de şampanie. Nota ei de plată începe să o concureze pe cea a rusoaicelor.

– Aici e mai ceva ca la tratativele de pace, zice Figuerola care, cândva, făcuse parte dintr-o delegaţie oficială.

– Ciocăneala e un lucru mult mai serios, îl învaţă Nastia. Hai, pentru că ne-aţi oferit masa asta, suntem de acord cu suma voastră.

Se pare că nu m-am refăcut complet, căci nu sunt destul de iute, drept care mă trezesc singur la masă, așteptându-mi rândul. Figuerola n-a mai avut răbdare și a dispărut cu o negresă în magazia din spatele localului.

Nu trec nici cinci minute și, pe neașteptate, în salon își fac apariția colonelul Schroder și maiorul Pavlovici. *A patrão* se repede în întâmpinarea lor, conducându-i într-un separeu parcă anume pregătit pentru ei. Le aduce o sticlă de Bell's autentic și un platou cu icre roșii.

Când mă observă, maiorul îmi face semn să vin la masa lor. Nu prea îmi convine. Aș fi preferat să-mi beau votca în liniște, așteptând-o pe Nastia să mă ia în primire.

– Ce stai așa crispat? mă întreabă Pavlovici cu o voce binevoitoare. Suntem în afara serviciului, așa că poți părțăi liniștit dacă te trece.

– Dar unde sunt camarazii tăi? se bagă și Schroder în vorbă, arătându-și dinții lui mici și galbeni.

– Ce mai întrebi?! plescăie Pavlovici, care nu-și permite să-l tutuiască pe Schroder decât în momentele de relaxare. Cere încă un pahar de cristal, pe care mi-l pune plin în față, și reia: Călăresc cu osârdie! Nu poți ști niciodată ce-ți aduce ziua de mâine. Nu-i așa, Zamfir?

– Da, da, *carpe diem*! răspunde Schroder în locul meu, ciocnind paharul și dându-l pe gât. Deși ceea ce se petrece aici e o nimica toată în comparație cu anii 40. Zău dacă uneori nu mi se face dor de frontul rusesc! Am decăzut, Mirko, am ajuns să comand o bandă de dezertori și aventurieri.

– Nu se pot compara cu trupele Wehrmachtului, asta, cu siguranță! zice Pavlovici, cu toate că nu păstrează cele mai bune amintiri despre germani. Dar nici nu poți susține că cei pe care-i comanzi nu și-au depășit condiția. După părerea mea, se pot măsura cu oricare armată din lume.

– Exagerezi! flencăne Schroder, îndepărtând o scamă de pe uniforma sa impecabilă de camuflaj.

Mă simt ca o suliță într-un salon de acupunctură. Caut o cale de scăpare, dar maiorul nu se lasă.

– Zamfire, ia spune-ne cum ai petrecut în mijlocul cubanezilor?

– Am făcut raportul...

Dar nu mai continuu. Din spatele meu se aude răcnetul Colosului, şi pe chestia asta îmi devine simpatic.

– Ce cauţi, târşâlosule, la masa ofiţerilor? Eşti un soi de turnător, sau doar un pupincurist minor? versifică el nonşalant.

Pavlovici se strâmbă ca la dentist, ridicându-şi privirea cu o silă greu de descris prin cuvinte.

– Sheldon! Vremea în care trăiau în peşteri, aflându-se pe la începuturile graiului omenesc, a trecut de mult.

– Cu respect vă raportez, urlă vesel Colosul, că de regulat, din fericire, se regulează tot ca în timpurile de care vorbeaţi.

– Mută-ţi hoitul la masa ta! se înduplecă şi Schroder să scoată câteva sunete. Îmi iei aerul.

– Îmi cer scuze, salută regulamentar Colosul. N-am observat că respiraţi!

Tropăiturile şi grohăielile care urmează nu aparţin unei turme de bivoli, ci celorlalţi doi camarazi eliberaţi din braţele Graţiilor.

– Nastia te aşteaptă! îmi transmite Gil. Ia-ţi cu tine şi periscopul, s-ar putea să te rătăceşti în fofoloanca blondei.

– Momentan e adâncit într-o discuţie de stat-major cu corpul de comandă! îi răspunde Colosul în şoaptă, făcând să zăngăne geamurile. S-ar putea ca asta să-l satisfacă mai mult decât o blondină care dă din craci mai ceva ca un campion de ciclocros. Oamenii sunt ciudaţi, prietene!

– Sunt caporalul-şef, nu prietenul tău! îl pune la punct Gil, plesnind-o pe patroană peste fundul ei gigantesc.

Primeşte o tavă în cap şi câteva înjurături în dulcea limbă portugheză, dar râde ca de o glumă bună. Înşfacă sticla de votcă şi o duce la gură, uitând să-i scoată dopul, ceea ce îl enervează.

– Ce-i asta, putoare? strigă el către *a patrão*. Când faci un lucru, fă-l până la capăt. Nu-mi aduce mie sticle înfundate. Desface dopul, pe care-l aruncă plin de dispreţ în capul Colosului. Scuză-mă, Frederick, însă eşti atât de mare, încât oriunde aş arunca nu contează ce, te-aş lovi fără să vreau.

– Fac ceva pe scuzele tale, zice Colosul, fără să se irite. Babacu' meu avea un fix cu dopurile. Şi lui îi plăceau tot atât

de mult cât și tie. Într-una din zile a făcut cunoștință cu un tip, unul Jem, care, printre alte ciudățenii, o avea și pe cea de a colecționa dopuri. Cum, îndeobște, bețivii, între ei, sfârșesc prin a se invita unul pe altul acasă, babacu' a ajuns și în locuința lui Jem. Când a dat cu ochii de colecția de dopuri, s-a făcut frate cu Parkinson. A ieșit ca din pușcă și nu s-a mai oprit decât în fața unui spărgător cu care a convenit ca ăsta să intre în casa lui Jem și să fure dopurile. Spărgătorul nu a înțeles din prima despre ce era vorba, dar nici nu a vrut să fie luat drept prost, așa că a dedus de unul singur că „dopuri" e un argou pentru bijuterii, așa că și-a luat meseria în serios și, spre surprinderea babacului, a revenit cu o pungă de inele și brățări. Întrucât marfa a fost făcută jumi-juma, bătrânul nu a comentat faza, dar a tocmit un al doilea spărgător, căruia, pentru a se face pe deplin înțeles, i-a și desenat obiectul dorinței sale. Desigur, babacu' nu e chiar Rafael, și, în consecință, noul spărgător a revenit cu câteva cutiuțe de argint, care, e adevărat, aduceau neașteptat de mult cu desenul. Cum, din nou, marfa a fost împărțită frățește, bătrânu' a tăcut mâlc, dar s-a hotărât să dea el singur spargerea planificată. Se vede treaba că era o zi cu ghinion, căci, tocmai când punea mâna pe colecție, l-a descoperit chiar Jem, întors acasă cu un dop de șampanie, pe care-l purta ca pe un trofeu. Babacu' a încercat să-l ia cu binișorul, dar, după ce a primit o bâtă în cap, s-a hotărât să-și facă singur dreptate. Nu s-a lăsat până ce nu l-a convins pe Jem să-și înghită întreaga colecție, iar în încheiere i-a înfipt preopinentului în fund dopul de șampanie, după care a dispărut în ceață. Despre Jem nu s-a mai auzit nimic. Lumea vorbea că, la spital, doctorii s-au străduit în fel și chip să-i scoată dopul din cur, dar când au tras, a ieșit cu tot cu anus.

Apărută în capul scărilor, Nastia îl întrerupe cu nechezatul ei voios:

– Următorul! Repejor, că închidem!

Mă ridic fără nici o vorbă și o iau la trap către blondină, însă Nastia rămăsese cu privirile agățate de cei doi ofițeri.

– Mai avem două locuri! Nu poftiți?

Dar *a patrão* îi strigă ceva, şi Nastia, luându-mă pe după gât, mă trage spre camera de pierzanie.

De afară se aude ţipătul unei maimuţe, căreia perechea îi răspunde de îndată. Noaptea prinde să se lase încet şi ireversibil, iar eu voi aştepta, în zadar, pe cineva care să-mi spună: „Bună dimineaţa, Florine!"

Septembrie 1990

II

Închisoarea din Monrovia[1]

Elicopterul negru se ridică greoi, lăsându-se uşurel pe o parte, asemenea unei ciori care a mâncat mai mult decât poate duce. Nu ne vine să credem că suntem părăsiţi în mijlocul luminişului, în timp ce camarazii noştri îşi iau zborul, bine mersi, către zări mai senine.

Colosul azvârle cu o piatră spre uriaşul aparat de zbor, zbierând ca un zănatic:

– Înapoi, ticăloşilor! Nu ne lăsaţi aici!

Rafalele automatelor ne silesc să ne aruncăm din nou la pământ. De pe elicopter, ca un ultim semn de adio, le răspunde lătratul unei mitraliere grele. Dar liberienii sunt bine adăpostiţi în pădurea deasă, şi, oricum, în noaptea hulpavă, care a înghiţit şi luna, nu poţi trage decât la nimereală.

– Nu-mi vine să cred, icneşte Fijianul, cu ochii pe cerul negru. Poate mai apare un elicopter.

– Ăsta a fost ultimul, ne lămureşte maiorul Pavlovici, mutându-şi nervos trabucul stins dintr-un colţ al gurii în altul. Mai avem două soluţii: ne predăm sau luăm cât mai mulţi negrotei cu noi, în moarte.

Liberienii îşi dau seama repede că operaţiunea de recuperare a fost un semieşec, şi că pe platoul pe care l-au încercuit se mai află câţiva mercenari participanţi la comandoul pregătit de Charles Taylor[2]. Sunt soldaţi fideli Monroviei, beneficiind, în

[1] Capitala Liberiei (n. trad.).

[2] Comandantul Forţelor Naţionale Patriotice din Liberia care, în cursul războiului civil, a instaurat un teritoriu independent la graniţa cu Coasta de Fildeş (n. trad.).

consecință, de pregătirea și înzestrarea asigurate de americani. Nu știm câți sunt, dar bănuim că destui pentru a ne căsăpi pe toți cinci, oricât de nemaipomeniți am fi noi.

O dată cu plecarea elicopterului, se așterne din nou liniștea. Dar una care mă face să-mi simt inima în gâtlej. Doar țipetele păsărilor mai valsează prin aer, ca niște fulgi ieșiți dintr-o pernă ruptă. E clar că se pune la cale capturarea noastră. Vocea stridentă, care răsună ca într-o catedrală fără acoperiș, ne confirmă bănuielile:

– Predați-vă! Sunteți încercuiți! Vă garantăm viața!

Întunericul dă o fugă după țigări, când două rachete luminoase ne lasă să constatăm situația cu propriii noștri ochi. Suntem înconjurați de pădure, iar în spatele copacilor mai mult ca sigur că nu ne-ar întâmpina balerinele de la Moulin Rouge. Așteptăm încordați decizia maiorului Pavlovici. Indiferent care va fi ordinul, îl vom îndeplini fără crâcnire. Ca mercenar, în contractul pe care-l semnezi se vorbește despre o sumă însemnată în dolari, dar nu există nici o prevedere legată de propria ta moarte. Este un risc pe care ți-l asumi în mod tacit. Intră în preț. Nici onoruri, nici medalii post-mortem și nici vreo pensie de urmaș nu rămân după tine. Nici măcar un mormânt. Dar atât timp cât nu te întrebi despre rostul vieții, ce sens ar avea o cruce la căpătâi? Din momentul în care ai luat viața primului ucis de tine, lumea se răstoarnă, iar Pământul prinde să se învârtească dinspre Nord spre Sud.

Maiorul Mirko Pavlovici, castrat de nemți în cel de-al doilea război mondial, simte ceva asemănător unui orgasm. Știe că nu e decât mirosul morții, pe care, în calitate de vechi comandant de mercenari, a ajuns să-l confunde cu propria-i sudoare. În întunericul care se reinstalează, fața sa, brusc înălbită, se vede până departe. Nici vopseaua mânjită peste obraji și frunte nu reușește să o camufleze. Evidența nu-l poate înșela, dar încearcă să mai câștige ceva timp.

– Ce garanții avem că ne veți lăsa în viață? strigă el către nimeni.

– Cuvântul meu de locotenent! se aude din nou vocea stridentă. S-a vărsat destul sânge.

– Pe dracu'! mârâie Colosul, mereu nemulțumit. Nici măcar cât la un ciclu de adolescentă.

– Oamenii mei vor fi tratați ca prizonieri de război! strigă Pavlovici, molfăind cu pasiune trabucul ajuns o zdreanță.

– Garantez! îi răspunde locotenentul nevăzut.

– O să murim în chinurile iadului! șoptește Shogunul, strângând în mâini pușca sa M-16.

– Ce propui? îl întreabă maiorul, aruncându-i o privire acră. Nu putem decât să aruncăm grenadele care ne-au mai rămas și să tragem până când terminăm muniția, strigând: Trăiască Liberia Mare!

O nouă rachetă sparge întunericul.

– Aveți un minut, după care începem să tragem! ne avertizează locotenentul.

Mă gândesc că e ultimul minut din viața mea. Nu e prima oară ce-i drept, am făcut din asta aproape o superstiție: dacă mă gândesc că așa e, nu se întâmplă. În minte nu-mi vine nici o scenă din copilărie, iar prin fața ochilor nu se derulează nici un film al întregii mele existențe, așa cum scrie la carte, ci doar frica și oroarea. Atunci când lupți, gândul la moarte e păstrat într-un buzunar secret al uniformei, și n-apuci să-l duci până la capăt, dacă ai întâlnire cu glonțul fabricat pentru tine. Combinația se schimbă dacă ai în față plutonul de execuție.

Secundele se scurg ca niște broboane de transpirație, dar maiorul tot nu se grăbește să ia o hotărâre. Este răspunzător pentru viețile noastre. În fine, scuipă trabucul ajuns o fustă de țigancă, îndepărtând de trup mitraliera ușoară, ca pe un gunoi urât mirositor. Se înalță cât e de lung, iar mâinile lui par vârfurile copacilor din apropiere. Îl imităm neîntârziat, căutând să ne ascundem reacțiile. Numai Colosul nu face nici un efort să-și mascheze starea de iritare.

– Mai bine muream ca niște eroi, decât să ne taie ăștia pușele!

– Ce legătură ai tu cu un erou? mormăie Fijianul, scuipând scârbit la câțiva metri în fața lui.

– Rămâneți pe loc! se precipită vocea locotenentului. Vă avertizez că, dacă e vorba de vreun truc, vă umplem de plumbi!

Dinspre pădure se apropie în salturi, țopăind ca niște lăcuste, mai mulți soldați care ne împresoară în scurt timp. Puștile lor ne adulmecă neîncrezătoare, gata să muște. Instinctiv, dau să mă

aplec după pistolul-mitralieră aflat lângă mine, dar o rafală scurtă scurmă pământul la picioarele mele.

Se reped câte trei-patru la fiecare dintre noi, legându-ne cu sfori groase cât degetul. N-au mâini de doică, iar scrâşnetele şi înjurăturile scurte nu dau de ştire despre sentimentele lor faţă de noi. Nici ghionturile şi şuturile nu fac parte dintr-un manual de bune maniere, însă tot e bine că nu apelează la paturile puştilor. Dacă n-ai simţit niciodată, cititorule, un pat de puşcă peste şale, peste spate sau peste cap, te poţi considera fericit, chiar dacă suferi de tuberculoză sau n-ai nici un ban în buzunar.

Suntem luaţi pe sus şi aruncaţi într-un camion GM. Mai greu e cu Colosul, dar şase negrotei pun mână de la mână şi reuşesc să-l salte peste noi. Nu ne bucurăm deloc la aflarea veştii – cu atât mai puţin eu, care am capul prins exact sub fundul uriaşului. De ceea ce mă tem mai mult nu scap: Colosul sloboade un vânt venit din negura copilăriei omenirii, făcându-mă să uit o vreme de caznele ce trebuie să le îndur ca prizonier de război. Cei doi soldaţi, care s-au urcat cu noi, îşi armează PM-urile, gata să tragă la primul semn de revoltă. Când pricep de unde venise răpăiala, râd ca netoţii, dar nu ezită să dea deoparte prelata camionului.

– Mută-ţi bucile! zic eu, o dată revenit din scurta reverie.

– Te crezi într-o limuzină? se stropşeşte Colosul. la exemplu de la Fijian, care nu scoate un cuvânt.

Dar Fred Maragano nu vorbeşte pentru că e pur şi simplu leşinat. Greutatea uriaşului îi golise plămânii de aer şi se afla la un pas de sufocare. O hurducătură îi vine însă în ajutor. Cărţile se schimbă oarecum: Colosul a rămas doar cu picioarele pe mine şi cu jumătate de trup peste căpătâna maiorului. E rândul acestuia să-şi ceară dreptul la existenţă. Însă cele două santinele nu se omoară să ne aşeze într-o formaţiune ordonată. Sug dintr-o sticlă, alintându-ne, din când în când, cu câte un bocanc bine ţintit.

Drumul nu e chiar autostrada Paris-Bordeaux, iar camionul se hâţână şi saltă, de parcă, dintr-un moment într-altul, ar fi gata să se răstoarne. Orele trec chinuitor de greu, tot trupul mă doare, iar gâtul mi-e mai uscat decât nisipul deşertului. Mâinile şi faţa îmi sângerează, dar trăiesc. Încep să mă îndoiesc, totuşi, că asta ar fi ceva de bine.

– Unde dracu' ne duceţi? zbiară Colosul, care a reuşit să se ridice în capul oaselor, cu spatele sprijinit de laterala camionului. Presupun că nu e vorba de ocolul Africii în treizeci de zile?!

Unul dintre soldaţi îi aruncă în cap sticla golită, înjurându-l cu pricepere. Colosul îşi trece limba peste buze şi mormăie cunoscător:

– Votcă! Puteaţi să ne păstraţi şi nouă câteva picături. Apoi i se adresează celui care l-a pocnit: Am auzit că, după ce te-a născut, pe mă-ta o mai doare curul şi acum!

Zgomotul închizătorului de la arma celui vizat atrage la ferestruica din spatele cabinei figura de şoarece a locotenentului.

– Ron! strigă el. Ai păduchi la creier?! Ce te-a apucat?

Negrul care răspunde la numele de Ron scrâşneşte din măsele, punând piedica armei. Locotenentul ne priveşte pe rând, înveselit dintr-o dată.

– Nu-l enervaţi pe Ron, continuă el, nu-i iubeşte pe albi, de când fratele lui a fost executat în Statele Unite.

– Ai garantat că vom fi trataţi ca prizonieri de război, îi aduce aminte Pavlovici, încercând să-şi ridice capul plin de cucuie, provocate de zdruncinăturile camionului.

– Asta nu înseamnă că trebuie să vă îmbrac în fracuri şi să vă duc cu trăsura, e de părere locotenentul. Eu apreciez că aveţi parte de cel mai uman tratament de prin partea locului. Puţină răbdare, şi o să-l consideraţi chiar mai bun decât pare.

– Trebuie să urinez, îngaimă Shogunul, cu pudicitatea lui ridicolă.

Locotenentul e încântat de nevoile micuţului japonez. Îi oferă câteva detalii despre cum ar putea proceda fără să-şi scoată puţa la vedere. Cei doi soldaţi care ne păzesc îşi aduc şi ei contribuţia la teoria maiorului. Unul dintre aceştia se descheie la prohab şi ne stropeşte vesel, ca pe nişte cactuşi dintr-o rezervaţie. Nu şi-a calculat însă bine echilibrul, căci, la un hop, face o piruetă peste oblonul din spate şi dispare în peisaj. Pentru că tot trebuie să oprească, locotenentul se îndură de noi, cu aerul că ne face o favoare. Suntem dezlegaţi şi lăsaţi să hrănim mănosul pământ al Liberiei, urmăriţi de vreo zece ţevi brumării. Ba, unul dintre soldaţi, din jeepul oprit în spatele camionului, ia chiar poziţie la mitraliera fixată pe maşină.

Stăm înșirați pe marginea drumului ca niște rândunele pe un fir de telegraf, cu pantalonii în vine, deși pastilele de Cazadestan, luate la plecarea în misiune, ne-au diminuat la maximum metabolismul. E, totuși, o poziție mai avantajoasă decât cea din camion.

– Mai bine ne-am fi căsăpit între noi, mârâie Fijianul, aruncând câteva scremete la derută.

– Nu încercați nimic care i-ar putea pune în pericol și pe ceilalți, șoptește maiorul. Sheldon, cu tine vorbesc în special.

– Nu sunt eu răspunzător de situația prezentă! se oțărăște Colosul, rotindu-și fioros unicul său ochi.

- Vorba! strigă locotenentul negru, bătând cu piciorul în pământ. N-am decis oprirea ca să stați la taclale. Dacă ați terminat, ridicați-vă și rămâneți în poziție de drepți.

Suntem din nou legați, de astă dată ceva mai cu milă, și ne reluăm drumul, care pare să nu se mai termine vreodată. Căldura devine insuportabilă, din cauza umidității ridicate. În program însă nu e prevăzută și apa. Soldatul care a făcut-o pe acrobatul își ia revanșa, sorbind zgomotos din bidonul lui, după care plescăie mulțumit. Întinde recipientul spre noi, dar știm că nu e decât un truc care să le ofere prilejul să se mai distreze nițel. De la ferestruică, locotenentul emite unele aprecieri legate de horoscopul nostru:

– S-ar putea să scăpați cu viață, deși, din pricina voastră, am pierdut cincizeci de soldați dintre cei mai buni. Asta însă o va decide Comisia Militară. O dată ajunși la Monrovia, ieșiți de sub jurisdicția mea, iar garanțiile pe care vi le-am dat își pierd valabilitatea.

Limbajul elevat îi trădează instrucția, desăvârșită, probabil, la Academia din Cambridge. Faptul că e un soi de gentleman nu ne aduce nici un fel de ușurare. Avem câteva informații despre modul în care sunt tratați mercenarii căzuți prizonieri, informații care amintesc mai mult de obiceiurile canibalilor din Africa Centrală, decât de un *five o'clock tea*.

O vreme, locotenentul rămâne cu privirea agățată de Pavlovici. La lumina zilei, figura maiorului pare să-i trezească unele amintiri cu iz de coșmar.

– Nici n-am făcut cunoștință! zice el, protocolar.

– Maior Mirko Pavlovici, comandant pluton autonom Storm (Furtuna), se prezintă regulamentar maiorul.

– Oo! exelamă locotenentul, luminându-se la față. *Rara avis!* Sunt locotenentul Andrew Locke, regimentul de gardă. Domnule maior, dar... desigur, îmi pare rău că trebuie să vă transport așa. Dacă știam, v-aș fi comandat o mașină numai pentru dumneavoastră.

Pavlovici nu e sigur dacă locotenentul îl ia în balon, sau pe acesta îl bântuie din nou politețea sa englezească de import.

– Nu suntem într-un război declarat, așa că înțeleg anumite excese, mormăie el, privindu-l fix pe negru. În locul politeții, aș prefera o discuție deschisă, ca între militari.

– Mă bucur că-mi veniți în ajutor, se grăbește locotenentul să prindă ideea din zbor. Vă dați seama că, în condițiile astea, nici dumneavoastră nu puteți cere să fiți tratați în conformitate cu Convenția de la Geneva.

– Așa e, zice maiorul, rânjind cu toată gura. Doar conform ordinelor date de un locotenent al regimentului de gardă guvernamental.

Dar Andrew Locke nu e împătimit al romanelor de cavalerism. Nici maiorul nu-l bănuiește de așa ceva, drept care își răscrăcănează picioarele, abandonând pe moment tema discuției. O agită, în schimb, pe cea a apei, la care locotenentul are deja răspunsul pregătit:

– Provizia e limitată la nevoile soldaților mei. Dar nu veți muri de sete. Nu de sete! punctează el, întorcând spatele.

– Iată și o veste bună pe ziua de azi! trâmbițează Colosul, care nu suportă să nu fie băgat în seamă, chiar și într-o discuție între ofițeri. Moartea prin deshidratare nu e un lucru tocmai plăcut. Bătrânul meu, care a făcut cunoștință cu apa doar de două ori în lunga lui existență, o dată când a fost botezat, și a doua oară când a scăpat în WC un ceas, era de părere că formula apei a fost inventată de diavol. Desigur, el nu primise niciodată în viața lui vreo lecție de chimie, în schimb, își făcuse un ideal din a găsi formula rachiului, despre care credea că vine direct din Rai.

– Frederick, îl oprește Fijianul, nu e de-ajuns că trebuie să suportăm oboseala, căldura și setea? Mai e nevoie și de împuițele tale de amintiri de familie?

– Încerc doar să vă insuflu un pic de curaj! exclamă Colosul, ca întotdeauna alături de problemă. Cu ce ne ajută să stăm ca nişte cămile fără cocoaşe întinse la uscat?

– Tu vorbeşti prea mult! se zborşeşte unul dintre soldaţii care ne păzesc.

– E o trăsătură a familiei noastre! îl lămureşte calm Colosul. Bătrânul meu obişnuia ca, ori de câte ori...

– Gura! îl întrerupe soldatul, devenind dintr-o dată fioros. Nimeni nu mai scoate un cuvânt!

Colosul se umflă ca un balon scăpat de sub control, dar şutul maiorului îl potoleşte pe loc.

– Dacă vrei s-o faci pe măscăriciul, şopteşte el, fără să-şi mişte buzele, aruncă-te din camion cu capul înainte!

De-acum, rulăm pe o şosea asfaltată. Cel puţin am scăpat de chinul hurducăturilor, dar lipsurile sunt încă mari. Caut să nu mă gândesc la nimic ce m-ar putea face să intru în panică, şi, măcar în această privinţă, vorbăria Colosului îşi are rostul ei. Trupul şi mintea însă nu mă ajută cu nimic. Golul din stomac se accentuează şi iese în afară, cuprinzându-mă ca într-un clăbuc de săpun. Singura mea dorinţă e să se spargă odată şi să se termine totul. Am îndoieli mari în privinţa deciziei maiorului de a ne preda. Pentru mercenari, acest cuvânt nu ar trebui să existe. Ucizi sau eşti ucis, atât, şi nimic mai mult! Nu poţi cere toleranţă, atât timp cât a o accepta, înseamnă a semna propria-ţi sentinţă. Într-un asemenea joc, termenii sunt simpli, iar regulile, puţine şi precise. Viaţa are valoare doar atâta vreme cât o poţi folosi pentru a curma o alta. Altfel, devine un balast şi pentru tine, şi pentru inamic. O singură speranţă mă mai îndulceşte: aceea că maiorul, de când lupt sub comanda lui, nu a luat niciodată vreo decizie greşită.

Şi, totuşi, sentimentul, de altfel ciudat, că am fost părăsit persistă. Echipa pe care am format-o în lupte, unde fiecare se bate pentru ceilalţi, devine acum un soi de „se salvează cine poate". Exact ca într-un naufragiu, când altruismul se duce la fund mai repede decât vasul avariat. Camaraderia e doar o noţiune de disciplină militară, atunci când lupţi sub steagul verde al dolarului. Oricând ne putem găsi în tabere duşmane, tocmiţi de

comandanți adverși. Doar arma pe care o ții în mână îți este cu adevărat fidelă.

Când soarele își ia avânt și plonjează spre apus, intrăm și noi în Monrovia. Camionul, urmat de jeepul înțesat de soldați, pătrunde într-o unitate militară și oprește, scuturându-se de noi ca un câine de purici.

Un soldat ne trece într-un registru, care cuprinde mai multe rubrici decât o fișă de personal, după care suntem filmați și fotografiați din toate pozițiile. Abia peste o oră primim câte o cană de apă și o bucată de turtă din tărâțe. Cu o bancnotă bine împăturită, ascunsă până atunci dibaci la guler, Colosul îl convinge pe soldatul de pază să-i cedeze bidonașul din dotare.

– Gin! fornăie uriașul, după ce gustă precaut conținutul. O chestie ca asta m-ar putea convinge să mă înrolez în armata liberiană.

Bea cu îndârjire, fără să se sinchisească de noi. Pavlovici îl lovește pe neașteptate în stomac și, când Colosul lasă mâna jos, îi smulge bidonașul.

– Uiți prea repede că împărtășim un destin comun, soldat Sheldon!

Ne întinde recipientul, nu înainte de a se servi el însuși.

– Nu m-am auzit spunând că fac cinste! se ofensează Colosul, urmărind cu interes traseul bidonașului, care e predat, în final, soldatului mai stors decât o lămâie. Măcar un „mulțumesc" aș putea primi.

Primește o râgâitură din partea Fijianului, căruia alcoolul i-a mai destins trăsăturile. Fred Maragano, poreclit Fijianul, după țara de baștină, fost agent al Serviciilor Speciale engleze, își face gura pungă, sorbind și ultima picătură rămasă pe limbă. Gustul ginului îi amintește de frumoasele vremuri petrecute în solda SAS. Își întinde gâtul zbârcit, scuturându-și ușor capul lunguieț, ca un cal în buiestru.

– Nu huli, Frederick! clămpăne el. Va veni vremea când îți vom ceda și noi partea ce ni se cuvine.

– Poate pe lumea cealaltă, e de părere Aiki Sumaru. De aici nu mai ieșim, decât dacă apucăm calea spre Buddha.

– Mersi, acolo să te duci tu, dacă te grăbești, îl gratulez eu. Noi avem bilete rezervate pentru Iad.

Locotenentul Andrew Locke apare la ţanc, ca pentru a-mi confirma varianta.

– Domnilor, zice el, frecându-şi mâinile cu degete lungi şi fine, veţi fi judecaţi de Înalta Curte a Comisiei Militare. E tot ce am putut obţine pentru voi. Până atunci, o să vă trimitem într-o închisoare militară.

– Putem aştepta şi aici, propune Pavlovici, ale cărui informaţii în legătură cu închisorile militare îl fac să se îngălbenească numai la auzul cuvântului.

– Îmi pare rău, zice locotenentul cu glas prefăcut, dar aici nu avem dotările necesare. Dumneavoastră, domnule maior, o să veniţi cu mine.

– Cer permisiunea să rămân alături de oamenii mei! spune maiorul pe un ton ferm.

– Însuşi comandantul ţine să vă cunoască personal, insistă Locke. Există, nu-i aşa, o diferenţiere pe grade, chiar şi pentru prizonieri.

– Nu e cazul nostru, îl întrerupe Pavlovici. Sunt răspunzător de...

– Domnule maior! ţipă locotenentul, ajuns deodată un pachet de nervi. Aş sta mult şi bine să discut cu dumneavoastră pe teme de regulamente militare, dar sunt nevoit să vă reamintesc că aţi căzut prizonier şi că trebuie să îndepliniţi ordinele noastre!

Face un semn, şi doi soldaţi îl apucă pe maior de braţe, fără menajamente, şi-l poartă mai mult pe sus către clădirea postului de comandă.

– Voi, zice locotenentul, îmbarcarea în camion! Pas alergător!

Ne supunem dispoziţiilor, nu înainte de a primi fiecare câte o pereche de cătuşe. Despărţirea de maior ne nelinişteşte, dar suntem departe de a ne simţi ca nişte copii de grădiniţă abandonaţi de educatoare.

De îndată ce porţile grele ale închisorii se închid după noi, o apăsare stranie se abate asupra trupurilor noastre, de parcă aerul ar fi devenit brusc un corp solid. Oricât ai pătimi în viaţă, trebuie să nutreşti convingerea că s-ar putea ivi o situaţie şi mai rea. Închisoarea din Monrovia avea să ne-o dovedească pe deplin.

De câte ori poţi să ucizi un om? O dată, de două ori, de o mie de ori? Vă spun eu, căci sunt în măsură s-o fac: de nenumărate ori! Un loc ideal pentru aşa ceva e chiar penitenciarul „Cape Palme", în a cărui curte, cât cinci terenuri de fotbal, ne aflăm numai noi patru şi comandantul stabilimentului. Din foişoare însă, luneţiştii ne fixează ca pe nişte ţinte în poligon. În acelaşi timp, de la ferestrele zăbrelite ale clădirii cenuşii, cu patru etaje, primim salutul de bun-venit al pensionarilor. Limba engleză, destul de săracă în cuvinte obscene, capătă noi valenţe în gura celor care-şi agită capetele şi mâinile spre noi. Comandantul nu se osteneşte, pe moment, să scoată vreun cuvânt. O privire rapidă spre ferestrele înţesate e suficientă ca galeria să dispară, de parcă nici n-ar fi fost.

Căpitanul Socrates Blacksmith, cum s-a recomandat foarte politicos, e un negru cu un cap cât o baniţă de grâu, plin de cucuie şi cicatrice, de-ai fi zis că a servit drept banc de lucru pentru colegii lui, potcovarii[1].

Globul ochiului drept e doar o pată sângerie, ceea ce-l face pe Colos, şi el beteag de cel stâng, să nădăjduiască la un tratament preferenţial. Aşa, ca între chiori. Uniforma stă pe comandant ca o şa medievală pe un catâr, căci, spre deosebire de cap, trupul acestuia este subţire şi ciolănos. Chiar te întrebi cum de poate gâtul lui firav să susţină un bostan pătrăţos.

– Nu vă iubesc! ne declară Socrates, pentru a omorî din faşă orice tentativă de cerere în căsătorie. Dacă ar fi după mine, v-aş strangula cu propriile mele mâini.

Ne arată lopeţile, dezmierdate cu numele de mâini, întorcându-le pe o parte şi pe alta, de parcă s-ar fi găsit la controlul igienic personal.

– Cu toate acestea, continuă el, privindu-ne pe rând, am să vă tratez fără discriminare, la fel ca pe toţi ceilalţi prizonieri de-aici.

Nu mai e nevoie să ne descrie meniul, căci, pe uşa de fier a clădirii, ies în trombă doi soldaţi, târând după ei ceea ce, cu oarecare imaginaţie, s-ar putea numi trup omenesc.

[1] *Blacksmith*, în limba engleză, înseamnă „potcovar" (n. trad.).

– Domnule căpitan, urlă unul dintre soldați, luând o poziție aproximativă de drepți, raportez că deținutul 10 401 a fost prins pe când încerca să evadeze!

– Dar ce pute așa? îl întrerupe Socrates, ca și cum toată viața lui n-ar fi trăit decât între trandafiri și petunii.

– L-am scos din canalul de scurgere, să trăiți! explică soldatul.

– E mort? se interesează Socrates.

– Ar vrea el, rânjește soldatul.

– Te fac răspunzător pentru viața lui! se precipită Socrates. Douăzeci de zile de carceră, după care patru luni instrucție de front în canalul de scurgere. Asta o să-l facă, pe viitor, să evite zona cu pricina.

La un semn, cei doi soldați dispar cu nefericitul deținut, iar Socrates se întoarce spre noi, căutând să reia firul întrerupt:

– Aici nu se moare! precizează el, solemn. Dreptul la moarte îl au doar cei cu pedepse ușoare. Apoi, pe neașteptate, răcnește: Culcat!

Ne aruncăm ca secerați la pământ. Lui Socrates îi place felul în care i-am executat ordinul. Calcă pe noi, cu pași apăsați, fără a ne ocoli capetele, dar nici unul dintre noi nu face vreo mișcare. Se plimbă așa, preț de vreo cinci minute, mustrându-ne părintește:

– Dacă m-ați fi întrebat, v-aș fi sfătuit să nu vă lăsați prinși de vii. Sarcina mea însă nu e aceea de a vă îndruma în viață. E una mult mai simplă: să vă pregătesc pentru judecata Înaltei Comisii Militare. Nu oricine și nu oricum se poate prezenta în fața acestei Comisii. Trebuie să vă câștigați această onoare.

Coboară de pe noi, ștergându-și grijuliu tălpile de o piatră, ca și cum ar fi nimerit din greșeală într-un rahat de papagal, după care ne ordonă poziția de drepți. Rămânem mai încremeniți decât statuile.

– Soldați de elită! mârâie, cunoscător, Socrates. Trece în spatele nostru și, pe neașteptate, mă lovește cu piciorul în rinichi. Ai mișcat! urlă el, când cad în genunchi, cu mâinile în față.

Mă joacă un timp în picioare. Caut să mă chircesc cât mai mult sub loviturile lui, apărându-mi capul și stomacul. Poziția nu e însă cea comandată de el, așa că-și pune în mișcare bastonul de cauciuc, cu miez de oțel, care-mi provoacă un răcnet de durere.

– Ce-i asta? face Socrates pe miratul. Vorbeşti în front?

Îmi apucă mâna, fixând-o sub bocanc, iar cu celălalt îmi striveşte degetele. Răcnesc din nou, căci durerea îmi sfâşie creierul. Ochii mi se umplu de lacrimi, şi de-abia îmi stăpânesc clănţănitul dinţilor. Socrates mă loveşte cu bastonul între picioare, făcându-mă să sar ca un arc.

– Drepţi, fir-ar al dracului! Ai uitat ce înseamnă disciplina militară?

– Suntem prizonieri de război, domnule comandant! recită Fijianul, atrăgând asupra lui atenţia fiarei dezlănţuite.

Socrates rămâne fără glas. O asemenea sfidare e fără precedent în închisoarea lui. Îşi beleşte furios ochiul valid, de zici că, dintr-un moment într-altul, va scăpa de el şi va rămâne orb pe vecie. Dar nu apucă să deschidă gura, căci Shogunul se amestecă în ciorbă:

– Domnul locotenent Andrew Locke ne-a dat cuvântul lui de ofiţer!

De astă dată, Socrates pare lovit de dambla. Îşi mişcă buzele groase şi jupuite, repetând parcă vorbele abia auzite. Lovitura de graţie i-o dă însă Colosul.

– Babacu' meu, dacă-mi permiteţi să raportez, obişnuia să-şi dea cuvântul ori de câte ori era cazul să bea pe datorie. În acest fel, oricine se putea căca liniştit pe cuvântul lui, ştiut fiind că nu-şi plătea niciodată daraverile. Fireşte, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre cuvântul unuia ca domnul locotenent Locke.

Se scurg câteva minute lungi până când Socrates să-şi revină. Iar când o face, e tot numai un urlet:

– Gardă! Luaţi-i pe ăştia şi aplicaţi-le formularele de intrare! Atenţie însă! Nu loviţi în punctele vitale! Înainte de a fi omorâţi, au dreptul la o judecată dreaptă!

Completarea „formularelor de intrare" le ia aproape o oră. Când ieşim din mâinile lor, arătăm ca nişte porci trecuţi de vii prin maşina de tocat. Suntem aruncaţi într-o celulă, laolaltă cu cinci negri, care ne primesc cu chiote de bucurie. Dar nu au ce să ne mai facă. Suntem atât de zdrenţuiţi, încât se hotărăsc să ne lase în pace pe moment, până ce ne vom mai înzdrăveni. Ca să fie însă toată lumea mulţumită, varsă peste noi hârdăul plin ochi cu fecale, după care ne silesc să facem curat.

Două zile ne zbatem între viață și moarte, ajutați de cei cinci negri care, pentru orice bușitură mai profesionistă, primesc un supliment de mâncare. La capătul celor două zile, facem ochi și încercăm să ne oblojim cât de cât rănile, cu ce avem la îndemână.

Ne privim unul pe celălalt și izbucnim în râs. Paradoxal, ochii umflați, vânătăile, sângele închegat ne dau o înfățișare hazlie. Sau așa ni se pare. Râsetele îi pun în temă pe cei cinci negri, cu care împărțim celula, asupra stării noastre mintale. Negrii execută o pedeapsă de zece ani, pentru că și-au ucis comandantul de pluton și l-au mâncat. Dar numai pe jumătate, recunoaște Joachim Trent, cel care pare liderul neoficial al grupului, întrucât comandantul suferea de diabet, iar lor le plac mai mult mâncărurile condimentate. Pe când ne comunică preferințele lui culinare, Trent ne privește cu adresă, lingându-și buzele. Gardianul de serviciu îi vine în întâmpinare, împingând printr-un intrând micuț câteva farfurii aburinde. Colosul dă cu nasul prin amestecul care emană un miros greţos, pretinzând că ospătarul nu i-a înregistrat corect comanda. Pasta în care plutesc niște bucăți neidentificabile, resturi de rădăcini, cu pământ pe ele, și un fel de rumeguș, este ornată cu gândăcei verzi, care nu se bucură defel că vor ține loc de măsline.

Negrii nu fac nazuri. Hăpăie cu poftă amestecul, după care-și ling blidele de tablă, pentru a-i scuti pe cei de la bucătărie de a se mai ocupa cu spălatul veselei. Foamea dureroasă care mă chinuiește de câteva zile renunță să mai insiste și lasă loc unei grețe de lord căzut cu nasul în balega calului preferat. În schimb, Colosul înghite stoic. Știe prea bine că trebuie să mănânce orice, chiar și foraibăre, dacă vrea să supraviețuiască. Până și Fijianul, ținându-și mâna la nas și cu ochii închiși, înfulecă rapid ciulamaua scârboasă. Doar eu și japonezul refuzăm să le urmăm exemplul.

Trent dă dovadă de cooperare și-și înfige ghearele în farfuria mea, explicându-mi doct:

– Nu ești obligat să mănânci. Probabil că abia te-ai ridicat de la masă.

Colosul îi administrează un ghiont, azvârlindu-l peste colegi.

– Plimbă ursul! Dacă e vorba de priorități, te afli în coada listei!

Trent proiectează pe neaşteptate o flegmă bine garnisită drept în ceaunul meu. Nici unul dintre noi nu reacţionează pe moment, căci negrii palmează cu iscusinţă lame de cuţit care îi plasează într-o poziţie mult mai avantajoasă. Cu degete de chirurg, Colosul extrage scuipatul intrus, după care mă îndeamnă să mănânc.

– Eşti destul de mare ca să-ţi porţi singur de grijă, zice el, prefăcându-se că nu bagă de seamă atitudinea ameninţătoare a negrilor. Şansele de a ieşi din găoaza asta sunt destul de pipernicite, dar, dacă ar apărea vreuna, va trebui să fii pregătit.

Shogunul prinde să lipăie, de parcă lui i s-ar fi adresat îndemnul Colosului. Plescăiturile acestuia mă fac să înţeleg un lucru simplu: dacă el mănâncă – el, care a făcut din rafinamentul bucatelor un scop în viaţă –, eu n-am de ce să mai strâmb din nas.

– Să lămurim câteva lucruri! latră Trent, ţinându-ne sub observaţie. Aici eu comand. Faceţi voi parte dintre „fioroşi", dar în faţa mea nu sunteţi decât nişte căcăreze de oaie. Posed cel puţin zece metode prin care pot să vă iau gâtul, fără ca măcar să apucaţi să scânciţi.

Mâncarea, nu prea apetisantă, şi nu ameninţarea, îl saltă dintr-o dată pe Fijian, înghiontindu-l către hârdăul lângă care îşi lasă pantalonii jos, finalizându-şi metabolismul. Trent nu ştie dacă e un răspuns sau o reacţie la cele spuse de el. Colosul are însă alte preocupări.

– Toate bune şi frumoase, dar ceva votcă nu se găseşte prin hardughia asta? Am călătorit prin mai multe închisori militare, şi pot jura că în nici una n-am stat pe uscat.

Cuvântul fermecat îl aduce pe Trent la intenţii mai bune. Îşi schimonoseşte buzele în ceea ce şi-ar dori el să fie un zâmbet, luându-şi cu această ocazie un aer de contrabandist venit din vilegiatură.

– Ai cu ce să plăteşti? întreabă el, manifestându-şi direct neîncrederea. Ieri a fost ultima zi în care am dat pe credit.

– Mai întâi să lămurim problema mea, îl tempereazǎ, sfătos, Colosul. Apoi ne vom ocupa şi de pretenţiile tale.

– S-ar putea găsi pentru mâine un recipient de doi litri, şopteşte Trent. Cea mai bună votcă din zonă.

– Vorbele nu se pot degusta, vine rândul Colosului să-şi arate neîncrederea.

– Nici pipă! îi trage Trent spre problema plăţii.

Cel mai periculos lucru e să le arăţi celorlalţi deţinuţi că posezi bani, dar Colosul nu poate rezista ispitei băuturii în nici o situaţie, oricât de defavorabilă. Ne face semn să luăm poziţie în jurul lui şi, pe ascuns, umblă la bucata de piele lipită de pulpă, sub care se află rezerva sa pentru zile negre. Îi arată lui Trent o bancnotă de zece dolari, fără însă a-i da drumul din mână.

– Acum eşti tu la rând, zice uriaşul, de parcă l-ar învăţa cum să joace ping-pong.

Trent cunoaşte la fel de bine regulile pieţei. Dintr-un ascunziş meşterit în perete, scoate un bidonaş dolofan, pe care-l agită promiţător. Deodată, îl face pierdut sub salteaua peste care se prăvăleşte ostentativ. În faţa gratiilor îşi făcuse apariţia pe tăcute însuşi Socrates. Pufăie un trabuc de neam prost, scărpinându-şi nepăsător burta ţuguiată.

– Cum o mai duc oaspeţii noştri? se interesează el, cu vocea unui hotelier la începutul sezonului turistic.

– Excelent! cuvântează Colosul. Poate că ar trebui schimbate aşternuturile şi apa la flori, dar asta nu-i vina dumneavoastră.

Socrates suge din trabuc, învăluindu-se într-un nor de fum.

– Mâine avem o mulţime de surprize în program, ne anunţă el voios. Am vrut să mă asigur personal de condiţia voastră fizică. Dacă aveţi vreo nevoie, sunaţi după valet. Din păcate, pentru noapte, fata de la room-service şi-a luat liber.

Negroteii din celulă râd slugarnic, bătându-se pe burtă. Socrates e plin de umor, ca o balenă de păduchi, însă supuşenia e una dintre condiţiile supravieţuirii într-o închisoare militară.

– Dar ce-a păţit fata? se arată Colosul grijuliu. S-a dus să se trateze de sifilisul pe care i l-aţi dat săptămâna trecută?

Socrates nu gustă gluma. Nu ordonă însă nici un fel de represalii. Are răbdare, pentru că timpul e de partea lui.

– Mâine, zice el, eliberând un alt nor de fum, mâine o să i-o sugi câinelui de pază. Nu i-am găsit nici o căţea, şi are şi el dreptul la o viaţă sexuală, nu-i aşa?

Se întoarce şi latră câteva ordine către gardienii care stau smirnă, după care dispare. Colosul nu se arată impresionat de ameninţare. Mai întâi trebuie să rezolve problema care-l macină, aceea de a face schimb de mărfuri, dar Trent precizează că, pentru

zece dolari, are dreptul doar la două păhărele. Îi întinde şi măsura, în care, cu puţină bunăvoinţă, ar putea intra un ou de bibilică.

– Degustarea ar trebui să fie gratuită! pretinde Colosul, strivind între degete păhărutul, ale cărui aşchii le aruncă scârbit.

Trent nu mai apucă să-şi facă cunoscută opinia, căci uriaşul înşfacă bidonul şi-l dă de duşcă pe nerăsuflate. Se strâmbă a nedumerire, căutând cu limba prin gură.

– Poşircă! exclamă el, dezgustat.

Reputaţia de contrabandist fiindu-i pusă la grea încercare, Trent uită deocamdată de încălcarea condiţiilor.

– Să înţeleg că n-ai băut în viaţa ta decât petrol? face el, zbârlindu-şi smocurile creţe care-i acoperă capul ţuguiat. Este cel mai bun spirt, adus direct din rezervele armatei engleze.

– Mă rog! zice Colosul, cu aerul că-i face o favoare. Să zicem că degeneraţii ăştia de englezoi nu excelează în materie de alcool. Şi cât ai vrea pentru recipientul de doi litri?

Evident că pretenţiile negrului se apropie de cifra de afaceri a bursei din Wall Street. Dar negocierile fac deliciul unor negustori ca cei doi. Abia spre seară cad de acord asupra sumei, nu înainte de a degusta câteva eşantioane. În pereţii celulei, Trent a camuflat un adevărat depozit. Nu ne-ar mira să scoată din crăpături şi câteva pistoale-mitralieră de ultimă generaţie.

La cererea expresă a Colosului, livrarea se efectuează în timpul nopţii. Trent are toate uşile deschise, căci în loc de chei foloseşte dolari americani autentici, nu dintre cei liberieni.

– Mă întreb cât ar costa să deschidă poarta închisorii! cugetă Fijianul cu voce tare.

– Există un preţ şi pentru asta! precizează Trent, conştiincios. Dar n-aveţi voi atâţia bani.

– Afară avem, îl momesc eu. O dată ajunşi dincolo de gratii, îţi putem plăti cu bani gheaţă dublul sumei.

– Ba mi-aţi plăti cu gloanţe gheaţă! rânjeşte Trent, care nu e nici el venit cu pluta. Oricum, e o temă de viitor. Deşi, dacă ar fi să mă iau după ce vă aşteaptă în zilele următoare, nu ştiu dacă mai aveţi vreun viitor.

Rachiul, din care ne revine la fiecare câte o jumătate de măsură, ne creşte moralul aflat în cădere liberă.

După ce ne miroase cu scrupulozitatea unui agent de circulaţie, Socrates hotărăşte ca Trent să ne însoţească în programul ce ni s-a rezervat. Degeaba se dezvinovăţeşte negrul, încercând să-l convingă că n-are nici un amestec. Socrates ştie tot ce mişcă, şi, dacă lasă unele lucruri în voia lor, e pentru că beneficiază şi el de partea lui. Până la un punct: noi patru avem interdicţie la dedulcire.

Trent va servi de exemplu pentru oricine va mai intenţiona să ne întindă o mână de ajutor. E dus în curtea închisorii, unde este legat de mâini şi de picioare, între doi stâlpi de fier. Gardianul-şef îi desface cu forţa maxilarele, în timp ce un coleg îi împinge în gura căscată un şobolan viu. Imediat, gardianul aplică peste botul lui Trent o bandă adezivă. Negrul are doar două soluţii: ori să înghită şobolanul, ori să-l strivească în măsele. Între timp, înnebunit de ciudata situaţie, şobolanul prinde să muşte, iar Trent se zbate de parcă ar fi pe scaunul electric. Dă ochii peste cap şi se înroşeşte, în vreme ce capul i se umflă treptat, transformându-se într-o tiribombă. Când şobolanul îşi iţeşte botul printr-o spărtură din obraz, zbaterile lui Trent se ostoiesc şi, într-un târziu, doar scurte frisoane îi mai traversează trupul.

Privim toţi patru ca la un spectacol, înghiţind în sec. Rachiul nu ne mai e de nici un ajutor, ba, dimpotrivă, participă din plin la răscolirea stomacurilor noastre. Cel mai sensibil se dovedeşte tot Shogunul, care nu ezită să borască direct pe uniforma gardianului-şef. Asta pare să-l amuze teribil pe Socrates care, mulţumit de reprezentaţie, îl opreşte pe gardian să treacă la represalii.

– Domol! zice el, ridicând cravaşa asemenea unui ofiţer englez, sosit cu cavaleria. Ăştia patru sunt numai ai mei.

Când i se scoate banda adezivă, Trent prinde să verse sânge, bucăţi de carne acoperite cu petice de piele cenuşie şi aşchii de os. Din şobolan, n-a mai rămas intactă decât coada, pe care adjunctul gardianului se grăbeşte s-o extragă din gâtul celui pedepsit.

Trent este pe trei sferturi mort. Probabil că animalul a apucat să-l muşte de esofag. Prin cele două găuri din obraji, i se văd dinţii lungi şi ascuţiţi, asemenea celor ai unui craniu.

– Duceţi-l la infirmerie, îi spune Socrates adjunctului gardianului. Dacă o mierleşte, opreşte-i rinichii. A venit o comandă ieri-seară.

Ceea ce consideram că ar fi doar un zvon se confirmă dintr-o dată: prizonierii foloseau și drept „bănci vii" de organe pentru transplanturi, de care aveau nevoie cei cu bani mulți!

– Ce-ați rămas așa? se întoarce Socrates spre noi. Păi ce fel de mercenari sunteți voi, dacă faceți în pantaloni doar pentru nimicurile astea?!

– Domnule comandant, zice Fijianul, cu o voce gâjâită, există unele înțelegeri între șefii noștri și ai voștri ca, în caz de prizonierat, să se asigure condiții reciproce.

În loc să se supere, ca în prima zi, Socrates dezvoltă, cunoscător, tema:

– Așa este, și nu fac decât să respect înțelegerile. Fratele meu a avut nesăbuința să se predea trupelor lui Taylor. Nu-i vorbă, era el cam diliu încă de mic, dar nu asta e problema. Ei bine, nu i-am mai găsit decât un testicul și o bucată de mână. E drept, pe chestia asta, cheltuielile de înmormântare au fost mai mici. Promit să economisesc ceva bani și în ceea ce vă privește.

– Am putea, oare, să ne cumpărăm libertatea? caută Colosul să umble la vitrina cu ispite.

– Desigur, confirmă Socrates, dacă dorința mea de răzbunare n-ar fi mai puternică decât dorința de înavuțire. Nu e nimic personal. Cei trei copii ai mei nu vor mai putea niciodată să mănânce singuri. Vă interesează de ce?

Adevărul e că se simte nevoia unei schimbări de subiect, dar Socrates nu e de acord.

– Vă spun tot eu. Acum câțiva ani, niște ucigași trimiși de Taylor le-au tăiat mâinile din coate. Dar, firește, nu înainte de a-i forța să-și omoare mama cu ciocanul și cu dalta.

Dau să deschid gura pentru a-l anunța că, deși luptasem sub steagul lui Taylor, noi nu puteam fi acuzați de atrocitățile comise, însă Socrates și-a înfipt fața la un centimetru de a mea.

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă! Să vă fie clar: n-am nimic personal cu nici unul dintre voi, dar pentru că sunteți tayloriști, veți căpăta ceea ce meritați.

La ordinul lui, își face apariția un gardian, ducând în lesă un uriaș ciobănesc irlandez. Amenințarea căpitanului prinde contur.

– Tu, Sheldon, se întoarce el spre Colos, a venit timpul să-ți arăți iscusința. Îi scoate cătușele, împingându-l în față, după care

continuă: Ai de ales. Ori îi faci toaleta câinelui, care, după cum ți-am spus, e cam frustrat sexual, ori îl pun să te sfâșie!

Pe moment, Colosul este tentat să sară la beregata căpitanului, dar Socrates simte ceva, căci se retrage, ducându-și mâna la tocul pistolului.

– Nu te sfătuiesc să încerci altceva, zice el, urmărind mișcările uriașului.

Tensiunea crește, de îndată ce gardianul scoate lesa câinelui, care așteaptă răbdător comanda.

– Ei? face Socrates. Te-ai hotărât? Numai privindu-te, Carlus s-a și excitat.

Într-adevăr, puța câinelui își arată capătul roșu și subțire, de parcă ar ști ce se vorbește. Pe neașteptate, Colosul își scoate și el penisul, stârnind un râs general. Dar Carlus nu apreciază gluma. Se repede ca o săgeată, gata să-l înhațe de instrument, însă Colosul are o reacție de șarpe. Sare într-o parte, pocnindu-l cu sete peste bot. Câinele face o tumbă în aer. Fălcile lui clămpăne în gol, dar lovitura nu-i scoate nici măcar un schelălăit. În schimb, nu se mai repede ca orbul. Colosul îl provoacă, grohăind și urlând, dar nu primește nici un răspuns. Carlus nici măcar nu mârâie. Îi dă ocol, punând la cale un nou atac. Faptul că nu scoate nici un sunet îl face și mai înfiorător. Dă să se repeadă, dar își schimbă brusc direcția și-i sare uriașului la beregată. Colosul mai are timp doar să-și lase capul în jos, și astfel Carlus nu reușește decât să-i scrijelească bostanul. La rândul lui, e prins de picioarele din spate și învârtit ca o morișcă. Așteptăm, dintr-un moment în altul, să-l vedem zdrobit de zidul clădirii, dar animalul se încolăcește ca un șarpe, reușind să muște mâna care-i ține picioarele.

E 1-0 pentru Carlus, pe care mirosul sângelui îl face să scoată primul sunet gutural. Seamănă mai mult a jelanie de hienă, decât a mârâit de câine. Mâna Colosului e doar o zdreanță, dar nu-i timp de oblojeli. Carlus se repede la picioarele uriașului, și doar faptul că acesta se răstoarnă pe spate îl face să rămână în colți doar cu o bucată de pantaloni.

Soldatul de rangul întâi, Frederick Sheldon, e pus pentru prima oară în dificultate. Simte că șansele îi scad rapid, așa că-și pune la treabă minusculul său creier, scormonind după o șmecherie salvatoare. Spectacolul nu ne-a acaparat chiar în așa

măsură, încât să uităm că suntem, totuşi, camarazi. De parcă am fi fost vorbiţi, urlăm toţi trei deodată, atrăgând atenţia câinelui. E de-ajuns ca, într-o fracţiune de secundă, uriaşul să se prăvălească peste el şi, apucându-l strâns de blană, să-l muşte cu sălbăticie de ceafă. Carlus se smuceşte, dar e prea târziu. O rană urâtă i s-a deschis la gât. Scuipând păr şi sânge, Colosul mai face un salt, şi acum se muşcă reciproc, dezlănţuiţi, tăvălindu-se prin praf, ca un singur corp. Americanul a reuşit însă să-i dibuie beregata, şi dinţii lui puternici, care ar putea sfărâma şi pietre, trag cu putere, şi câinele cade mort. Cum stă aşa, plin de sânge, cu bucata de beregată în gură, Colosul este înfiorător!

De la ferestre izbucnesc aplauze spontane şi chiraituri. Colosul se crede acum un gladiator al Romei antice. Cu un răcnet sălbatic, se repede spre Socrates, dar gardianul care se află în spatele lui e mai rapid. Îl loveşte sec cu bastonul de cauciuc, şi uriaşul se îndoaie, căzând în genunchi. O ploaie de lovituri se abate asupra lui. Când, în cele din urmă, nu se mai clinteşte, Socrates face un semn, şi măcelul încetează. Crede că i-a sunat ceasul, dar Colosul e o nucă prea tare. Cu o sforţare supraomenească, se ridică în picioare, clătinându-se. Abia îşi mişcă buzele, dar cuvintele lui sunt clare:

– Mai bine i-aţi fi găsit o căţea.

Brutalul Socrates pare impresionat de cele văzute. După câteva momente de derută, reuşeşte, totuşi, să îngaime:

– Ţineam mult la câinele ăsta. Cred, Sheldon, că, o vreme, până vom găsi altul, va trebui să-i ţii locul.

Trei gardieni se reped spre Colos, dar faptul că au crezut că acesta e la capătul puterilor îi costă. Uriaşul îşi pune morişca braţelor în funcţiune şi, după câteva secunde, cei trei zac laţi în mijlocul curţii. De astă dată, Colosul a devenit cu adevărat periculos. Sângele îl orbeşte însă şi nu mai apucă să-l vadă pe gardianul care, pe la spate, îl trosneşte în cap cu o rangă de fier. E luat şi aruncat în cuşca câinelui, nu înainte de a i se prinde în jurul gâtului un lanţ gros cât mâna. După ce-l văduvesc de haine, gardienii îi aruncă în faţă hoitul lui Carlus.

– Asta e masa ta pentru următoarele trei zile, precizează Socrates, îndată ce Colosul îşi deschis ochiul. Vezi, să-ţi faci

cum trebuie datoria. Latră numai dacă e un pericol adevărat. De pildă, să spunem că eu sunt un prizonier care vrea să evadeze...

Scena este atât de grotescă, încât nu mai știm ce să credem. Socrates vine tiptil pe lângă cușcă, aruncând priviri speriate în dreapta și-n stânga. Ca să-i fie pe plac nebunului, gardienii se fac că privesc spre cer și fluieră nepăsători. Colosul intră și el în joc, și prinde să latre, încercând să-l înhațe cu dinții pe Socrates de picior.

– Culcat! zbiară căpitanul, de parcă chiar ar fi avut de-a face cu un câine. Bravo! Așa!

Îl scarpină pe Colos după ureche, în timp ce acesta, spre stupoarea noastră, mârâie ușor. Îi mai lipsește coada din care să dea satisfacut. Socrates râde încetișor, luând prudent distanță. E un câine nou, și nu știe ce reacții poate avea.

– Dacă ești cuminte, mâine îți aducem cățeaua care-i era destinată lui Carlus. Ai făcut-o vreodată cu o lupoaică?

Colosul latră negativ, încercând rezistența lanțului.

– Atunci să ții o piatră în gură! îl sfătuiește Socrates, întorcându-i spatele.

Acum vine și rândul nostru. Avizați, gardienii stau în apropiere, cu bastoanele pregătite. După ce ne scoate cătușele, Socrates se grăbește să ne prezinte următorul punct din program:

– Florin Zamfir și Aiki Sumaru vor preda o lecție de luptă acestor arestați, care nu merită să poarte haina militară. Vă previn că, pentru fiecare lovitură falsă, Fred Maragano va primi una adevărată, cu bastonul!

Fijianul e tras pe dreapta, între trei zdrahoni, înarmați cu bâte. Spre exemplificare, unul dintre ei îl pocnește în umăr, făcându-l pe Fijian să țipe de durere.

– Ați priceput? întreabă Socrates, grijuliu. Sunt admise orice fel de lovituri, dar, la sfârșit, vreau să rămână în viață doar unul dintre voi! Altfel, vă ucid pe amândoi!

Nici eu și nici Shogunul nu ne mișcăm, căci nu știm cum să procedăm. O nouă lovitură aplicată Fijianului ne face să tresărim. Japonezul vine chiar din patria artelor marțiale, dar în materie de Kung-Fu nici eu nu sunt un novice. Le oferim un spectacol pe cinste, care-i face pe gardieni să uite să-l mai cotonogească pe Fijian. Totuși, ocolim loviturile mortale, în care amândoi suntem

maeștri. Ca să nu dăm de bănuit, ne umplem bine de sânge. Dar Socrates tot nu e mulțumit.

– Stop! strigă el. Ăsta nu e un concurs de lupte. Unul dintre voi trebuie să-l omoare pe celălalt. Nu suntem la Olimpiadă.

Ne și exemplifică. Fără nici un aviz, îl pocnește pe Fijian între picioare, iar când acesta se îndoaie, îi aplică o lovitură rapidă la carotidă, făcându-l să se întindă la pământ.

– E mort? îl întreabă el nepăsător pe unul dintre gardieni.

– Încă nu, raportează gardianul, luându-i pulsul.

– Data viitoare nu mai ratez! ne promite Socrates. Dați-i drumul!

Dar refuzăm să mai executăm ordinul. Nervii ne cedează. Mai bine murim cu vreo doi de gât, decât să mai facem pe saltimbancii.

– La dracu'! face, dezgustat, Socrates. Și în fața voastră tremură vitejii soldați ai Liberiei? Priviți-i! strigă el către ferestrele la care audiența a căpătat un număr record. Aceștia sunt mercenarii cei fioroși! Nici vouă, care sunteți scursorile armatei, nu vă ajung măcar la genunchi!

Suntem aduși în fața cuștii în care Colosul își linge de-adevăratelea rănile. Noua propunere a lui Socrates stârnește un interes general:

– Goliți-vă bășicile! strigă el spre ferestre. Care reușește să-i atingă, primește porție dublă la prânz!

După un sfert de ceas, mai bine de jumătate din prizonierii care se găsesc la geamuri își câștigă dreptul la un supliment. În schimb, noi puțin ca niște latrine în a zecea săptămână de grevă a vidanjorilor. Brusc, Socrates devine un împătimit al igienei. Dă ordin să fim dezbrăcați, iar hainele să fie trimise la curățătorie, spre dezinfecție. Ca programul să nu lâncezească, suntem imobilizați și forțați să ne aplecăm în față, până când ne atingem genunchii cu fruntea. Apoi, dintr-o pâlnie de tablă, gardienii ne toarnă în rect câte o porție de piper măcinat. Când ne dau drumul, începem să ne rupem în figuri. Fijianul se cațără cu repeziciune pe peretele închisorii, până la etajul al doilea, de unde sare exact peste cușca în care zace Colosul, făcând-o praf. Colosul caută să-l muște, dar Fijianul e deja la poarta închisorii, de care-și freacă abitir fundul smochinit. Japonezul și cu mine ne băgăm mâinile

până la cot între buci, încercând să ne extragem intestinul gros, care arde năprasnic.

Schimonoselile și strâmbăturile noastre stârnesc râsul spectatorilor. O jumătate de oră ne lovim, fără odihnă, cu fundul de orice ne iese în cale. În final, lui Socrates i se face milă și ordonă să fie adus un cazan cu apă. Primul care cade în cursă e Shogunul. Abia își bagă curul în cazan, că și țâșnește în sus, ca o rachetă sol-aer. Apa din cazan se dovedește a fi doar acid.

Nu mai rezist! Mă reped spre cel mai apropiat gardian, dar, în loc de glonțul salvator, primesc o lovitură cu patul puștii. O pârâitură mă anunță că sunt proaspătul posesor al unei găuri în cap. Cad într-un leșin îndelungat.

Mă trezesc întins pe jos, în celulă, alături de Shogun și de Fijian. Cea mai mică mișcare îmi produce dureri atroce. Din vârful patului, Trent ne aruncă priviri de vultur abia ieșit dintr-o operație estetică nereușită. Nu mai poate vorbi, căci șobolanul îi înghițise omușorul, în schimb, e încă viu. Nu pentru multă vreme, asta o știe și el. Cuvântul antibiotic nu există în vocabularul închisorii militare din Monrovia. Dacă de votcă sau potol mai poți face rost, contra unor sume barosane, medicamentele sunt total interzise. Își plimbă lama cuțitului peste buze, fără a face vreun efort să-și ascundă intenția.

Dar, pus în fața perspectivei morții, organismul uman, oricât de ostoit, găsește resurse inimaginabile. N-are rost să mai aștept desfășurarea evenimentelor, așa că ridic pe neașteptate patul de fier, prăvălindu-l peste Trent. Fijianul și Shogunul se reped spre ceilalți patru negri, care se pun pe urlet. Nu mai există însă decât o singură soluție. De astă dată, loviturile sunt mortale. Negrii nu mai apucă decât să ne ciumpăvească un pic cu cuțitele lor, după care pleacă, unul câte unul, la Zulu. Trent mai că prinde voce, încercând să-și cumpere viața, dar oferta lui trece nebăgată în seamă. Când nu mai ai de ales, devii o fiară dezlănțuită. Ceea ce nu a reușit șobolanul, reușesc eu, înfundându-i definitiv beregata cu latul palmei. Ne prăbușim peste cadavrele negrilor, noi înșine viitoare cadavre, nepăsători la tot ce ar putea urma, căzând într-un somn frate bun cu leșinul dinaintea morții.

– Ce avem noi aici? exclamă Socrates, cu o voce de contabil, când ne descoperă a doua zi de dimineață. Cinci morți! Oho! Care vasăzică, ați devenit și criminali cu acte în regulă!

– Am fost în legitimă apărare, zic eu răgușit, dând cu piciorul în mormanul de trupuri inerte. Au cuțite, se poate vedea și cu ochiul liber.

– Poate ar trebui să declanșez o anchetă a poliției! mă ia Socrates peste picior. Cu amprente, fotografii, deducții logice, martori și toate celelalte rahaturi! Nimic de spus, javrele astea și-au meritat pe deplin soarta, dar ați uitat un lucru: un singur om are dreptul să ucidă aici, iar acela sunt eu!

– Am zis să nu vă mai tulburăm somnul pentru o treabă de nimic! face, politicos, Fijianul, clătinându-și capul.

– Apreciez grija voastră! devine Socrates îndatoritor. Detest să fiu trezit, mai ales când am vise erotice.

– Regulai o capră? mă interesez eu, zâmbindu-i cu toată fața.

– Nici nu știți ce satisfacții îți poate aduce o chestie ca asta! exclamă Socrates, pe care începem să-l bănuim de-a binelea de zoofilism. Problema însă e cu totul alta.

– Te referi, probabil, la problema micului dejun, i-o ia Shogunul înainte. Trebuie spus că nici până la ora asta n-am fost serviți. Apropo, ai idee, cumva, unde trebuie trimise reclamațiile?

– Și mai ales spune-i bucătarului să nu mai pună piper în mâncare! se zborșește Fijianul, scărpinându-se cu adresă în fund.

– Nu cred că ați vrea să mâncați ceva, rânjește Socrates. După operația pe care ați suportat-o ieri, nu prea vă văd mergând la budă. Trebuie să recunosc că-mi face plăcere să vorbesc cu niște oameni spirituali ca voi. Aici, cu japițele astea, nu poți comunica nimic.

– De ce n-am face-o în jurul unei sticle de coniac? propune Fijianul. Te-am putea învăța multe despre cultura și obiceiurile popoarelor noastre.

– Mă tem că programul meu pe săptămâna asta e complet, se scuză, politicos, Socrates.

– De multă vreme voiam să te întreb, zic eu, unde ți-ai pierdut ochiul?

Socrates nu are amintiri prea plăcute despre episodul amintit. Mârâie și suduie ca un eunuc la un film porno.

– De-ajuns cu vorba! Încărcați-i p-ăștia, și direcția cimitir! Le veți fi groparı, dacă tot i-ați ucis.

În curte, trecem pe lângă cușca Colosului. Din Carlus a mai rămas doar o grămăjoară de oase, bine curățate, și blana cu care uriașul s-a acoperit pe spate. Dacă zilele sunt fierbinți și înăbușitoare, noaptea e destul de rece. Ne aruncă în treacăt o privire, mârâind amenințător.

– Cuminte, Fredi! îl domolește Socrates. După cum vezi, camarazii tăi nu și-au pierdut timpul. Cinci dintr-o lovitură! Călăul închisorii poate pleca în călătorie de nuntă.

– Ziceai ceva de o cățea! își amintește brusc Colosul de graiul uman.

– Un câine care vorbește! se miră Socrates, plesnindu-și palmele. N-o să mă creadă nici cel mai bătrân circar din lume!

– Vezi, să fie de rasă! dezbate, în continuare, Colosul problema care-l preocupă. N-am chef să umplu curtea cu maidanezi.

Socrates își balansează piciorul, țintindu-i burta, dar Colosul e un câine școlit. Evită lovitura și-l mușcă prin uniformă. Are parte de un tratament care-l face să se retragă iute în cușcă, de unde-și arată doar colții. E incredibil cum reușește să-și facă loc în căsuța pe care a reparat-o singur, după căzătura Fijianului.

În cimitirul din spatele închisorii, mormintele nu au cruci, ci doar niște stinghii pe care e trecut un număr. Săpăm plini de râvnă pământul reavăn, cu credința că ne pregătim, de fapt, propriile noastre gropi. Totuși, în ele sunt prăvăliți, fără multă ceremonie, cei cinci negri. Slujba religioasă se reduce la câteva cuvinte spuse în grabă de Socrates:

– Sper ca Scaraoțchi să fie mulțumit de tributul pe care i-l trimit! Apoi, ni se adresează mieros: Dar ca să fie sigur că o să ajungă în Iad, o să vă rog să le fiți călăuze!

Un pat de pușcă în ceafă, și iată-mă alături de Trent! Fijianul și Shogunul își iau și ei în primire grupul de turiști. În plus, primim fiecare câte o țeavă lungă, a cărei destinație ne-o face cunoscută tot Socrates, în timp ce gardienii ne acoperă în grabă cu pământ:

– Pentru că nu vreau, totuși, morți, o să vă las să respirați prin minunățiile astea! Am pus rămășag că o să rezistați douăzeci și

patru de ore! Să nu mă faceți de râs! Am pariat salariul pe un an întreg.

Încerc să ies din groapă, dar o lovitură de lopată mă trimite înapoi. Pământul mă acoperă repede, îmi intră în ochi, în urechi, în nas, în gură. Degeaba încerc să-l dau la o parte, căci o cantitate și mai mare vine să-i ia locul. Abia reușesc să-mi fixez tubul în gură, și în secunda următoare sunt înțepenit. O senzație acută de sufocare îmi paralizează simțurile și creierul.

Dar corpul meu a mai trecut prin asta. Spun „corpul meu", tratându-l ca pe o entitate aparte de sinele meu, căci acesta e primul lucru pe care l-am învățat la antrenamentele-șoc la care am fost supus de-a lungul anilor de pregătire. Am mai stat îngropat în pământ, sau sub apă, respirând doar printr-un tub. E drept, drogat corespunzător, și pentru maxim zece ore. Dar cine cunoaște cu adevărat limitele organismului uman? Poate Dumnezeu, dar pe El îl interesează doar ce e dincolo de ele.

Automat, creierul își fixează tehnica de supraviețuire, nepăsător la chinurile simțurilor. Panica mă părăsește dintr-o dată. Respirația trece pe „pilot automat", iar starea de catalepsie comandată vine mai iute decât un ospătar medaliat. Amorțeala care mă cuprinde are ceva din lascivitatea unei curtezane după o noapte de amor nebun. Mă las în brațele ei, cu sentimentul unui adolescent la prima lui iubire.

Cât timp a trecut? O oră, o zi, un an? Poate zeci de ani. Poate mii de vieți, timp în care Pământul a dispărut, pentru a se naște altul...

Trebuie să fiu sprijinit de doi soldați, căci nu mă pot ține singur pe picioare. Privirea-mi încețoșată abia distinge siluetele Fijianului și Shogunului. Asemenea lor, sunt și eu doar un spectru. Reușim să-i înspăimântăm de-a binelea pe gardienii care ne-au luat în primire. Au ochii plini de groază, deși se numără printre cele mai mari bestii de pe pământ. Chiar și Socrates pare copleșit. Suntem duși la infirmerie, dar nu înțeleg nimic din ceea ce se petrece cu mine. Plutesc în continuare, căci starea de catalepsie a prins drag de mine, iar Morții încă nu-i vine a crede că i-am scăpat iar printre degete.

N-aş vrea să mă mai trezesc, dar organismul de care mă înstrăinasem îşi dusese propriul său trai, paralel cu voinţa mea, şi acum alege revenirea la chinurile vieţii, socotind că n-a îndurat destul.

În sala lungă, care seamănă cu un hangar părăsit, căreia tot nu pot să îi pricep de ce i se spune infirmerie, ni se alătură şi Colosul. A depăşit faza canină a existenţei lui, revenind la forma umană, care, în ceea ce-l priveşte, se traduce printr-un singur cuvânt: votcă. Ne dă să sugem ca unor căţeluşi din bidonul de care numai el ştie cum a făcut rost. Într-adevăr, alcoolul e mai bun ca orice medicament.

– Am combinat-o cu ceva sânge, găsit prin eprubetele ăstora! ne aruncă el vestea cea bună. Am auzit că e foarte hrănitor.

– Peste ceva organe n-ai dat? întreabă Fijianul, căznindu-se să fie cât mai coerent.

– Au pus trei lacăte pe frigider! îl informează Colosul. Dar l-am auzit pe împuţitul ăla de Socrates spunându-i ceva infirmierului despre hrana noastră.

Colosul a auzit bine. Ni se aduc străchini aburinde, şi v-o spun pe-aia dreaptă, nu mai stăm să facem aprecieri! Numai după ce terminăm de hăpăit, catadicsim să ne privim. Fijianul are un ochi umflat ca o ceapă, Shogunul abia mai poate vorbi, căci are un soi de gogoloi ieşit din gât, iar Colosul are în cap o gaură de mărimea unei nuci. I-am putea vedea creierul pe-acolo, dacă ar avea aşa ceva. Surprinzător, cel mai bine am ieşit eu, cu doar două coaste frânte şi un umăr inflamat. Desigur, vânătăile şi cucuiele nu le mai punem la socoteală.

– Îi ia cam mult timp maiorului să ne scoată din rahatul ăsta! glăsuieşte Fijianul, de îndată ce termină inventarul.

– Să fii tu sănătos! urlă Colosul. Împuţitul ăla de Pavlovici ne-a uitat de mult. Probabil că acum se bronzează în Bahamas.

– Eşti prost, scâncesc eu. Pavlovici nu ne-a trădat niciodată. Ori e mort, ori încă se mai tocmeşte pentru noi.

– Să nu fie prea târziu! prinde şi Shogunul un firicel de glas, care i se stinge la fel de repede cum i-a venit.

– Tot la noi e speranţa! mormăie Colosul, cu bale la gură. M-am şi gândit la un plan de evadare.

– Ştii ce-o să se-ntâmple dacă nu reuşim?

– Ştiu ce-o să mi se întâmple dacă nu încerc! îmi replică Colosul. Acum, mucles, că vine inspecţia. Daţi-vă loviţi. Vorbim la noapte.

Prea mare efort ca „să ne dăm loviţi" nu ne trebuie. Socrates ne trece în revistă şi ţâţâie din buze.

– Eşti sigur că nu sunt alţii? se adresează el gardianului-şef. Nu prea seamănă cu ăia pe care i-am primit.

– Să-i vedem mâine, ricanează gardianul. Dacă trec testul, atunci nu sunt ei, sunt nişte diavoli!

Socrates râde preventiv. Controlează personal uşa de fier, apoi dispare.

– Care e planul tău? şopteşte Fijianul, care nu mai are răbdare să se lase noaptea.

Colosul îi rânjeşte în faţă.

– Te-a cam speriat ăla cu testul lui, este?

– Prefer să închei socotelile într-un fel sau altul, decât să mai trec prin ce-am trecut, recunoaşte Fijianul.

– Dar varsă-te odată, matahală! îmi ies şi eu din răbdări.

– Uşurel, mă temperează Colosul. Parcă acu' eraţi împotriva evadării, că Pavlovici se gândeşte la noi, c-o fi, c-o păţi... Bine, hai! se hotărăşte el brusc, când, din lipsă de voce, Shogunul îl prinde de boaşe. Fiţi atenţi! La noapte îl chemăm pe infirmierul de serviciu şi-i spunem că unul dintre noi a dat ortu' popii. De cum deschide uşa, îl căsăpim şi după aia... om mai vedea noi.

– Aşa plan, cu „om mai vedea noi", e tipic pentru un cretin ca tine! se oţărăşte Fijianul. Trebuia să-mi dau seama de la început.

– Dar ce te faci dacă infirmierului i se rupe în paişpe că a murit unul dintre noi? îl aţâţ eu pe uriaş.

– Chestiunea e mult mai simplă, ciripeşte Shogunul, lăsându-ne să înţelegem, mai mult după mişcarea buzelor, ce anume vrea. Bani!

Îşi freacă degetele pentru a îndepărta orice îndoială asupra soluţiei înaintate. Care soluţie îi surâde cu toţi dinţii infirmierului. Negrul e mai mult decât cooperant. Revine spre miezul nopţii, cu planul bine pus la punct.

– Închisoarea asta a fost, pe timpuri, o cazarmă englezească, şopocăie el conspirativ. Există un tunel pe sub pământ care dă

într-un fort părăsit, la un kilometru de zidul pușcăriei. Acolo o să ne aștepte vărul meu cu o mașină.

– Prețul e negociabil? pronunță Colosul, atent să nu-și muște limba.

– O sută de mii de dolari americani, atâta rămâne! îi răspunde infirmierul. Trebuie să-mi asigur viitorul. Aici nu pot rămâne, dacă voi evadați.

– Unde ți-i trimitem? întreb eu, grijuliu.

Infirmierul ne arată cariile care-i pavoazează gura, dar, în loc de adresă, ne face cunoscut că vărul său are un pistol cu două cartușe.

– Cu cinci mai mult decât e necesar, dacă vreți să mă înșelați. Vă opriți la prima bancă și scoateți mardeii. Ați pretins că puteți pune mâna pe bani de la orice bancă din lume.

– În Monrovia e periculos, zice Fijianul. O dată alarma dată, ne pot lua ca din oală. Trebuie să trecem în Sierra Leone.

– De acord, dar mă luați și pe mine, precizează infirmierul. Suntem în aceeași găleată.

Se bate palma, și negrul ne conduce, cu infinite precauții, până în subsolul închisorii. Abia mutăm un dulap uriaș de metal, descoperind o ușă pe care dulapul o mascase, că negrul și scoate o cheie pe care cu greu ai fi putut-o purta într-un portchei. Ușa scârțâie cu ardoare și face câteva nazuri. Galeria care se deschide în fața noastră nu e mai înaltă de un metru și jumătate, dar nici noi nu vrem s-o străbatem cu mașina. Mai rău e că infirmierul nu are nici o lanternă, așa că va trebui să înaintăm pe pipăite.

– Mi-am uitat sacoșa! exclamă negrul, scărpinându-se în cap. Luați-o voi înainte. Vă prind din urmă. O să aduc și o lanternă.

Face stânga-mprejur, în timp ce noi o luăm pe urmele lui Monte Cristo. Dacă nu beneficiază de o mansardă prea dotată, în schimb, Colosul are un fler care face toți banii.

– La ce dracu' are nevoie de sacoșă împuțitul ăla de negrotei?! clămpănește el, izbindu-se cu țeasta de tavan. Doar nu merem la cumpărături.

– Ce importanță are asta?! se enervează Fijianul care, din cauza înălțimii, e nevoit să înainteze mai mult pe vine.

Totuşi, întrebarea Colosului ne pune în gardă. Shogunul, care deschide drumul, se opreşte dintr-o dată, şi-mi zdrelesc nasul de ţeasta lui rotundă. Îşi duce un deget la buze, sâsâind ca un şarpe la o şedinţă de clismă. Rămânem nemişcaţi, cu inima în gât, aşteptând să se întâmple ceva, ca să putem şi noi pricepe de ce am fost opriţi. Japonezul îşi lipeşte gura de urechea mea, turnându-mi şoapte otrăvite:

– E cineva în faţă! Ne întoarcem!

Ne jucăm de-a telefonul fără fir, după care refacem drumul, de data asta cu spatele, căci e imposibil să te răsuceşti în grota îngustă. Nu e un început promiţător, cu atât mai mult cu cât tocmai încercăm să ne închipuim cum e dincolo de zidul închisorii.

– Am văzut o lumină la capătul tunelului, îngaimă, cu greutate, Shogunul, o dată ajunşi în punctul de plecare.

– Este exact ce trebuie să vezi! îi explic eu. Doar nu se putea termina după apă!

– Afară e noapte! îmi aminteşte Fijianul, dezmorţindu-şi picioarele.

– Semăna mai mult cu lucirea unei arme, hârâie Shogunul, rotindu-şi ochii de la unul la altul.

– Mă, tu ai năluciri! se îndoieşte Colosul. Apoi, întrebarea lui de mai înainte îi face să constate cu voce tare: Dar unde e infirmierul?

Deodată, mă cuprinde o senzaţie de greaţă. Dacă micuţul japonez nu s-a înşelat, înseamnă că urma să fim lichidaţi pentru tentativă de evadare, o soluţie cât se poate de convenabilă pentru ca Socrates să scape definitiv de noi. Mai mult zburăm decât mergem spre infirmerie, unde negroteiul fumează destins şi trage cu sete dintr-o cană de tablă plină cu votcă. Când dă cu ochii de noi, scapă trabucul, dar nu apucă să scoată nici un sunet. Îi şi tragem peste cap punga de plastic în care se aruncă pansamentele folosite. Infirmierul mai pedalează o vreme din mâini şi din picioare, după care se lasă moale, anunţându-ne că tocmai a decedat. Îl îngrămădim în dulapul cu medicamente, iar cheia la drumul haznalei. Abia ne-am aruncat în paturile de fier, acoperindu-ne cu cearşafurile, că uşa e trântită de perete, şi în salon dau buzna soldaţii, în frunte cu Socrates. După praful şi pânzele

de păianjen care le acoperă uniformele, ne dăm seama că Shogunul nu s-a înşelat.

– Ce faceţi aici? scapă Socrates, îndepărtând definitiv vălul misterului.

– Asta ne întrebăm şi noi, răspunde în locul nostru Fijianul. Ni s-a promis o judecată dreaptă, care, iată, nu mai vine odată!

– Unde e Ferdinand? se interesează Socrates de soarta infirmierului.

– Tocmai voiam să-l reclamăm, mă arăt eu supărat. Era vorba să ne facă nişte injecţii. N-ar fi rău să i se dea o mustrare cu avertisment.

Socrates se benoclează peste tot, incapabil să priceapă ce s-a întâmplat. E mai derutat decât o girafă care a greşit trenul. Îmi mângâie părinteşte umărul inflamat, provocându-mi un geamăt.

– Mai aveţi răbdare până dimineaţă, grohăie el răutăcios. Veţi urma un tratament prescris de unul dintre cei mai vestiţi doctori.

– Crezi c-o să ne pună pe picioare? se interesează Colosul, cu speranţă în glas.

– În mod cert, îl asigură Socrates. De aici veţi ieşi sigur pe picioare. Cu ele înainte, sau altfel, asta rămâne de văzut!

Negrii care-l însoţesc râd ca la comandă, dar Socrates nu are chef de amuzament. Miroase cana de tablă părăsită în grabă de infirmier, cercetându-i conţinutul.

– Dezinfectant, îl lămureşte, disciplinat, Colosul. Avem şi reţetă.

Primeşte în faţă votca, dar nu protestează nici un pic. Stă lungit în pat, cu călcâiele lipite, cu mâinile de-a lungul trupului şi cu capul întors pentru onor la dreapta. Urmat de soldaţi, Socrates se retrage strategic, mormăind ameninţări care de care mai înfiorătoare.

– Ce-ar fi să încercăm acum varianta cu tunelul? scapără Fijianul o idee care ne lasă cu gura căscată.

– E prea riscant, mă opun eu. S-ar putea ca galeria să nu ducă nicăieri, cum, la fel de bine, Socrates s-ar fi putut să lase o santinelă, pentru orice eventualitate.

– Eu unul nu mai suport încă o zi aici! zice Fijianul, tremurând uşor din corpul lui osos.

– Vai, domnişoară, sare Colosul, v-au jignit oare brutele astea needucate? În acest caz, pe Jupiter, vor avea de-a face cu mine!

Se scoală din pat, înfăşurat în cearşaf, asemenea lui Cezar care îşi înfruntă asasinii, plimbându-se de colo-colo, semeţ şi impunător. Dă peste coşul de gunoi, pe care-l răstoarnă cu un zgomot grozav. Înjurătura i se opreşte însă în gât. Din coş, învelită în hârtie, îşi face apariţia o sticlă. Dintr-o dată, Cezar îi lasă locul lui Bachus. Trage un gât prelung, dar, în loc să-şi exprime satisfacţia, uriaşul rămâne stană de piatră. Nu pentru mult timp. Iată-l izbucnind în sus, cu viteza unei Katiuşe, prinzând să se rotească printre paturile de fier ca un titirez. Toarnă pe gât toate străchinile cu apă întâlnite în cale, dar focul care-i mistuie stomacul nu-i lasă răgaz. Desface cu mâinile goale fişetul metalic în care-l înghesuisem pe infirmier, şi dă iama prin grămada de sticluţe şi cutii înşirate pe rafturi, apoi, asemenea unui vampir, îşi înfige colţii în gâtul lui Ferdinand. Pare că-i suge tot sângele, căci infirmierul mort devine treptat palid. Nu e nevoie să mai facem analiza lichidului din sticla descoperită: e alcool metilic din cel mai pur.

– Aţi vrut să mă omorâţi! urlă Colosul, ridicând o masă şi proiectând-o spre mine.

Mă feresc în ultimul moment. Bătaia care se încinge nu durează mult. Suntem atât de epuizaţi, încât adormim de-a-mpicioarelea.

A doua zi, suntem împinşi în curticica din spatele închisorii.

– Direct în piscină cu ei! urlă Socrates, prin faţa căruia suntem purtaţi fără prea mare pompă.

La drept vorbind, piscina e departe de a fi ceea ce semnifică, îndeobşte, acest cuvânt. De fapt, e o groapă cimentată, plină ochi cu apă, în care suntem îndesaţi ca lemnele într-un sac, căci abia încăpem toţi patru. Socrates nu se omoară cu explicaţiile, căci ne dăm seama şi singuri care e ideea, o dată capacul de metal răsturnat peste noi. Are prevăzut un muştiuc, legat la un singur tub, prin care se poate respira.

O vreme, facem cu schimbul, fără să intrăm în panică. Mai greu nu e să-ţi ţii respiraţia, puteam sta aşa şi trei minute încheiate, ci să ajungi cu gura la muştiuc, având în vedere că, în

spațiul strâmt, orice schimbare de poziție înseamnă o mișcare comună și exactă a tuturor. Treptat însă, efortul făcut începe a-și spune cuvântul. Nevoia de aer devine tot mai acută, iar timpul de așteptare crește. E de-ajuns ca Fijianul să lovească cu picioarele, ca să fie lăsat să mai ia o gură de aer, și nebunia să se dezlănțuie. Zbaterea noastră nu aduce nimic bun.

Când simt că plămânii stau gata să-mi plesnească și că nu-mi mai pot ține gura închisă, știu că s-a sfârșit. O lovitură în stomac mă face să renunț definitiv la luptă. E momentul în care Socrates dă ordin să se ridice capacul, pentru a evalua rezultatele experimentului.

Pufăim și scuipăm apă, tușind și hârâind, în timp ce aerul binefăcător ne umple iar pieptul. Doamne, ce minunat e să respiri! Nu mai contează că soldații urinează peste noi, chipurile pentru a reface nivelul apei din piscină, cum nu mai simțim nici loviturile de cizmă care se abat asupra capetelor noastre. Dar răgazul e scurt. Capacul e lăsat din nou, iar chinul reîncepe. Suntem ținuți ore întregi între viață și moarte, și, cel puțin din punctul ăsta de vedere, Socrates își demonstrează din plin consecvența.

După ce se satură de sinistrul joc, soldații ne întind pe burtă și sar cu cizmele pe spinările noastre, pasămite, pentru a ne scoate apa din plămâni. Unul dintre ei ne face câte o injecție, cu o seringă cu ac ruginit. Dintr-o dată, sângele prinde să ne circule viguros prin vine, dar e o refacere de moment, necesară doar pentru noua încercare la care vom fi supuși.

De data asta suntem legați doi câte doi. Un capăt al frânghiei este trecut peste gâtul unuia dintre noi, iar celălalt, peste picioarele „colegului". Între degetele de la picioare ni se pun hârtii bine unse cu ulei, cărora li se dau foc. Orice zbatere e sinonimă cu strangularea celui de care ești legat. Dar nu suntem fachiri și, cu toată stăpânirea de care dăm dovadă, deși degetele ne sunt aproape carbonizate, reușim să ne gâtuim reciproc. Doar atât cât să pricepem că se poate muri și în felul acesta, după care Socrates ne readuce în simțiri și reia supliciul, până când din degete ne rămân doar falangele, de care se mai țin câteva bucățele de carne neagră, iar gâturile ni se umplu de sânge.

Nu mai suntem oameni, ci doar saci de carne şi oase, nişte forme de viaţă ce continuă să trăiască doar pentru că nu li s-a dat lovitura de graţie.

Acum suntem bătuţi din nou. Dar nu de soldaţi, care au plecat la alte treburi, ci de o ceată de puşcăriaşi cărora Socrates le-a promis votcă, în schimbul serviciilor aduse. Ne mărunţesc cu scrupulozitate, dar pot remarca faptul că organele vitale sunt ocolite cu grijă. Moartea noastră fără motivaţie bine întemeiată nu intră în vederile căpitanului. La răstimpuri, peste noi sunt aruncate nişte găleţi cu apă, laolaltă cu hârdaiele pline cu excremente, aduse din celule.

Într-un târziu, suntem lăsaţi în curtea închisorii, fără pază, pentru că e puţin probabil să ne putem deplasa fie şi un centimetru. Milioane de insecte, atrase de mirosul sângelui, ne acoperă ca nişte mantale cenuşii. Chiar şi câteva ciori ne dau târcoale. Nu se sfiesc să ne smulgă câte o bucăţică din carnea zdrenţuită, îndepărtându-se apoi în grabă, pentru a-şi degusta în linişte prada.

Abia în cea de-a şaptea zi ne revenim, dar nu mai suntem decât nişte stafii. Până şi Colosul îşi pierduse complet masivitatea. Parcă e o desagă de piele pe un schelet ambulant. Cât despre mine şi despre Fijian, ce să mai vorbim! Doar Shogunul mai are câteva rotunjimi.

Rănile profunde făcuseră viermi. Ne scărpinăm cu abnegaţie, deşi nu facem decât să ne provocăm dureri şi usturimi inimaginabile. E prima oară când simt nevoia să-mi tai un picior. Pun chiar mâna pe un bisturiu, dar Shogunul e mai inventiv. Prinde bisturiul şi ne face o ofertă care, în comparaţie cu chinurile suportate, seamănă a invitaţie la vals.

– Viermii ăştia o să ne vină de hac! Cred că asta şi vor. I-ar scăpa de orice responsabilitate. Aşa că, dragii mei, luaţi câte un lemn în gură şi răbdaţi!

Trece bisturiul de câteva ori printr-o flacără, după care mă ia în primire şi, cu gesturi de chirurg, prinde să-mi decupeze carnea infectată. Nici nu apuc să piui, că leşin. Operaţia durează vreme îndelungată, dar o suportăm cu stoicism. Japonezul ne-a salvat încă o dată vieţile. Doar Fijianul se încumetă să aplice procedeul pe Shogun, care nici nu leşină, nici nu geme. Zâmbeşte cu cei

câțiva dinți ce i-au mai rămas, murmurând o incantație către Buddha.

Ne bandajăm cu fâșii rupte din cearșafuri, nu înainte de a presăra peste răni praf de sulfamidă plătit cu ultimele economii ale Colosului. Dacă infirmierul care ni le-a adus a hotărât să calce un consemn atât de riguros, înseamnă că arătăm al naibii de rău.

– Ce-ar fi s-o sfârșim odată! mormăi eu, încercând să-mi îndepărtez transpirația care-mi inundă ochii.

– La ce bun am mai suportat atunci toate astea? fredonează Colosul, surprinzător de logic pentru gândirea lui rudimentară. Aș fi un dobitoc, dacă mi-aș lua singur gâtul, înainte să-l căsăpesc pe împuțitul de căpitan negru.

– Chiar ești dobitoc, ricanez eu, dacă îți închipui așa ceva! Nici n-o să apuci să ajungi la un metru de el, că o să cântărești de două ori mai mult, de cât plumb o să ai în tine.

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, cântă japonezul, ne spunea, ori de câte ori trebuia să ne culcăm cu burta goală: „Dacă există un mâine, există și mâncare."

– În schimb, babacu' meu, se cocoșețe Colosul, îmi spunea că nu e bine să te bazezi pe ziua care va să vină, și de-aia trebuie să bei ca și cum ar fi ultima zi.

– Mai bine v-ați fi ascultat părinții, și acum n-ați mai fi fost aici, zice, sfătos, Fijianul, care, fiind orfan de timpuriu, nu apucase să se înfrupte din înțelepciunea paternă.

Încă o săptămână suntem lăsați în pace. Asta, dacă a fi lăsat în pace înseamnă a face instrucție cu masca pe figură și cu sacul de nisip ud în spate, opt ore incontinuu, sau a freca hârdaiele și latrinele cu periuța de dinți. Dar pentru noi, care am trecut prin atâtea chinuri, chiar asta înseamnă. Marea surpriză vine la sfârșitul celor șapte zile: ne este servită o masă împărătească, cu carne din belșug! Nu mai contează că are gust de putreziciune, că e aproape verde sau că zgârciurile tari ne rănesc gingiile. Înfulecăm ca niște tigri ținuți ani de zile pe meniu vegetarian.

– S-ar părea că Pavlovici a început, în sfârșit, să lucreze, zic eu între două înghițituri.

– Așa e! clefăie voios Fijianul, aruncând cu un os în japonez. Vor să ne pună pe picioare, ca să nu aibă scandal.

Dar visul apropiatei eliberări îşi îndeplineşte curând menirea de vis.

– Am şi eu o întrebare, ne interpelează, politicos, Socrates, sosit să asiste la festin. De ce l-aţi omorât pe Ferdinand?

– Ne stătea în gât! găseşte cu cale Colosul să facă lumină.

– Şi acum nu vă mai stă? întreabă din nou Socrates, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

Dintr-o dată, se lasă o tăcere de moarte. Privim oasele frumos curăţate şi puţinele resturi care au scăpat de furia foamei noastre, neştiind ce să mai credem. Primul reacţionează rafinatul japonez, care se face şi mai galben decât este. Ducându-şi mâna la burtă, prinde să vomite sacadat, ca o mitralieră veche, pusă la treabă de nişte recruţi neîndemânatici.

– Acu' mâncarea e caldă, îl îndeamnă Socrates pe Fijian, indicându-i borâtura. Poţi s-o ataci!

Şi se porneşte pe un râs care pe mulţi i-ar fi făcut să pălească de invidie. Se bate cu labele peste pulpe, se chirceşte şi se zdruncină, se sprijină de perete, pe care-l ia la bumbăceală, în fine, vreo cinci minute nu se poate opri din hohote. Soldaţii, care nu ne scapă nici o clipă din bătaia armelor, îl acompaniază pe diferite tonuri. De cum prinde o pauză de nechezat, Socrates întregeşte tabloul.

– Oricum, bietul Ferdinand nu mai avea multe zile! Suferea de SIDA!

Şi dă-i iar râs, până se îneacă şi este răsturnat cu capul în jos. Apoi dispar cu toţii, tropăind şi făcând comentarii pe seama meniului servit. Cad de acord că numai negrii trebuie să fie acuzaţi de canibalism.

– Şi care e poanta? se miră, sincer, Fijianul, de parcă s-ar fi ridicat de la o masă dintr-un restaurant chinezesc. Că-i carne de porc, de vită sau de om, tot aia e! Are exact aceeaşi compoziţie!

– N-am auzit de vreun porc care să sufere de SIDA! se strâmbă Colosul semnificativ, căutând cu limba un rest rămas printre măsele.

– Aiurea, tipul era sănătos tun!

– Ai fişa lui medicală?

– Am întâlnit destui sidoşi în viaţa mea, se laudă Fijianul. Arătau ca nişte testicule de beduin. Ferdinand, să fie primit, clocotea de sănătate!

– Despre morţi numai de bine! trompetează Colosul, care şi râgâie pe tema dată. Dar tu, micuţule japonez, de ce te-ai dat aşa în stambă? Am citit că, în Marele Război, soldaţii voştri, pierduţi pe insulele din Pacific, îşi devorau cu osârdie semenii morţi!

– Dumnezeule! zic eu siderat, gata să cad pe spate. De când ştii tu să citeşti, Frederick?

– Vorba vine! zice mândru Colosul. Ce-i drept, nu am avut niciodată un abonament la vreo bibliotecă, cât despre cărţi, tot ce ţin minte e că aveau foile tare scorţoase şi trebuia să le mototoleşti bine înainte de a le întrebuinţa. Aici însă e vorba de cu totul altceva. De numitul Ferdinand, care, deşi trădător, s-a dovedit foarte gustos.

– Te rog, face Shogunul, cu mâna la stomac, schimbă subiectul!

Spre seară, în închisoare se stârneşte o agitaţie ciudată. La poartă se prezentase un microbuz alb, cu însemnele Naţiunilor Unite. Socrates apare în mare grabă şi, când aude despre ce e vorba, rămâne stupefiat. Întoarce pe toate părţile hârtia înmânată de tipul înalt, cu o cicatrice urâtă pe faţă, fără să ştie cum trebuie să procedeze. Hârtia provine chiar de la cabinetul preşedintelui Amos Sawyer şi certifică dreptul unei delegaţii ONU, care să verifice cum sunt trataţi prizonierii în închisorile liberiene. „Ce fel de închisoare secretă mai e şi asta?" se gândeşte cu năduf căpitanul, repezindu-se la firul scurt. Când are legătura cu Stat-Major, prinde să turuie în viteză despre întâmplare.

– Boule! îi răspunde vocea de la celălalt capăt al firului. Ce fel de serviciu de informaţii aveţi voi pe-acolo? Trebuia să fi fost înştiinţat de vizită.

– Să sun la Preşedinţie? cere Socrates noi indicaţii.

– S-ar putea ca îndoiala ta să-i facă pe cei de-acolo să se întrebe asupra capacităţii tale mintale. Pe de altă parte, oricum trebuie să returnezi permisul la emitent, şi dacă e cumva fals, ai încurcat-o. Descurcă-te, de-aia eşti comandant!

Socrates priveşte aiurit receptorul mut, căutând cu disperare o soluţie. Tipul cu cicatrice a prins să facă scandal, acuzându-l în

gura mare de obstrucționarea unei anchete internaționale. E de-ajuns și atât, pentru ca ajutoarele care curg spre Monrovia să fie oprite.

Dintr-o dată, Socrates se luminează la față. Un curier e trimis în grabă cu permisul la Președinție, timp în care va prelungi vizita delegației, pentru orice eventualitate.

Microbuzului i se permite intrarea în închisoare. Căpitanul îl însoțește personal pe lungan, purtându-l într-o aripă în care sunt închiși cei cu pedepse ușoare. De altfel, în acest sector sunt direcționate toate controalele, care se sfârșesc repede și, întotdeauna, cu un bacșiș gras. Totuși, Socrates își dă seama că lunganul cu cicatrice nu poate fi dus de nas așa ușor. Nici o stratagemă nu-i reușește în încercarea de a-l împiedica să ajungă la celulele noastre.

– Ce-i cu albii ăștia?

– Au încălcat legile statului liberian! comentează Socrates, laconic.

– Sunt judecați?

Căpitanul dă din colț în colț, dar refuză să prezinte vreo hârtie, pretextând că deținuții, adică noi, fac parte dintr-un program special.

– Și, pe urmă, face el nerăbdător, dumneavoastră aveți mandat doar în ceea ce privește condițiile de detenție.

Lunganul ne conspectează amănunțit, arătându-se total nesatisfăcut de starea în care ne aflăm. Ascultă explicațiile căpitanului, care toarnă o poveste lacrimogenă, în vreme ce noi stăm în poziție de drepți, muți ca niște statui. Muți de uimire, căci lunganul cu cicatrice nu este altcineva decât maiorul Pavlovici!

Socrates privește tot mai des la ceasul său de aur. Când se aude strigat din curte, sare ca trezit din somn. Îl vede pe fereastră pe curier, care s-a întors foarte agitat, dar nu înțelege nimic din ceea ce i se spune. În schimb, Pavlovici pricepe imediat situația. Nu are rost să mai continue jocul, așa că scoate de la spate o pereche de cătușe și îl leagă rapid pe Socrates de propria sa mână. Cei doi soldați care-i însoțesc ridică țevile Kalașnikovurilor, dar Pavlovici își descheie mantaua lungă, lăsând să se zărească brâul de dinamită cu care este încins.

– Am suficient explozibil să vă arunc pe toți în aer, cu tot cu stabilimentul ăsta împuțit!

Soldații ezită, așteptând un ordin, dar Socrates pare să fi căzut într-o stare de prostrație. Lucrurile se petrecuseră prea repede pentru mintea lui isteață, dar înceată.

– Dă-le ordin să lase puștile! rostește ferm Pavlovici, trăgând de cătușe. Asta, dacă nu vrei să zbori alături de mine în jurul Pământului.

– O să... vei... asta... bâiguie Socrates, total depășit de situație.

Urmărește fascinat mâna maiorului, care a prins declanșatorul, și abia atunci își revine brusc. Urlă la soldați să lepede armele, proferând blesteme înspăimântătoare, căci negrul are alte opinii în ceea ce privește sacrificiul de sine.

Ne urcăm cu toții în microbuz, așteptând, din clipă în clipă, să fim ciuruiți din cap până-n picioare. De plecat însă, nu putem pleca. Șeful gărzii refuză să deschidă poarta masivă.

– Domnule căpitan, consider că vă aflați în imposibilitatea de a conduce închisoarea, strigă el, pitit după un transportor. Conform regulamentului, preiau comanda! Coborâți cu toții din mașină, altfel ordon deschiderea focului!

– Tembelule! spumegă Socrates. Tot ce există pe o rază de un kilometru se va face scrum! Ai impresia că tu o să scapi?

Noua descoperire îi produce șefului gărzii fiori pe șira spinării. Dintr-o dată, transportorul nu mai e pentru el decât o cutie de chibrituri.

– La urma urmei, dumneavoastră răspundeți! guiță acesta, aruncând la closet toate regulamentele militare.

O dată poarta deschisă, microbuzul se precipită, demarând în trombă. Pe urmele lui se reped două jeepuri înțesate cu soldați. Dar nu pentru mult timp. Colosul încarcă Bazooka cu care e dotat microbuzul. La semnul acestuia, deschidem brusc ușile din spate, și cele două jeepuri sunt pur și simplu pulverizate. Drumul se termină repede. Într-o văioagă, ne așteaptă două automobile Rover, în care ne îngrămădim de grabă.

Totuși, nu suntem în „țara nimănui". Mai mult ca sigur, poliția și armata au împânzit toate drumurile din zonă. Ca întotdeauna însă, maiorul Pavlovici prevăzuse totul.

Când vedem elicopterul Harpoon, fără însemne, cu motoarele pornite, știm că ne aflăm aproape de mal. Socrates e mai mult mort decât viu. Nu-și revine nici când elicopterul ia înălțime, însă nu prea mult, ca să nu stârnească vreun radar din regiune.

– Ai pașaport? îl întrebă Pavlovici pe căpitanul chircit pe podea. Te întreb, pentru că vom trece frontiera în Sierra Leone.

Socrates plecase fără nici un act, ceea ce-l determină pe maior să devină foarte scrupulos cu litera legii. Desface cătușele și-l încinge, în schimb, pe căpitan cu brâul de dinamită.

– Nu putem transporta călători clandestini, decide el.

Se încordează și, cu o lovitură de picior, îl azvârle pe Socrates prin trapa elicopterului. Totul s-a petrecut cu atâta rapiditate, încât nu am apucat să ne dăm seama ce intenții are.

– Ar fi trebuit să-l chinuim un pic înainte de asta! rage Colosul privind explozia care s-a declanșat la sol. Măcar să-i fi scos ochiul.

Pavlovici rânjește ca un șef de gară la trecerea rapidului și scoate de sub manta o sticlă de Smirnoff. Am trecut însă prea brusc de la o situație la alta, și nu simțim mai deloc gustul votcii. Avem încă nevoie de o perioadă de tranziție. Maiorul se grăbește să ne-o ofere, iar noi îi sorbim cuvintele de pe buze.

Pavlovici a avut o soartă infinit mai bună decât a noastră. Era și prea cunoscut în zonă, ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Englezii și americanii l-au cumpărat rapid, în schimbul unor „ajutoare" în armament, și s-au grăbit să-l livreze cu tot cu Hercules C-130, care l-a transportat. Pentru ei, prețul nu era nicidecum mare, căci Pavlovici reprezenta o valoare inestimabilă atât pentru SAS, cât și pentru CIA. Mai ales că Cecenia se afla în plină fierbere și nu-și puteau băga nasul, decât prin intermediul mercenarilor. Din aceeași cauză și-au dat și acordul pentru operațiunea de răpire din închisoarea din Monrovia.

Îndată ce trecem granița, elicopterul se lasă ușor pe sol. Până la Freetowne transportă o mașină cu însemnele ONU. Avem acte în regulă, eliberate chiar de noua conducere din Sierra Leone, adusă de CIA, care îl îndepărtase pe infidelul general Joseph Momah, înlocuindu-l cu căpitanul Valentine Strasser. Și, în nici opt ore, am ajuns din îngrozitoarea închisoare din Monrovia, în care crezuserăm că ne vom încheia existența, iată-ne la o masă

din superbul cazinou Lagoonda, în care chefuiserăm cu puțin timp înainte de a porni în aventura din Liberia.

– Nu prea aveți vreme pentru refacere! cloncăne maiorul, privindu-ne pe rând, ca o cloșcă îngrijorată de scăderea natalității. Am reușit să obțin două săptămâni. Vă dați seama că nu v-am salvat cu ajutorul Inimilor Caritabile!

– Faptele bune ar trebui să reprezinte un țel în viața fiecăruia dintre noi! intonează Colosul, ca la biserică. Oare bunătatea și compasiunea, mila și dăruirea sufletească au dispărut definitiv în relațiile dintre oameni?

– Sincer să fiu, scrâșnește maiorul, punându-și cicatricea la lucru, în ceea ce te privește, soldat Sheldon, speram că te voi găsi țeapăn.

– Este exact ce mi-a spus și babacu' meu, când m-a tras de sub un automobil, mai mult mort decât viu: „Facerea de bine e f... de mamă!"

Aprilie 1992

III

Regele Frederick Întâiul „Reproducătorul"

După eliberarea ostaticilor din insula Stewart, am fost transportaţi la Wellington, unde comandoul s-a spart. Aiki Sumaru, Frederick Sheldon şi cu mine am luat un Charter spre insula Cook, cu intenţia de a ne îmbarca pe un feribot cu destinaţia Hawaii. Nici astăzi nu ştiu cu exactitate de ce, în loc s-o luăm spre Nord; ne-am trezit în arhipelagul Tuamotu, la Sud-Vest, pe un atol din preajma insulei Pauka Rouha. Singura explicaţie plauzibilă e aceea că eram atât de beţi, încât am confundat vapoarele, deşi pare imposibil să nu poţi deosebi o lotcă de un transoceanic. Nici măcar nu sunt sigur că americanul nu a făcut-o în mod deliberat, mânat de spiritul său nestăvilit de aventură. Cert e că, o dată ajunşi în apropierea insuliţei maorilor, bărcuţa în care ne aflăm eşuează într-un recif de corali, noi fiind nevoiţi să continuăm drumul înot până la ţărm. Baia inopinată are darul să ne trezească la realitate, dar e prea târziu!

Cred că am trăit atunci exact sentimentele marinarilor de pe *Bounty*, debarcaţi în Tahiti, căci am rămas mască în faţa tărâmului de vis întâlnit: pădurile de palmieri şi mangrove, laguna albastră, cârdurile de broaşte ţestoase – totul ne ducea cu gândul la o altă planetă. Uitasem cum mai putea arăta pământul altfel decât însângerat şi sfâşiat de explozii.

După încrâncenata confruntare cu gruparea musulmană Abu Syaff, care deţinea ostaticii, Pauka Rouha ni se părea un rai! Cu atât mai uimiţi eram noi trei, care ştiam că avem rezervările făcute în iadul etern!

Acţiunea din insula Stewart fusese una dintre cele mai periculoase, dar care ne-a şi adus cei mai mulţi bani câştigaţi vreodată

într-un timp atât de scurt: douăzeci şi patru de ore. Banii proveneau de la un magnat american, a cărui fiică se afla printre ostaticii reţinuţi de musulmani, dar „scenariul" aparţinea CIA, cea care ne-a şi recrutat.

„Armata neozeelandeză bate pasul pe loc", ne mărturisise colonelul angajator. „Musulmanii au anunţat că, dacă nu li se îndeplinesc condiţiile, peste două zile vor executa prin decapitare primii doi ostatici. Date fiind relaţiile noastre cu Noua Zeelandă, nu putem să ne amestecăm în mod oficial. Desigur, un comando SEALS sau unul al Forţelor de Intervenţie Rapidă ar rezolva imediat lucrurile, ceea ce ar ştirbi însă orgoliul aliaţilor noştri. Nişte prefăcuţi, fie vorba între noi, dar n-avem ce face, relaţiile politice primează. De aceea, voi veţi forma un comando special, tocmit de Harold Yves. După cum aţi aflat, fiica lui, Pamela, e prizonieră şi ea la musulmani. Dintre cei douăzeci şi unu de ostatici, ea reprezintă „obiectivul prioritar". Cu alte cuvinte, e mai puţin important ce se petrece cu ceilalţi douăzeci, cât timp Pamela rămâne în viaţă. O să vă întrebaţi de ce mister Yves nu o cumpără pur şi simplu! Ei bine, musulmanii nu vor bani, ci eliberarea a trei lideri deţinuţi în închisorile americane. Or, administraţia noastră nici nu vrea să audă de aşa ceva, şi pe bună dreptate. Iată de ce vom întreprinde o acţiune de dezinformare la nivel de mass-media".

În teorie, lucrurile păreau foarte simple. Ziarele şi televiziunile din State – ulterior, şi cele din întreaga lume – vor împrăştia zvonul că, în urma unui acord secret, guvernul american a decis să-i elibereze pe cei trei lideri ai teroriştilor musulmani şi să-i trimită în insula Stewart, în schimbul ostaticilor. În prealabil, eu acordul răpitorilor, un „ziarist" va transmite imagini din zona în care se află prizonierii, pentru a demonstra că aceştia trăiesc şi că nu sunt supuşi cine ştie căror privaţiuni. Liderii vor fi transportaţi la Wellington, de unde, cu un elicopter, vor fi depuşi, în cel mai mare secret, în insula Stewart, chiar în tabăra în care se grupaseră musulmanii. Cam aşa arăta tabloul, cu precizarea că „ziaristul" eram eu, iar „liderii" şi însoţitorii, ceilalţi membri ai comandoului, recrutaţi de CIA. Cunoscând existenţa canalelor informale, americanii chiar i-au luat pe cei trei lideri din închisoarea de maximă securitate, transportându-i într-o direcţie necunoscută.

Ca măsură de prevedere, în ziua convenită, am fost duși împreună cu ostaticii într-o peșteră, din care mi s-a permis să transmit imaginile. Doar că emițătorul pe care-l purtam la ceas a transmis satelitului american coordonatele exacte. Când mi-am întors vechiul Patek mecanic, s-a schimbat și frecvența, ceea ce, cu alte cuvinte, însemna trecerea la acțiunea în forță: „Ostaticii în siguranță, lansați „cadoul"! Și iată că, din elicopter, în loc să debarce membrii comandoului, care o făceau pe liderii, pasărea de fier a lansat câteva ouă FAE[1], în fapt, bombe cu efect de vid. Un asemenea efect e cvasidistrugător, eliberând deasupra obiectivului un amestec inflamabil, un „nor", a cărui aprindere declanșează o puternică explozie. Aceasta, la rândul ei, generează un efect de vid dezastruos.

Peste o sută de luptători musulmani sunt transformați în grămăjoare de carne și oase, în doar câteva secunde. Cei doi paznici, intrați cu noi în peșteră, sunt atât de zăpăciți de explozia de-afară, încât nu trebuie să depun prea mare efort ca să-i dezarmez și să-i trimit la Allah. Restul a însemnat doar o vânătoare a celor debarcați din elicopter, în căutarea răpitorilor rămași în viață. Consemnul era clar: nici un supraviețuitor în afara ostaticilor. Oricât s-au străduit să afle ce s-a întâmplat, ziariștii nu au reușit să ajungă niciodată la adevăr. Intoxicările din presă și angajamentele de *no comment* obținute de la fiecare ostatic în parte au păstrat nealterat misterul acțiunii, dar, pentru noi, aspectul ăsta nu prezenta importanță.

Câștigaserăm o sumă cât în șase luni de luptă în junglă și, în plus, fișele noastre au căpătat codul *Indispensable for dirty missions*[2].

Cum altfel, decât ca o bucată de rai, poate să ni se pară acum atolul din vecinătatea insulei Pauka Rouha?!

Am rămas doar cu hainele de pe noi. Prin buzunare se mai găsesc ceva bancnote din banii de călătorie, dar ce să faci cu dolari pe o insulă ieșită din circuitul lumii civilizate?! Țărmul mirific pe care ne-am prăbușit, sleiți de oboseală, ne ridică însă moralul. Pur și simplu, nu poți avea vreun gând negativ într-un asemenea peisaj! Robinson Crusoe ar fi acceptat oricând, cu

[1] *Fuel Air Explosive* – explozibil de aprindere a aerului (n. trad.).
[2] Indispensabil pentru misiuni murdare (lb. engleză, în orig.) (n. trad.).

dragă inimă, să mai naufragieze o dată, dacă ar fi știut de existența atolului.

– Unde dracu' ne aflăm? dă glas Colosul nedumeririlor noastre.

– Pe o insulă, îl lămurește Aiki Sumaru, rotindu-și privirea.

– Ce insulă? continuă să se intereseze Colosul.

– Sunt sute de mii de insulițe, în partea asta a Pacificului, zic eu, întorcându-mă pe spate.

– Parcă ne îndreptam spre Hawaii?! cotrobăie Colosul în memoria lui încețoșată de aburii întârziați ai votcii.

– Dacă nu te-ai fi îmbătat ca un porc, poate că eram deja acolo! fac eu nervos, de parcă, în ceea ce mă privea, n-aș fi băut toată viața decât ceai de patlagină.

Colosul mă privește nedumerit, surprins parcă să constate că am scăpat de la înec, apoi își duce automat mâna la centură. Răsuflă ușurat. Bidonașul, pe care-l poartă asemenea unui toc de pistol, a supraviețuit și el micului naufragiu. Nu ezită să ne golească buzunarele, în schimbul unei înghițituri de votcă, deși e conștient că nu poate cumpăra nici măcar o hartă. Aiki, care, ca orice japonez, are un alt fel de ficat, servește doar atât cât intră în dopul bidonașului. De plătit însă, plătește la fel.

– Tatăl meu, Ogaru Sumaru, ni se destăinuie acesta, a cutreierat multe dintre insulele astea, după sfârșitul războiului mondial.

– S-ar putea să dăm peste el? întreabă Colosul, interesat.

– Tatăl meu a fost găsit în 1950 și dus în Japonia, unde a primit o mulțime de onoruri.

– După cinci ani? întreb eu, uimit.

– Ce vreți să spuneți? sare Colosul. Că trebuie să bântuim și noi cinci ani prin verdețurile astea, ca să fim salvați?

– Sunt alte timpuri, îl liniștește Aiki. Vom descoperi în curând unde ne aflăm și cum putem pleca.

– Deocamdată să ne dregem, zice sfătos Colosul, biciuindu-și bidonașul. Creierul meu refuză să poarte vreo conversație în starea în care se găsește.

– Creierul tău se află într-un refuz continuu, îi aduc eu aminte. Un singur lucru e de dorit: să nu dăm peste niște canibali.

Cuvântul respectiv are efectul unei mine T.

– Nu mai există în zilele noastre aşa ceva! exclamă Colosul, încercând să îndepărteze perspectiva.

– Dar de ce nu, şi în zilele noastre? replic eu, făcându-i cu ochiul Shogunului.

– Tatăl meu, intervine Aiki, care s-a prins de mişcare, pe când cutreiera insulele astea, a mâncat şi carne de om ca să supravieţuiască.

Colosul îl priveşte atent, cu singurul său ochi, vizibil nemulţumit de tema la ordinea zilei.

– Taică-tău, mai bine te-ar fi mâncat pe tine. Astea-s poveşti. Babacu' meu, care, în treacăt fie spus, habar n-avea că există un ocean numit Pacific, şi cu atât mai puţin de insulele din el, spunea despre canibali că n-ar fi existat niciodată, şi că totul n-ar fi fost decât invenţiile unor beţivi. Într-una din zile, chiar a încercat să demonstreze fenomenul, muşcându-l de nas pe un cârciumar care refuzase să-i mai dea pe datorie...

Shogunul îi face un semn rapid, şi Colosul îşi înghite povestea. Vocea micuţului japonez îl face să-şi uite antecesorii:

– Nu întoarce capul... Cred că cineva ne priveşte pe după copaci...

Colosul trece prin tot spectrul culorilor. Nu se teme. Omul ăsta nu cunoaşte spaima, dar discuţia despre canibali îi provocase o uşoară nelinişte. Eu pufnesc în râs, dar japonezului nu-i arde de veseleală.

– Cine să ne privească? întreb, contrariat. Nucile de cocos?

Ca la un semnal, ne întoarcem capetele şi rămânem aşa. La liziera pădurii îşi fac apariţia mai mulţi maori, acoperiţi doar cu o pânză strânsă în jurul mijlocului, blindaţi, în schimb, cu suliţe şi scuturi. Par desprinşi de pe un platou de filmare, ba chiar mă aştept ca, dintr-o clipă în alta, să aud comanda „Motor!" Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Războinicii rămăseseră neclintiţi, privindu-ne, la rândul lor, cu o mirare nedisimulată. Doar ciripitul păsărilor şi hula resacului tulbură liniştea.

– Nu faceţi mişcări bruşte şi nu strigaţi, murmură Shogunul, abia mişcându-şi buzele. Apoi, zice cu o voce cântătoare: *Aloha!*

Maorii nu fac nici o mişcare. Dacă sunt doar nişte manechine uitate aici, într-adevăr, de o echipă de filmare? Iluzia e repede spulberată de unul dintre ei, tatuat mai aparte, care-şi înfige,

printre mișcare neașteptată, sulița în pământ, lăsându-i scutul celui mai apropiat însoțitor. Închipuie cu mâinile o împletitură, asemenea unei figuri de dans, după care-și umflă obrajii și face ca locomotiva.

– *Aloha!* zice Shogunul, repetând și el din mâini împletitura care, probabil, semnifică un mesaj anume.

Băștinașul se apropie cu pași măsurați, de parcă ar trece printr-un teren minat, fără să-și desprindă ochii de pe noi. Seamănă cu un bătlan care a dat peste un cârd de broaște tocmai bune să servească drept mic dejun. Deodată, se oprește, se bate pe burtă și cuvântă, luându-ne prin surprindere:

– *English?*

– Da, da! se grăbește Shogunul să-i răspundă. Marinari! Naufragiați!

Acesta gesticulează, închipuind o barcă ce se lovește de reciful de corali și se răstoarnă.

– Eu știi engleza, lămurește băștinașul, dându-i peste cap improvizația. Voi știi engleza. Vorbim.

– Întreabă-i dacă sunt canibali, șoptește Colosul, care încă nu-și terminase porția de obsesie.

– Frederick, Florin, Aiki, face japonezul prezentările, împungându-ne pe rând cu degetul. Corabia s-a scufundat. Am naufragiat.

– Noi *olah*. Locuitori. Eu Kaola, zice mândru băștinașul, administrându-și un pumn în piept.

Vine și mai aproape, prețăluindu-ne cu ochii săi bulbucați. Faptul că nu posedăm arme îl face mai curajos. În spatele lui însă, războinicii își țin în continuare sulițele „în poziție de tragere".

– Fii binecuvântat, mare Kaola! exclamă Shogunul, prosternându-se în fața lui. Ești salvatorul nostru.

– Eu nu rege, îl oprește Kaola, temperându-i temenelele. Regină la noi Soulana.

– Zeii să-i dea sănătate și mulți ani pe tron! continuă Shogunul cu etichetele, lăbărțându-și zâmbetul pe toată fața lui mică.

– Voi nu misionari, constată Kaola. Voi căutători de comori?

– Pricepe cam greu! zice Colosul, crezându-se în măsură să preia frâiele conversației. Noi nu comori. Noi aur mult, continuă el în limbajul stâlcit prin care oamenii simpli cred că se pot face

înțelegi față de străini. Noi marinari. Voi dați barcă la noi. Noi plătit.

Agită teancul de dolari de care ne prăduise, gest ce stârnește interesul lui Kaola. Băștinașul ia cu precauție o bancnotă pe care, după ce o miroase, privind-o în soare, o arată și celorlalți războinici. Aștia intră de îndată într-o frenezie de neînțeles, agitându-și scuturile.

– Nu fals! zice Colosul, interpretând greșit întreaga agitație.

– Văzut asta la albi! măcăne Kaola. Nu bun.

Aruncă bancnota, ștergându-și degetele de pânza ce-i acoperă mijlocul, de parcă ar fi atins o bucată de hârtie igienică folosită. Mult mai interesat se arată de bidonașul uriașului. Deși cu strângere de inimă, Colosul i-l întinde, informându-l cu prietenie, cum văzuse el prin filme:

– Apă de foc!

Kaola nu pregetă să guste. Un nou schimb de cântece între el și băștinași ne face să înțelegem că noua monedă de schimb e mult mai apreciată prin partea locului. Din păcate, n-a mai rămas prea multă votcă. Tot Kaola ne sare în ajutor. La un semn al său, un al doilea războinic își înfige sulița în pământ, dând scutul celui mai apropiat camarad, după care se apropie, ținând cu grijă în mâini un ulcior cu gâtul lung.

– *Canala!* ne prezintă el noul subiect de conversație.

Băutura astfel botezată are un gust dulceag, de lichior, dar te pătrunde până în călcâie, nu cu agresivitate, cum o face votca, ci mai mult ca o mângâiere. La rândul nostru, o apreciem cum se cuvine, grăbindu-ne să-i oferim medalii și decorații. Dintr-un săculeț prins la brâu, războinicul, pe care Kaola ni l-a prezentat drept Faha, scoate câteva bucăți de copra, cu care ne îndeamnă amical. Nu-l refuzăm defel. Miezul uscat al nucii de cocos e primit cu bucurie de stomacurile noastre, aflate cam de multișor în șomaj tehnic.

– Dacă e o bucată dintr-un confrate de-al lor? șușotește Shogunul, privindu-l lung pe Colos.

– *Fuck you!* îi transmite Colosul, cu gura plină.

– *Mother fuker! Son of a bitch! Kiss my ass!* enumeră la iuțeală Kaola, cu vocea lui cântătoare, dovedind o bună cunoaștere a limbii engleze.

Este însă cu zâmbetul pe buze, ceea ce ne dă de înțeles că nu prea cunoaște semnificația cuvintelor, și că a fost doar o manifestare de orgoliu, față de care războinicii săi își exprimă pe loc admirația. Oricum, a crescut și în ochii noștri. Pe de altă parte, băutura și înjurăturile reprezintă întotdeauna o bază de discuție. Aceasta se lărgește o dată cu pipa pe care Kaola și-o aprinde cu gesturi de fumător fruntaș. Suntem invitați să tragem câte un fum. „Iarba" ne înveselește imediat, căci are proprietățile Canabisului.

După o scurtă incursiune prin romanele de mâna a doua cu Pieile Roșii, descifrate mai mult după poze și benzile de desene animate, Colosul alege atitudinea exploratorului sosit cu misiuni civilizatorii, nu înainte de a lămuri, o dată pentru totdeauna, problema care-l frământă:

– Voi mâncați oameni?

Kaola râde, arătându-ne o dantură ce ar face pe orice stomatolog să se înscrie la ajutorul de șomaj. De priceput însă, pricepe aiurea.

– Da, zice el, bălăngănindu-și capul cu promptitudine. Mâncat. Noi oameni.

Colosul simte un gol în stomac, dar Aiki se înduplecă să-l aducă la realitate, reparând infirmitățile de limbaj ale băștinașului:

– Vrea să spună că și ei mănâncă precum oamenii. Apoi, întorcându-se spre Kaola și făcându-i semnul internațional cu „tăiatul la burtă", îi zice: Noi mâncare. Foame.

Kaola face un semn spre largul insulei, semn care, spre continua îngrijorare a Colosului, îi cuprinde și pe războinici.

– Țara noastră bogată! precizează maorul. Veniți!

O ia înainte, însoțit de Faha, cu care poartă o discuție aprinsă în limba lui cântătoare, ce face o concurență neloială păsăretului din copaci. Războinicii ne încadrează imediat. Nu par nicidecum amenințători. Ne privesc curioși, neputându-și opri câteva strigăte de admirație, când Colosul își face demonstrativ mușchii să joace.

– Tu vorbește bine engleza, i se adresează uriașul lui Kaola, pe un ton lingușitor. Cumva, vreun naufragiat a primit primul ajutor din partea mamei tale?

– Aici fost om alb. Cercetat la noi. Scris carte despre noi. Arto... apro...

– Antroplog, îi dau eu o mână de ajutor.

– Da! zice mândru Kaola. El folosit pe mine tradus. Eu atunci mare şef!

Pădurea, atât de primitoare privită de pe ţărm, se dovedeşte a fi plină de hăţişuri, ceea ce ne îngreunează mersul, cu atât mai mult cu cât oboseala începe să-şi ridice poalele. Nu peste mult timp însă dăm de o culme stâncoasă, pe lângă care curge un râu vioi. Ne adăpăm asemenea unor cămile ieşite de la un film cu beduini. Apa răcoroasă ne întremează într-o oarecare măsură, făcându-l până şi pe Colos să-i recunoască virtuţile. Totuşi, pentru a îndepărta gustul ce i se pare nesuferit, cere o porţie de *canala*. Noi strigăte de admiraţie se ridică din mijlocul războinicilor, când uriaşul goleşte chiupul, fără să-l ia de la gură.

Drumul de-a lungul râului e mai puţin anevoios. Din cauza întinderilor acvatice, în insulele din această parte a lumii, fauna terestră e slab reprezentată, aşa că nu ne temem de atacul vreunui prădător. Un iepure, denumit „tutucos", ne taie calea şi sfârşeşte în suliţa unui băştinaş. Se pare că are o carne delicioasă, căci vânătorul e lăudat de ceilalţi războinici, care îşi ling buzele. După ce ocolim masivul de piatră, coborâm într-o vale acoperită de o pădure pitică, dar cu atât mai greu de străbătut. N-avem nici sprinteneala maorilor şi nici mlădierea lor, care îi fac să se strecoare cu dibăcie prin încrengăturile ce coboară până la pământ.

– La dracu'! exclamă Colosul, asudând din greu. Un om cu mintea întreagă ar fi ridicat capitala chiar pe ţărm, nu în buricul insulei.

– Capitala?! râde Aiki. Te crezi în vreo ţară europeană? E vorba, probabil, de cel mult un sătuc. Pe de altă parte, nu te dovedeşti un prea bun strateg. O aşezare, oricât de mică, trebuie să fie cât mai puţin vulnerabilă la atacul unor eventuali duşmani.

– Noi nu suntem duşmani! icneşte Colosul.

– Nu pentru tine şi-au fixat punctul de comandă în mijlocul insulei, îl lămuresc eu. Până acum o oră, nici nu existam pentru ei.

Dintr-o dată, Kaola schimbă direcţia, şi ne trezim într-un luminiş ce dă spre un lac nu prea mare, căci îi putem vedea, la câţiva kilometri, ţărmul opus. Pirogile în care ne îmbarcăm sunt

asemenea caicurilor, doar ceva mai populate, terminându-se în partea din față cu un soi de prăjină. Par niște pești-spadă pregătiți să plece la vânătoare. O parte din războinici rămâne pe țărm, în timp ce restul își continuă drumul împreună cu noi, cu ajutorul pirogilor. O vreme, plutim de-a lungul malului pietros. Apoi, de după un promontoriu, ni se deschide în față un golfuleț tocmai bun pentru acostarea unei corăbii de mărime medie. Ne îndreptăm direct spre malul pe care e o agitație de nedescris. Dacă nu au aparate de emisie-recepție, cu siguranță că un mesager a sosit înaintea noastră, căci suntem așteptați. O delegație de maori neinarmați stă pe mica plajă, cu brațele ridicate și palmele întoarse spre cer.

Ne-am apropiat îndeajuns de mult, ca să vedem că sunt în majoritate copii și femei, cu mijlocul acoperit de pânze colorate, purtând în jurul gâtului colane de flori și frunze.

– Țâțe! răcnește Colosul, asemenea marinarului care, după luni de călătorie pe apă, vede la orizont pământul.

– Ai grijă cum te comporți! îi strigă din caicul apropiat Aiki. Nu da buzna ca la bordel. Ăștia au obiceiuri care trebuie respectate, dacă vrei să nu te trezești în vârful sulițelor lor.

– Cum tot atât de bine, nu se lasă Colosul, femeile de colo se pot trezi în vârful sulițelor noastre!

– Frederick, dacă faci vreo prostie, ne pui pe toți în primejdie! îl trag și eu de mânecă, deși varianta Colosului nu-mi displace defel.

– La naiba, prieteni! Am experiență în chestii de-astea! Știu și eu să mă port în lumea bună! M-a învățat un prietenar, încă de acum trei ani, când, intrând într-un bar select, m-am repezit la prima damă și i-am propus: „Hai să ne regulăm!" Tipa mi-a tras o palmă, iar prietenarul mi-a destăinuit că femeile din zona trebuie mai întâi să le spui povestea vieții tale și abia după aceea să încerci o apropiere. Așa că am invitat-o pe damează la dans și am întrebat-o: „Ai fost vreodată prin Angola?" „Nu", mi-a răspuns tipa. „Atunci, hai să ne regulăm!" i-am zis eu, preparativele fiind trecute.

Cel mai mândru dintre toți se arată Kaola. Își umflase pieptul și își ridicase capul, împingându-și bărbia înainte. Stă în picioare, cu mâinile ridicate ca niște aripi, în punctul cel mai avansat al caicului din față. Prăjina din prora caicului pare că face parte din

propria-i anatomie. Pe neaşteptate, trage aer pe nas şi prinde să strănute. Mulţimea de pe ţărm îi răspunde în aceeaşi notă. Un cor de strănuturi înveseleşte atmosfera, de parcă te-ai fi aflat într-un salon de gripaţi.

– Fac alergie la albi, îşi dă cu părerea Aiki.

– Ba cred că e o formă de salut! zic eu, strâmbând din nas şi strănutând cu foc, la rândul meu.

Salutul e primit cu frenezie. Colosul, niţeluş invidios, ia soarele în ochi, tehnică deprinsă încă din copilărie, şi se pune şi el pe strănutat. Zgomotele scoase par mai mult răcnetele unui cuguar supus la un tratament cu Penicilină, mai ales când, luat de avânt, scapă şi o răgăitură apocaliptică, dar efectul obţinut este maxim. Chiar şi Kaola îl priveşte cu respect.

De cum debarcăm, se face linişte. Faha dă drumul la muzicuţă, povestindu-le conaţionalilor minunatele întâmplări ce au dus la descoperirea noastră. Localnicii sunt avizi de poveşti, şi asta se vede după felul în care stau cu gura căscată, nemişcaţi, sorbindu-i cuvintele. Doar ochii lor migdalaţi, ce par cărbuni încinşi, ne farmecă pe furiş. La sfârşitul relatării, trag cu toţii o cântare comună, după care suntem conduşi către un soi de locuinţă, de fapt, un acoperiş imens de rafie, sprijinit pe mai mulţi stâlpi de bambus. Doar doi pereţi laterali, de asemenea, din rafie, străjuiesc încăperea pe care am putea-o considera camera de oaspeţi. Suntem poftiţi să ne aşezăm pe nişte preşuri colorate. În rând cu noi, iau loc Kaola şi Faha.

– Spune-le, îi zice Colosul lui Kaola, simţindu-se deja în pielea conducătorului expediţiei, că am venit aici cu gânduri bune.

Kaola se grăbeşte să-şi intre în pâine, iar vocea lui cântată pare mai mult un acompaniament muzical la textul Colosului.

– După bătălia cu furtunile şi uraganele...

– Ba cu votca, îi ţine Aiki isonul în şoaptă, asemenea unui dascăl în biserică.

– ... după înfruntarea tornadelor, continuă nestingherit Colosul, din care am scăpat datorită curajului şi isteţimii mele proverbiale, întâlnirea cu femei... cu oamenii de aici, atât de paşnici şi de primitori, e o adevărată răsplată.

Își plimbă privirile de Gulliver în țara piticilor peste capetele băștinașilor, dând aprobator din cap la incantațiile lui Kaola. Pe neașteptate, pronunță scurt, dar ferm:

– Canala!

Trei chiupuri se întind în același timp spre el, iar uriașul nu refuză nici unul. Cum însă nu poate bea din toate trei, se îndură de noi și ne întinde surplusul.

– Colegii mei, aici de față, continuă Colosul, de îndată ce-și eliberează laringele, aduc prin mine fierbinți mulțumiri și sunt dispuși să-și arate recunoștința prin muncă în folosul comunității.

Aiki își întinde brațul drept, ocazie cu care îi arde una Colosului la lingurică, și dă noi dimensiuni conversației:

– Prietenul nostru Frederick e obosit. Dar și înfometat. Ca și noi toți. Cu plăcere am primi invitația voastră la masă!

Vestea îi bucură pe localnici. Câțiva copii dispar în grabă, întorcându-se cu tăvi uriașe de lemn, pe care se răsfață fructe și legume exotice, dar și bucăți de carne prăjită. La loc de cinste sunt peștii, a căror specie nu mai stăm s-o dibuim. De altfel, ihtiologia n-a făcut niciodată parte din pasiunile noastre. Colosul îi îndeamnă cu bunăvoință și pe ceilalți să ia parte la festin. Invitația lui are însă un scop anume. A pus ochiul pe o femeiușcă cu sânii țuguiați și cu coapse solide, pe care o îmbie cu *canala*. Băștinașii sunt însă hârșiți într-ale lichiorului local, căci femeia maori îl bea ca pe apă. Celelalte cumetre sunt invidioase pe atenția care i se acordă și apelează la tot felul de tertipuri, expunându-și, ca din întâmplare, nurii și turnând miere în priviri.

– Cum îți zice ție, zâno? o întreabă Colosul pe aleasă, prin intermediul lui Kaola.

– Aina! cântă localnica, fluturându-și pudic genele lungi.

– Sună ca un șipot de izvor! se căznește Colosul să deschidă cartea de poezii, punându-ne pe jar, căci ne așteptăm, dintr-un moment în altul, s-o întrebe dacă a fost în Angola.

Ochiul lui ciclopic se plimbă în voie peste pielea creolă a Ainei, asemenea unui turist pe canalele Veneției. Trupul perfect al femeii îl face să înghită în sec, iar pe frunte îi apar broboane de sudoare. Își stăpânește cu greu mâinile, care deja îi tremură ușor. Totuși, nu rezistă, și-i apucă delicat colanul de flori din jurul gâtului.

– Frumoasă podoabă! zice el, prefăcându-se că admiră colanul, dar, de fapt, ridicându-l și mai mult, pentru a dezveli pieptul femeii.

O tânără se grăbește să ne ofere și nouă șiraguri de flori și frunze, pe care ni le pune cu gingășie pe după gât. Colosul e ca o locomotivă Pacific, ce urcă o pantă aproape verticală.

– Îmi dau drumul pe mine! geme el, frecându-și înfocat fundul enorm de preșul colorat pe care s-a așezat.

Intervine Kaola, care, cu două bătăi din palme, împrăștie asistența. Neplăcut surprins, Colosul îl străpunge cu privirea și e gata să-și folosească și el palmele, dar în cu totul alte scopuri.

– Voi odihnă! hotărăște băștinașul. Apoi, prezentare la regina. Foarte important. Onoare mare. Ea hotărăște.

Colosul pretinde că odihna cea mai bună ar fi să stea cu capul în poala Ainei, dar Aiki îl povățuiește să-și stăpânească instinctele barbare. E timp pentru toate.

– Poate că puțica ta neînsemnată e obișnuită cu suferința, îi replică Colosul, îndată ce suntem lăsați singuri. Nu-mi amintesc să te fi numit pețitor oficial, așa că vezi-ți de osul tău!

Ne întindem pe preșuri, căutându-ne o poziție cât mai confortabilă. Gândul că am putea fi uciși în somn este departe. Totuși, militar până în călcâie, Aiki hotărăște să rămânem vigilenți, pentru orice eventualitate. Își asumă responsabilitatea primului planton, atrăgându-și disprețul Colosului.

– N-ai decât să faci pe interesantul, clamează uriașul, întorcându-i fundul, dar să nu dea dracu' să mă trezești.

– Oameni buni! sar eu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Am impresia că voi nu pricepeți ce s-a întâmplat! Vă credeți la bal? Sau naufragiul ăsta v-a scrântit de tot?

– Care-i baiul? se nedumerește Colosul. Voiam o vacanță. O avem. Că e aici, sau în Honolulu, tot aia! Ba, aici e chiar mai bine, pentru că, așa cum am putut constata cu toții, tipii nu se dau în vânt după dolari.

– Și cum vom pleca de-aici, cretinule? Nu la asta ar trebui să ne gândim?

– Vom găsi noi o soluție, zice, împăciuitor, Aiki. Timpul lui Robinson Crusoe a trecut de mult. Cred că mai înțelept ar fi să ne

bucurăm de tihna locului. Cu atât mai mult, cu cât ciracii lui Ab
Syaff s-ar putea să fi trimis o poteră pe urmele noastre.

– Shogunul are dreptate, confirmă Colosul. Nici prin cap n
le-ar trece să ne caute în aceste locuri, cu atât mai mult cu cât nic
noi nu știm unde ne aflăm.

Dar, cel puțin în ceea ce mă privește, e greu să scap de pr
zonieratul timpului și spațiului exact, în care încerc, în pe
manență, să-mi încadrez efemera mea existență. Cu toate acestea
am evitat întotdeauna să-mi pun întrebarea, de altfel, tota
tâmpită: „La ce bun?" Măcar o calitate are și mercenariatul, priv
ca instrucție militară: te ajută să gândești pozitiv și să-ți conser
energia în modul cel mai optim. În clipa în care n-aș mai priv
realitatea în față, aș fi un om mort.

Atât pentru Aiki, cât și pentru Colos, care se preface că
nepăsător, sau pentru oricare alt camarad alături de care am lupta
relaxarea vine doar prin tehnici psihotrone. Senzația omului afl
în concediu mi-e la fel de străină, ca oricare alta, comună uno
ființe umane. Nu că m-aș simți ca un vânat, dar vânătorul are pro
priile lui temeri, atât de asemănătoare cu ale vânatului, încât,
un moment dat, se și confundă cu acesta.

De multe ori, în așa-zisele clipe de relaxare, încerc s
vorbesc cu Dumnezeu. Nu-l întreb nimic, nu-i cer nimic. N
vreau să știu dacă există, ci dacă a existat. Nu sunt un om cult,
nici prea profund, dar pot conștientiza faptul că am un sufl
îndeajuns de păcătos pentru a primi permisiunea „să intru
direct" cu Creatorul. Veriga lipsă, despre care se face atâta caz, n
e cea care ne-ar putea lega de maimuță, ci de El! Iar veriga as
zace, probabil, îngropată undeva în pământ, sau în spațiu, sau,
mai sigur, în tenebrele sufletului nostru. Fiind vecinul de palier
Morții, ar trebui ca eu să cunosc cel puțin o coordonată pe care s
găsește veriga. De aceea, în așa-zisele mele clipe de liniște, încer
să-L trag de limbă, dar El rămâne inflexibil. Mă consideră, poat
un privilegiat care nu are nevoie de favoruri în plus.

Dintr-o dată, un alt simțământ îmi dă târcoale, contrar stăr
de până atunci. Poate ar fi mai bine să rămân definitiv pe ace
atol, ca într-un ultim refugiu. Să tai miile de fire la care su
conectat, și să devin doar o plutire. Sau un zbor. Ceva materia

Apoi mă extrag din întunecimea gândurilor, precum un scafandru din întunecimea oceanului. Vlăguit și sastisit, bat la ușa somnului, ca la ușa unui al doilea vecin de palier.

Când ne-am trezit, noaptea se împrăștiase peste toată insulița, ca un sos de soia pe o față de masă imaculată. Totuși, cele câteva torțe, dispuse în capetele unor prăjini, ca și focul aprins nu departe de „camera de oaspeți" îmblânzeau întunericul aidoma unor dresori pricepuți. Localnicii se risipiseră. Lângă noi stătea doar Kaola, care fuma „iarbă", cu ochii pierduți spre orizontul negru.

Colosul se ridică, cât e de lung, trosnindu-și oasele și căscând botul ca un crocodil la soare. Scoate și un răcnet, auzit, probabil, într-o bună parte a arhipelagului. O vreme, rămâne nedumerit. Imaginea care i se înfățișează nu seamănă cu ceea ce vede el îndeobște când se trezește din somn. Treptat, cei câțiva neuroni rătăciți, care încă îi mai populează cerebelul, pun mână de la mână și refac filmul rupt la montaj. Un nou răget ne aduce la cunoștință acest fapt. Kaola nu pare tulburat. Mai mult ca sigur că zgomotele scoase de uriaș în timpul somnului i-au dat prilejul să se familiarizeze, într-un fel, cu manifestările acestuia, bineînțeles, mult mai gregare decât ale celor pe care-i denumim, de obicei, primitivi.

Acum, se apropie de Kaola, bătându-l pe umăr, ca pe un vechi prieten. Neuronii dau dovadă de exces de zel, căci prima întrebare e cât se poate de punctuală:

– Unde e Aina?

Kaola îi întinde, fără o vorbă, pipa, din care uriașul trage însetat, scoțând vălătuci de fum, aidoma unui vapor de la începutul veacului. Orbecăie după chiupul cu *canala* și stinge incendiul.

– Tu, și tu, și tu, prinde maorul să vorbească, indicându-ne pe rând cu degetul, pentru a nu exista nici o confuzie, voi prezentat regină. Ea hotărât ce cu voi. Apoi, glasul îi devine poruncitor: Nu atins femeie!

– Întrebam din politețe! dă înapoi Colosul.

– Voi străini. Întâi Soulana zice. Ea regina.

– Suntem prea umilii ei supuși, zice Shogunul, ale cărui obiceiuri și limbaj orientale dau bine prin partea locului. Tu, mare șef Kaola, o să ne înveți cum să ne purtăm în fața reginei.

Kaola își mângâie bărbuța creață cu muștiucul pipei, mișcându-și ritmic degetele de la picioare. Apoi, scoate un sol diez, și cinci războinici apăruți ca din pământ ne încadrează de aproape. La un semn al lui Kaola, ne ridicăm și-l urmăm. Drumul se termină în fața unui gard, confecționat din bârne solide de lemn, ascuțite la capătul de sus. O ușiță, cât să treacă un popândău, se deschide brusc la baza gardului. Trecem aproape târâș. Pentru Colos, e nevoie de toată forța războinicilor, care sfârșesc prin a-l înțepa în fund cu sulițele, făcându-l pe acesta să se perciteze dincolo de mica intrare și iritându-l peste măsură.

În fața noastră, apare o clădire luminată *à giorno*, de zeci de torțe. Așa-zisa clădire e, de fapt, pe jumătate stâncă, pe jumătate lemn, cu un soi de pridvor, pe care se află un jilț împletit din răchită. Iar în jilț, în toată splendoarea ei, șade însăși Soulana.

E o femeie la vreo treizeci de ani, cu o coafură sofisticată, pentru care un stilist și-ar da salariul pe un an, ca să-i afle secretul. Ochii săi par și mai mari, din cauza fardului care-i acoperă pleoapele și pomeții. De una dintre nări are prinsă o perlă, iar de urechi îi atârnă cercei lungi, aproape până la umeri. Are gâtul înfășurat cu un șarpe de aur, și tot din aur sunt și brățările care-i acoperă brațul drept. O fustă lungă, până la glezne, pare să fi adunat pe ea toate culorile pământului. În picioare poartă o pereche de sandale din piele, cu încrustații și pietre scumpe. Dar ceea ce te frapează cu adevărat la regina sunt sânii! Enormi, bombați, cu sfârcurile roșii, dau ei singuri impresia de maiestate!

Este înconjurată de o mulțime de slujnice, nu mai puțin arătoase decât ea, și de un fel de gardă de corp, alcătuită din patru războinici aleși pe potriva Colosului. Mă întreb unde i-o fi găsit, căci băștinașii au, mai degrabă, o înălțime medie.

Kaola începe să execute un dans introductiv, timp în care nici gura nu-i tace o clipă. Colosul și cu mine tragem cu coada ochiului la Aiki, încercând să-i imităm plecăciunile și manifestările de supușenie. Discuția care se leagă îl are drept interpret tot pe Kaola. Povestea noastră e depănată de Aiki. Japonezul are un stil atât de întortocheat, încât Kaola este nevoit să facă minuni de vitejie, deși nu suntem siguri că nu adaugă și de la el, pentru a nu-și știrbi prestigiul de care se bucură.

– Pe o mare liniştită, un mesager de-al nostru poate ajunge cu caicul până la Pauka Rouha. Acolo poate anunța despre voi, zice regina, a cărei voce, deşi puţin îngroşată, are o notă de feminitate aparte.

– Mulţumim din toată inima noastră! exclamă Shogunul, trăgând o nouă temenea. Noi trei străbatem mările şi oceanele de câţiva ani – iată de ce, ajunşi din întâmplare aici, ne considerăm nişte privilegiaţi ai sorţii. Poate că o perioadă de refacere ne-ar fi deosebit de prielnică.

– Nu vreţi să vă revedeţi familiile? face, intrigată, regina.

– Noi nu avem familii, suntem celibatari. Dacă măreaţa regină ar avea bunăvoinţa de a ne lăsa o vreme să ne bucurăm de minunatele ei tărâmuri, am fi gata să o slujim după posibilităţile noastre.

Noua situaţie o ia prin surprindere pe Alteţa sa. Adună în grabă un sfat al bătrânilor, căruia îi cere poveţe. Boşorogii strâmbă din nasurile lor bătucite, tuşind şi icnind, oftând şi tânguindu-se pe diferite tonalităţi. Amintirile legate de străini nu sunt dintre cele mai plăcute. Totuşi, Soulana are o idee care întruneşte aprobarea Sfatului.

– Puteţi rămâne cu o condiţie, ne zice ea. Ştiţi să luptaţi?

Colosul, care a rămas cu unicul său ochi lipit de podoabele reginei – fireşte, de cele trupeşti –, e gata să scuipe tot adevărul, dar Shogunul i-o ia înainte:

– Ca marinari, trebuie să cunoaştem şi tainele luptei, spune el, mijindu-şi ochii pleoştiţi.

– Trebuie să vă spun, continuă regina, că poporul ingamo face dese incursiuni pe insula noastră şi ne răpeşte femeile. Au foarte puţine printre ei, ce-i drept, dar tot din pricina lor. Le-au alungat pe cele pe care le-au considerat vrăjitoare, ba, aş spune că s-au folosit de acest drept pentru a pedepsi orice act de nesupunere al unei femei. Războinicii noştri au un cod care nu le permite să ucidă decât în anumite situaţii. Voi însă s-ar putea să aveţi un cod cu totul diferit, şi, cu ajutorul vostru, am reuşi să-i descurajăm pe ingamo.

– Vom fi fericiţi să vă putem sluji, ciripeşte japonezul, care deja se simte eroul principal din poveştile orientale, călare pe un dragon de foc.

– Spune ceva și despre femei! șoptește Colosul către Shogun, neputându-și stăpâni îndemnul care-l chinuiește de la întâlnirea cu Aina și care, la vederea reginei, s-a amplificat, fiind gata să-l înăbușe.

– Ce-a zis? Ce-a zis? sare curioasă regina, aplecându-se puțin în față, ocazie cu care sânii ei enormi capătă o ușoară mișcare de pendulare.

Kaola nu mai așteaptă cuvintele meșteșugite ale japonezului. Se apucă să turuie un text care are darul s-o facă pe regină să roșească feciorelnic.

– Dragostea vine de la natura ce ne înconjoară, precizează ea. Plantele, păsările, animalele ne învață totul despre iubire și despre faptul că nu trebuie să ne fie rușine de trupul nostru. Și ne mai învață că nimic nu poate fi luat cu forța, dacă nu este mai întâi oferit.

Shogunul dă să umble iar la zaharicale, dar, de astă dată, Colosul renunță la purtătorul de cuvânt, căruia îi face vânt discret, atât de discret cât poate el.

– Slăvită regină, doar frumusețea voastră vă mai poate egala înțelepciunea! începe uriașul, dovedind o abilitate extraordinară în a deprinde arta conversației. Înainte de a fi marinar, sunt bărbat! Natura m-a dotat cu tot ce are ea mai bun, și ar fi păcat să-i trădez dărnicia tocmai acum! încheie el, arătând spre doi porumbei aflați într-o giugiuleală premonitorie.

Regina chițăie, acompaniată de muieretul strâns ciopor în jurul ei. Se face că nu pricepe prea bine aluzia uriașului, deși porumbeii au trecut de preliminarii și s-au pus pe treabă. Cum însă nu poate lăsa nici o problemă nerezolvată, Soulana precizează că uriașul nu e o excepție în zonă, și ca atare nu are vreun drept special. Spre a-și întări cuvintele, face un semn către una dintre gărzile ei de corp, care, fără să ezite vreo clipă, își îndepărtează pânza ce-i acoperă mijlocul, lăsându-ne pe toți cu gura căscată. Instrumentul matahalei e, într-adevăr, de o lungime neobișnuită, fapt pentru care maorul și-l legase de coapsă cu o jartieră. Singurul care nu se arată copleșit e Colosul. Cere pe loc o măsurătoare, la care să fie martoră însăși regina.

Se pare că expunerea sexului în public este obișnuită pe insuliță, căci nimeni nu pare oripilat de propunere. Nici nu poate

fi vorba de exhibiționism, căci maorii trăiesc încă într-un paradis aparte de cel al lui Adam și al Evei, în care morala există doar ca morală a naturii.

Colosul are și el principiile lui, la care nu vrea să renunțe. Își scoate fără jenă pantalonii, pentru a rezolva problema, o dată pentru totdeauna. Prezența mai mult decât generoasă a reginei l-a excitat la culme, drept care falusul său stă perfect paralel cu pământul, așteptând stoic să fie măsurat și, eventual, cântărit.

Lucru care se și întâmplă, fără a stârni hazul sau rușinea ipocrită, de parcă ar participa cu toții la evaluarea unor diamante. Colosul e declarat câștigător cu doar câțiva inci, dar asistența reclamă, cu scrupulozitate, faptul că garda de corp nu a beneficiat de erecție.

– Să facem o probă! se declară dispus Colosul să continue investigațiile, căci măsurătorile făcute de niște mâini gingașe l-au urcat pe culmile disperării.

Este momentul în care unul dintre boșorogi se trezește instantaneu din amorțeală și, amintindu-și de riturile străvechi, proclamă cu solemnitate:

– Să aibă loc proba fecundității!

Colosul e în culmea fericirii! Dacă ar fi după el, ar trece direct la regina, doar că testul amintit se referă la cu totul altceva, decât la simpla împreunare. Într-adevăr, proba fecundității nu are în vedere însămânțarea vreunei femei. Seamănă mai mult cu un soi de probă olimpică. Colosul e preluat de două muierușți sprintene, care-l poartă cu grijă până în dreptul unei linii trasate pe pământ, după care una dintre ele prinde, fără veste, să-l masturbeze. Acum înțelegem cu toții că renumita probă a fecundității este, de fapt, proba de aruncare a spermei la distanță. Nu este exact ceea ce și-ar fi dorit Colosul, care însă, fiind atât de încărcat, acceptă fără nici un semn de împotrivire. Ba chiar se concentrează asupra aspectului, neomițând să scape o mână pe bucile bombate ale arbitrei.

Abia mă abțin să nu izbucnesc într-un râs isteric, mai ales că asistența, în frunte cu regina, e atât de sobră, încât te crezi în plină ședință solemnă a Parlamentului. De altfel, așa cum aveam să observ, maorii iau fiecare lucru în serios, indiferent de importanța

atribuită de un alb, iar motivele de veselie nu înseamnă că nu și-ar exprima aprecierea. Dimpotrivă!

Concursul e câștigat detașat de Colos, care, dacă ar exista vreo listă cu recorduri în domeniu, ar putea fi declarat campion absolut. Însă clarificarea întâietății Colosului nu înseamnă și rezolvarea automată a problemei care-l frământă cu insistență, deoarece, în ciuda travaliului, falusul său rămâne în poziție de tragere, stârnind chiote de admirație. Mai multe muieri își plimbă mâinile pe obiect, de parcă ar încerca o stofă din care să-și croiască o rochie de seară.

Kaola nu mai prididește cu tradusul, căci, pe de o parte, Colosul continuă să ceară satisfacție deplină, iar pe de alta, regina ține să-l pună la curent cu întreaga istorie a acelui concurs, transmis, pasămite, pe cale orală, încă din cele mai vechi timpuri.

Ciorovăiala se lungește minute în șir și se termină cu un prim pas spre integrare: primim toți trei pânze colorate, cu care să ne înfășurăm mijlocul. Colosul are dreptul la trei bucăți înnădite. Intră într-o stare de agitație frenetică și nu se mai oprește din pipăitul țâțelor și al coapselor de care este înconjurat, amintind în treacăt de un soi de astfel de concurs, existent în locurile din care provine el.

Suntem poftiți la ospăț. Însăși regina, coborâtă de pe tron, stă în capul preșului ce ține loc de masă. În timp ce băgăm în noi, udându-ne la răstimpuri gâtlejurile cu neasemuita *canala*, dezbatem rezultatele concursului recent încheiat. Rata fecundității este scăzută în țara ei, consimte regina, și de aceea maori nu s-ar da în lături să-și amestece sângele cu cel al unor „armăsari" de rasă pură, cu condiția ca „armăsarii" să nu emită pretenții de ocupare a unor funcții „în stat". Mai există, de asemenea, și o serie de preliminarii ce trebuie îndeplinite: baie de trei ori pe zi și analiza sângelui. Dacă în privința băii, Colosul se lasă, cu greu, ce-i drept, înduplecat, în ceea ce privește testul sângelui, rămâne crâcănat! Cere lămuriri suplimentare lui Kaola, exprimându-și surprinderea în legătură cu existența unui eventual laborator medical, pe această insuliță pierdută în lume. Dar nici vorbă de așa ceva. Cel care va constata curățenia sângelui nostru va fi un vraci.

„Iarba" și *canala* ne-au înlăturat, dacă mai era nevoie, orice urmă de reticență. Acceptăm să fim supuși la teste, fără să ne

ascundem curiozitatea, pe care vraciul se şi grăbeşte să ne-o satisfacă. Cu ajutorul unui cuţitaş, trecut de mai multe ori prin foc, ne face câte o mică incizie în braţ, umplând trei farfurioare cu sângele recoltat. Adaugă apoi niscaiva ierburi misterioase, amestecând conţinutul cu un beţigaş sculptat. Mă gândesc cu duioşie la bietul Wasserman şi la savanţii care s-au străduit atâta să descopere testul SIDA. Nişte bieţi copii, pe lângă vraciul care a pus acum farfurioarele la fiert. Un fum roşu se ridică, ca un fuior, din cele trei talgere, stârnind strigăte aprobatoare din partea asistenţei care, se pare, e o bună cunoscătoare a modului de verificare. Vraciul ne declară perfect sănătoşi, făcându-l pe Colos să ridice, în gând, osanale medicului care-i prescrisese un tratament-şoc pentru un sifilis achiziţionat în Angola, şi asupra căruia uriaşul avea serioase îndoieli.

Dar cu asta, nu e totul gata! Dacă sunt atât de scrupuloşi şi serioşi în ceea ce fac, maorii mi posedă şi o destul de largă paletă a preliminariilor. Mai pe scurt, trebuie să fim supuşi unui ritual de iniţiere, al cărui mare maestru nu poate fi decât tot vraciul, marele Tahoma. La populaţia băştinaşă, jocul ocupă unul dintre cele mai importante locuri în viaţa comunităţii – un gen de teatru despovărat însă de orice fals sau ipocrizie, de orice reguli ce i-ar putea limita libertatea de exprimare. Maorii refac astfel întreaga lor istorie, pe care ar dori s-o retrăiască permanent, ca o garanţie a supravieţuirii poporului lor.

Se apropie miezul nopţii, pe care maorii îl calculează după venirea fluxului şi poziţia stelelor. În limba maori, *trecerea* se traduce prin *euno*, care înseamnă şi trecere de la o zi la alta, de la un an la altul, dar şi trecere de la viaţă la moarte, de la un stadiu anumit la un altul. Vom fi botezaţi exact la ora zero, după care va fi aşteptat semnalul zeilor. Trebuie spus că, deşi în parte catolicizaţi, maorii nu şi-au pierdut în totalitate vechea credinţă politeistă, care ţine mai mult de un animism primitiv. Pentru ei, fiecare lucru, fiecare plantă sau animal reprezintă un suflet, mai exact, o răsuflare divină. Totul are viaţă, chiar şi pietrele.

Despre toate astea ne învaţă însuşi Kaola, căci pentru „trecere" trebuie să avem şi un set de cunoştinţe elementare. Noul joc ne acaparează în întregime. Învăţăm de la băştinaşi să fim la fel

de serioşi în tot ceea ce facem, aşa că iată-ne întinşi pe spate, aşteptând cuminţi ritualul iniţiatic.

Mai întâi, vraciul ne pictează burta şi pieptul, folosind o pensulă stufoasă. Aiki se gâdilă şi trebuie să se stăpânească din răsputeri pentru a nu transforma totul într-o mascaradă. Surprinzător, cel mai fericit este Colosul, şi asta din două motive: răsplata la care se crede îndrituit, o dată ritualul terminat, dar mai ales faptul că, ori de câte ori vine vorba despre puterea divină, este pătruns de un soi de teamă amestecată cu un alt soi de respect. În jurul nostru, asistenţa dansează, ridicând spre cer triluri prelungi. Vraciului i se oferă o pasăre-liră, căreia îi ia gâtul, lăsând picăturile de sânge să se scurgă peste trupurile noastre. Între timp, dansul devine tot mai sacadat, iar melodia capătă tonalităţi acute. Aproape că se vaită ca nişte femei în pragul naşterii – poate că asta vor să şi exprime –, căci acum, noi trei suntem pe cale să apărem în noua lume.

Deodată, la un semn al vraciului, toată hărmălaia, de altfel, foarte melodioasă, încetează. E atâta linişte, încât putem auzi foşnetul stelelor ce se plimbă pe cer. Un răcnet sălbatic izbucneşte pe neaşteptate, şi îl vedem pe Colos, cu gura schimonosită, săltându-şi ritmic mijlocul de la pământ şi lovind puternic cu dosul pătura colorată. Sunt atât de surprins, încât cu greu îmi dau seama că uriaşul a inventat întreaga scenă, copiată, probabil, de prin filmele cu Tarzan, vizionate în copilărie. Atitudinea lui îi ia pe nepregătite şi pe băştinaşi, dar Colosul e atât de convingător, încât vraciul, pentru a nu-şi ştirbi prestigiul, nu îndeamnă, pe mine şi pe Aiki, cu o ţepuşă ascuţită, să executăm aceleaşi mişcări.

Erotismul, care domină obiceiurile populaţiei din insulă, îşi găseşte imediat locul preferat. Trei femei maori, alese, printr-un semn, de regină, se aşează deasupra noastră, imaginând un act sexual, care se consumă însă pe uscat. Colosul, din ce în ce mai excitat, tresaltă şi chiraie ca un cow-boy la un spectacol de rodeo. A cuprins-o pe muiere cu o mână de şolduri, în timp ce cu cealaltă încearcă să-i îndepărteze pânza de pe mijloc. Esenţa noului dans închipuie însă rezultatul împreunării, şi nu împreunarea. Cu alte cuvinte, femeia îl naşte, nu stă să fie trosnită, drept care ţepuşa vraciului intră iar în acţiune, făcându-l pe Colos să zbiere, de astă

dată pe bune! Doar şoapta rapidă a japonezului îl opreşte să nu se arunce asupra boşorogului şi să-i frângă gâtul.

O dată „născuţi“, suntem purtaţi spre lagună, unde suntem spălaţi pe îndelete, cu bureţi spongioşi, anume crescuţi pe lângă grădinile de zarzavat ale locuitorilor. Pentru Colos trebuie folosită şi o piatră poroasă, şi abia după o muncă susţinută, jegul lui legendar acceptă să-şi dea duhul. Scoşi pe mal, suntem unşi cu un ulei parfumat, deloc lipicios, în timp ce copiii lasă să cadă peste noi petale de flori felurit colorate. O slujnică a reginei îngenunchează în faţa noastră, întinzându-se un ulcior pe care este pictat un soare printre stele. Băutura are gust de mangrove. O simţi cum circulă iute prin vene, asemenea alcoolului, iar starea ce ţi-o dă e una de beatitudine. Mai mult ca sigur că băutura conţine un drog, dar Kaola nu se grăbeşte să ne dea vreo explicaţie. De altfel, de la începutul ritualului, a rămas în spatele reginei, căreia îi masează umerii şi gâtul cu mişcări experte.

Vraciul ne încolonează din nou şi, punându-ne mâna pe cap, ne botează solemn, cu o voce gâjâită:

– Tua! Eoha! Aboma!

Nu ne-ar mira să ne întindă şi nişte certificate de naştere care să probeze noua noastră identitate. În loc de aşa ceva, ne leagă la încheietura mâinii câte un fir împletit, din altă culoare pentru fiecare. Cu asta ne putem socoti ca făcând parte din comunitate.

În cinstea noastră, regina Soulana comandă un nou ospăţ.

– Când se trece la regulat? se interesează Colosul, pe care programul începe să-l cam plictisească.

– O să vină şi vremea aceea! îi şopteşte Shogunul, căruia obiceiurile locului i se potrivesc ca o mănuşă. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, ne învăţa că, de la sământă la fruct, drumul este cu atât mai lung, cu cât [illegible] mai scurt drumul de la fruct la sămânţă.

– Stimatul tău tată era [illegible] botanist? întreabă, neliniştit, Colosul, pe care înţelepciunea popoarelor îl [illegible] total insensibil.

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, era la fel de [illegible] înţelept ca şi strămoşii lui. El spunea că numai dacă poţi privi un fir de [illegible] cum creşte, poţi pricepe cât de importantă e fiecare zi din viaţa ta.

– Mă bucur să aud toate astea! se fandoseşte Colosul, pentru care viaţa e doar ceea ce se petrece astăzi. Dar ia spune, mult iubitul şi respectatul tău tată nu v-a spus nimic despre păsărică?

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, recită japonezul de la început, ne învăţa că femeia e a treia mână a bărbatului. A patra lui mână e raţiunea, a cincea o formează simţurile, iar a şasea, intelectul.

– Foarte puţin concludent! decide Colosul, înşfăcând un chiup cu *canala*. Soarbe pe îndelete şi-şi stăpâneşte cu greu intenţia de a se şterge cu mâna la gură, după care continuă: Taică-meu avea o cu totul altă opinie. El mă învăţa, în lungile seri în care mă fugărea pentru a-mi aplica obişnuita corecţie, că ar trebui dată o lege specială pentru ovarele maică-mii, în sensul în care să le fie interzisă orice fecundare.

În spatele reginei, Kaola îi traduce tot ce vorbim. Suverana nu intervine în discuţia care îi concentrează însă toată atenţia. La răstimpuri, îşi face sânii viguroşi să mai tresalte, împungând cu sfârcurile roşii aerul răcoros din preajmă.

– Frederick... pardon, Aboma, zic eu, căutând să-mi stăpânesc un sughiţ rebel, cred că regina te place. Nu-şi mai poate dezlipi privirea de la tine.

Colosul fură cu coada ochiului, convingându-se că avem dreptate. Îşi umflă pieptul, trăgându-şi umerii înapoi şi, ca din întâmplare, rupe între degete o bucată de lemn, pe care altul n-ar fi putut-o tăia decât cu toporul. Performanţa lui impresionează asistenţa, şi în special pe Alteţa sa. Nu se ştie cum, dar până şi chipul uriaşului îşi mai pierde din hidoşenie. De altfel, maorii nu pun mare preţ pe înfăţişarea exterioară, dacă nu e dublată şi de alte calităţi. Mult mai important pentru ei este ce poţi face cu mintea şi cu trupul. La fel de ciudat pare şi faptul că sfatul bătrânilor e mai mult consultativ, căci hotărârile le ia doar suverana. Această formă de matriarhat, care, după cum aveam să vedem, se prelungeşte şi în familie, se află la mare cinste printre băştinaşi. Când spun familie, mă refer, pentru cazul în speţă, la o colectivitate mai largă, căci maorii formează grupuri de familii, fără să existe doar un soţ şi o soţie. O dată ajuns la maturitate, copilul este alungat din grupul respectiv, găsindu-i-se o mireasă sau un mire dintr-un alt grup. De asemenea, nici unui frate de-al lui nu îi este permis să se împreuneze cu femeile pe care şi le-a ales

primul. La toate acestea veghează chiar mamele, care se ocupă atente de întreaga distribuţie.

După mult timp, îl văd pe Shogun mai bine dispus ca niciodată. Începe un cântec japonez, fiind ascultat cu evlavie de băştinaşi. Deşi nu pricep cuvintele, muzicalitatea le spune destul, ţinând loc de orice interpret. Invidios, Colosul dă şi el drumul unui cântec de cârciumă, dar grohăiturile lui stârnesc o veselie totală. Băştinaşii nu râd propriu-zis de el, ci caută în orice un motiv de bucurie. Când i se explică, uriaşului îi trece supărarea. Ba chiar concepe un alt cântec, mult mai deocheat, pe care se străduieşte să-l şi exemplifice cu mişcări din buric.

Vuietul îndepărtat al mării îmi dă senzaţia că mă aflu pe o corabie, străbătând o planetă formată numai din oceane, iar cerul mă face să-mi închipui că arca se transformă treptat într-o navetă spaţială, care se îndepărtează de pământ cu viteza gândurilor mele. În mod ciudat, mă simt despovărat de propria-mi identitate. Poate că asta şi este adevărata libertate, desprinderea de cele lumeşti, dar, mai ales, de propriu-ţi nume, care aduce cu el şi invizibilele lanţuri.

Zorile zilei ne iau prin surprindere. Nici nu ştim când a trecut timpul. Regina îl invitase pe Colos la „palat". Ce avea să se întâmple acolo, nu este un secret de serviciu. La rândul nostru, Aiki şi cu mine suntem preluaţi de câte un grup de familii. Bărbaţii din grupul în care am nimerit nu-mi arată nici un semn de invidie sau răutate. Dimpotrivă, sunt primit cu îmbrăţişări şi zâmbete. Şefa familiei mă îndeamnă să-mi aleg o nevastă, drept care în faţa mea se desfăşoară o adevărată paradă a frumuseţii. Femeile nu au nimic obscen în mişcările lor, ci li se pare firesc să-mi arate toate farmecele pe care le posedă, pentru ca alegerea mea să fie cea mai potrivită. La spectacol participă şi copiii care n-au închis un ochi toată noaptea. Abia acum îmi dau seama ce greu e să faci parte din juriul unui concurs de „Miss".

Ceea ce mă cucereşte definitiv sunt privirile calde şi afectuoase pe care mi le aruncă femeile maori. Prin ochii lor, transmit atâta siguranţă şi protecţie, încât până şi gândul la rău dispare. Nici dorinţi hulpave, nici chemări erotice, ci doar râuri negre, în care se oglindesc penele păsărilor venite să soarbă apa. Ezitarea mea e stopată chiar de una dintre băştinaşe, care se apropie şi-mi

pune mâna pe umăr. O recunosc pe Aina. Gestul ei e aplaudat de toți cei din jur. Nu a încălcat nici o regulă, dimpotrivă, a fost singura care și-a dat seama că trebuie să fiu scos din încurcătură. Dispar cu ea într-o colibă țuguiată, care are mai multe deschizături decât pereți. Dar, la maori, discreția e împărtășită felului lor de a fi.

Corabia și naveta spațială se transformă acum într-un leagăn în care se balansează întreg Universul. Stors de puteri, Dumnezeu începe să plouă.

Abia spre sfârșitul zilei, când stelele dau semne de nervozitate, sunt trezit și dus în fața „palatului", unde regina și-a reluat locul pe tron. Colosul șade pe vine, în dreapta ei, aruncându-ne, mie și lui Aiki, priviri de monarh nemulțumit de încetineala curtenilor. Printr-un semn, îl cheamă pe Kaola, care se apleacă repede spre el, și-i șoptește câteva cuvinte. Băștinașul ne aduce la cunoștință că a sosit timpul să ne arătăm recunoștința și în alt fel. La dracu'! Doar n-a învățat Colosul limba maori peste noapte, ca acum să nu mai aibă nevoie de interpret!

Imaginea ne-o completează Soulana, tot prin intermediul lui Kaola.

– Ingamo vor veni în noaptea asta să ne răpească femei. Așa cum v-am spus, pentru noi, a omorî pe cineva, e un mare păcat. Trebuie să facem în așa fel încât să-i determinăm să renunțe și să ne lase în pace definitiv. Ei ne cunosc credința, și de aceea nu se tem de războinicii noștri. Voi însă, deși ați primit botezul, nu sunteți, totuși, supuși jurământului nostru. Trebuie să vă mai spun că poporul ingamo e condus de un om alb, cu părul roșcat, care a rămas acum mulți, mulți ani pe insula lor.

– O fi taică-tău! răcnește Colosul, privind încruntat către micuțul japonez.

– Mare e prostia ta! se miră Shogunul.

– Vezi cum vorbești cu mine! se îmbățoșează Co(...)osul. Nu mai sunt Frederick, camaradul tău, de care îți (...) puteai bate joc!

Chestie tipică pentru o minte de co(...) ca a lui, așa că nu ne facem griji. Atunci când are prile(...) să se confunde cu un personaj de poveste, fie el Lupu(...) cel Rău sau Verde Împărat, Colosul depune at(...) convingere, încât nu-l mai poți scoate din ale lui. Cel mai bine e să o faci pe niznaiul și să-l lași să clămpănească în gol.

– Mărite rege, pupă-m-ai în cur! îi zic eu supus. Am o propunere în ceea ce priveşte tactica de descurajare a poporului ingamo. Dacă urechile tale domneşti, căca-m-aş în ele, sunt atât de binevoitoare să asculte cuvintele unui nemernic de slujitor, sunt gata să fac tabloul.

Kaola traduce cele spuse de mine, sărind, mai mult ca sigur, peste expresiile mai puţin ortodoxe care, oricum, nu cred că se pot regăsi în limbajul preabunilor băştinaşi. Regina mă îndeamnă să dau drumul la trompetă, în timp ce Colosul continuă să mă străpungă cu unicul său ochi în care a strâns toate furtunile oceanului.

– Trebuie să apelăm la elementul-surpriză, încep eu, domol. Ingamo nu ştiu despre prezenţa noastră aici. Iată cum vom proceda. Câteva femei vor sta pe malul pe care bănuiţi că vor debarca, prefăcându-se ca preocupate cu diverse îndeletniciri. Noi trei ne vom îngropa în nisipul de pe ţărm şi-i vom lăsa pe răpitori să ne depăşească, apoi îi vom lua prin surprindere, tăindu-le drumul spre caicuri. Îi vom speria şi le vom trage o bătaie zdravănă, care-i va determina să uite definitiv de insula asta.

– Puteţi numai voi trei să faceţi faţă unor războinici înarmaţi cu suliţe şi cuţite? ne întreabă, cu îndoială în glas, regina.

Desigur, ar trebui să-i spun că, printre antrenamentele noastre, există şi acela în care, fiecare este pus să dezarmeze, de unul singur, cu mâinile goale, o patrulă formată din trei soldaţi înarmaţi până-n dinţi, şi nu doar cu lănci şi topoare.

– Preamăritul Aboma, zic eu în loc de asta, arătându-l pe Colos, vă poate asigura că suntem luptători de seamă. El vă poate spune că războinicii ingamo nu vor mai păşi în veci pe această insulă, chiar dacă ar fi conduşi de toţi roşcaţii din lume.

Colosul se foieşte o vreme, pendulând între o atitudine de mândrie şi una care-l îndeamnă să mă scuipe în cap, după care pronunţă apăsat:

– Vorbele lui Tua spun adevărul! Eu însumi voi conduce lupta, pentru ca mărita Soulana să fie sigură de victoria noastră!

Regina pleacă fecioreinic privirile. Amintirile de la „întâlnirea" de gradul trei cu Colosul sunt încă proaspete.

– Ingamo nu sunt ca noi, prinde ea glas. V-ar putea omorî. Nu ne permitem să vă cerem un asemenea sacrificiu.

– Suntem gata să ne dăm viața pentru voi! întregește Aiki imaginea, făcându-mă să cred că, până și el, e cu bibilica în suferință.

Kaola ne transmite binecuvântarea reginei și se declară gata să ne însoțească la teatrul luptei. Din motive necunoscute însă, renunță și numește o călăuză. Sunt alese și femeile care-i vor atrage pe ingamo în cursă. Fac parte dintre cele cu forme mai mult decât generoase. Colosul pretinde că ar trebui făcută o probă, spre a se vedea dacă ele corespund scopului pentru care au fost alese, dar il sfătuim să-și păstreze energiile pentru confruntarea care se întrevede la orizont.

Deși nu suntem decât de două zile pe insulă, lâncezeala și dulcele *farniente* și-au cam pus amprenta, așa că, până la sosirea inamicului, facem o încălzire prealabilă, ca să ne recăpătăm agilitatea. După ce ne ajută să ne îngropăm în nisip, călăuza ne înmânează câte o țeavă din lemn, prin care să putem respira. În ceea ce-o privește, se va urca într-un copac, iar la apariția războinicilor ingamo, va scoate un chirăit anume. La îndemnul Shogunului se face și o repetiție, după care ne punem pe așteptat.

Nici prin cap nu ne trecuse că vom face pe mercenarii în folosul unor indigeni, dar situația inedită ne înveselește. Ba aș spune că suntem chiar mulțumiți de lupta ce ne așteaptă.

Totul este însă zadarnic. Ingamo nu apar în noaptea aceea. Singurul folos e că femeile au prins atâta pește, încât au făcut aprovizionarea pe o săptămână.

– Vor veni în noaptea următoare! ne asigură Kaola, de îndată ce ne întoarcem pleoștiți la „Curte".

Colosul îl privește chiorâș. Nu prea mai are încredere în primul sfetnic, iar perspectiva de a petrece o altă noapte sub nisip nu-l încântă defel. Soulana știe însă cum să-l îndupleca și să-l liniștească. Întreaga zi, „palatul" se cutremură de gemete și chiräituri. Nici eu nu stau degeaba, cum nici Aiki nu se înscrie pe listele de șomaj. Avem atâta treabă, încât, atunci când vine timpul odihnei, ne dăm seama că nu vom putea beneficia de ea. Ora întâlnirii cu ingamo se apropie pe nesimțite.

– La ce bun să dormim, viteji mei?! ne îmbărbătează Colosul, pe când ne târâm spre țărmul cu pricina. Vom avea destul timp pentru asta după ce vom muri.

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, chițăie Shogunul, ne spunea că omul are nevoie de somn, ca și cireșul de apă, și că dorm chiar și plantele.

– Întreaga mea considerație pentru tatăl tău, zice vesel Colosul care, de când se află în preajma neamurilor regești, a mai deprins câte ceva din limbajul oficial. Mă și mir cum de a putut avea un fiu atât de nătâng ca tine. Eu unul sunt mai proaspăt ca oricând!

Totuși, sforăiturile pe care le scoate, de îndată ce ne îngropăm în nisip, îl contrazic pe față. Suntem siliți să-l trezim de trei ori la rând, căci altfel ne-ar da de gol. Spre miezul nopții apar și ingamo.

Când sunt sigur că ne-au depășit, îmi scot cu precauție capul din nisip și-i număr. Sunt zece inși, nu prea solizi, dar neobișnuit de înalți. Numai câțiva au sulițe, ceilalți ducând în spate plase de pescuit cu care, probabil, vor să prindă femeile. Observându-l pe cel rămas de pază la caicuri, Shogunul o ia târâș către el, căutând să nu facă nici un zgomot. Strigătele care vin dinspre pădure ne dau de știre că războinicii ingamo și-au întins plasele. Santinela e atât de atentă la ceea ce se petrece acolo, încât nici nu-l observă pe Shogun, care răsare în fața ei ca o întruchipare mitologică marină. Cu o lovitură seacă la carotidă, japonezul o culcă la pământ, răsturnând-o cu fața în apă. Tua, Eoha și Aboma se transformă în Colosul, Căruntul și Shogunul.

Pentru războinicii care tropăie spre caicuri, ținând între ei femeile răpite, surpriza e mare. Nu stăm să mai facem prezentările. Shogunul și cu mine îi expediem pe cei mai apropiați, cu lovituri de karate, spre veșnicele câmpii de vânătoare. Revenindu-și destul de repede, un ingamo apleacă lancea și se repede spre Colos. Cu o mișcare agilă, uriașul evită vârful metalic și prinde lancea, de care trage brusc. Furat de avânt, luptătorul dă nas în nas cu matahala, care-l înhață de gât și începe să-l scuture ca pe un covor. Alți doi ingamo se reped să-i dea o mână de ajutor, dar Colosul, țintind cu grijă, îl aruncă pe nefericitul războinic drept în sulițele atacatorilor. Apoi face un salt și, prinzându-i de capete, le izbește cu viteză între ele. În câteva secunde, are în fiecare mână doar câte un terci de oase și creier, mustind de sânge. Cei cinci rămași strâng rândurile, lăsând femeile să le scape și s-o ia

la fugă spre sat. Cu lăncile întinse, formează un fel de arici. Mă feresc la milimetru de un cuțit aruncat cu dibăcie, care apucă, totuși, să-mi zgârie brațul. Ne aflăm prinși între „arici" și apă. Ingamo nu sunt chiar niște proști. Și-au dat imediat seama că n-au nici o șansă în lupta corp-la-corp și încearcă să ne despartă, pentru a ne putea ataca separat.

Shogunul o zbughește pe lângă ei, repezindu-se spre plasa de pescuit lăsată în spatele lor, pe care o învârtește acum, asemenea unui pescar priceput, pe deasupra capului. Dar ingamo s-au prins de stratagemă și-și agită cuțitele, pregătiți să taie ochiurile care i-ar lua prizonieri. Atenția le este însă împărțită, ceea ce-mi creează un avantaj de care profit imediat. Împreună cu Colosul, arunc cu nisip în ochii luptătorilor. Părem niște copii care se bucură de plăcerile oferite de o vacanță la mare. Nu la fel de bucuroși sunt și ingamo. Scuipă și tușesc, ca niște mâțe prinse la furat de ouă. Deodată, doi lăncieri se desprind din grup, repezindu-se asupra noastră cu toată viteza. Ceilalți trei au parte de plasa aruncată cu măiestrie de japonez, dar pe care o taie aproape imediat. Sunt însă exact secundele de care are nevoie Shogunul, pentru ca, printr-o figură Shaolin, să le cosească picioarele. Între timp, Colosul și cu mine am luat-o la fugă, urmăriți de cei doi lăncieri. E doar o stratagemă, căci, de fapt, facem un ocol și ajungem din nou în fața grupului de trei ingamo căzuți la pământ, pe care Shogunul îi scociorăște acum cu o lance, pradă de război.

Cu un salt pe spate, cad exact în urma celor doi suliţași. Îl vizez pe cel mai apropiat, căruia îi aplic o lovitură la rinichi, iar când cade în genunchi, îi catapultez călcâiul în ceafă, făcându-l să muște nisipul. Colegul său e primul care dă semne de renunțare. Își aruncă lancea și se îndreaptă în fugă spre caicuri. E mult mai rapid decât Colosul, pornit în urmărirea lui, așa că apucă să se urce într-o barcă, îndepărtându-se în viteză. Dar uriașul nu vrea să-l lase să scape. Hotărăște să se îmbarce și el într-un caic. E atât de concentrat, încât nici nu-l observă pe un alt războinic care-l împinge cu toată forța, răsturnându-l în apă. Și cel de-al doilea ingamo trage la lopată ca într-o probă olimpică, părăsind câmpul de luptă.

Colosul blesteamă și înjură ca o babă care s-a trezit cu ciclu la nouăzeci de ani. Pe chestia cu învălmășeala, a luat o gură sănă-

toasă de apă sărată, or, se știe că asta nu face parte în nici un fel dintre preferințele lui. Cu un muget înspăimântător, se repede spre ultimii doi ingamo rămași la pământ și cade peste ei, zdrobindu-i cu propria-i greutate. Îi ia la rând și-i bumbăcește, aruncându-i în sus ca pe niște păpuși de cârpă, deși sunt morți, alături de ceilalți șase, care stau întinși pe țărm, în cele mai caraghioase poziții, total desfigurați. Ne spălăm pe îndelete de sângele ce ne-a acoperit, de parcă vraciul s-ar fi apucat să ne picteze din nou. La poalele unui copac, călăuza a rămas prostită. Tresare violent la apropierea noastră, după care dă curs primului impuls și o rupe la fugă.

– Suntem noi, ce te sperii așa? urlă Colosul în urma acesteia. Sunt eu, Aboma, favoritul reginei!

Dar băștinașul nu mai poate fi oprit nici cu poliția de frontieră.

– Ciudat comportament! e de părere Colosul, de parcă până atunci ar fi oferit un program folcloric în scopuri de binefacere. Îi ajuți, și ei fug ca de dracu'! Mă voi plânge Maiestății sale! Doamne! trece el la subiectul preferat, uitând de călăuză. Doamne, așa femeie nici n-am crezut că ar putea exista! Eu, fraților, rămân aici! Oricât aș colinda lumea și oricâți bani aș câștiga, o comoară ca asta nu voi găsi nicicând!

Pe undeva, are dreptate. Cu regina, priapismul lui nu face nici cât o puță de purice sculată de scripeți. Culmea e că uriașul a vorbit cât se poate de serios.

– Eu, fără Japonia, nu pot trăi, zice Aiki, făcând opinie separată. Acolo vreau să mă retrag și să mor, într-un orășel de lângă Kyoto, unde am căsuța mea cu o grădină și un râuleț.

– Am bani să cumpăr zece orășele, se fălește Colosul, dar cel mai bine aici mă simt!

– Regele Frederick Întâiul „Reproducătorul"! fac eu, plecându-mă adânc în fața lui, cu chipul smerit.

Colosului îi place numele patronimic. Îl cumpără imediat, aruncându-mi priviri încărcate de compasiune.

Hotărâm să nu ne întoarcem imediat în sat, unde am fi nevoiți să participăm la o altă sărbătoare în cinstea noastră. Ne pregătim culcușuri în pădurea din apropiere, lăsându-ne legănați de cântecul nopții.

– Oricine trebuie să se îngrijească să-şi găsească pe pământ locul care i se potriveşte, cum ar spune stimatul tată al Shogunului, Ogadu Sumaru! murmură Colosul, căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă. Al meu e cu siguranţă aici, lângă Soulana.

– Frederick a murit! Trăiască Aboma! scapără Shogunul, masându-şi un umăr vătămat în luptă.

– La ce să te mai întorci în Japonia? încearcă să-l convingă Colosul. Las-o în pace, rămâi şi tu aici. Te voi numi paharnic, şi, să ştii, sub conducerea mea luminată, îţi sunt deschise cele mai luminoase perspective.

– Nu pot decât să mă mândresc cu un prieten ca tine! i-o întoarce Shogunul, căruia îi place la nebunie limbajul potolit, chiar şi când frizează absurdul. În milostivenia ta, poate că mă vei lăsa, totuşi, să plec încotro mă trage aţa.

Colosul nu ia în seamă miştoul care pluteşte în aer. Are apreciata calitate de a culege, din ceea ce i se oferă, doar părţile care-i convin cel mai mult. Întoarce capul spre mine, aruncându-mi o privire de care nu s-ar fi ruşinat nici Regele Soare.

– Dar tu, bunul meu oştean? croncăneşte el, rânjind cu toată gura. Şi tu te pregăteşti să mă părăseşti? Oare vechile noastre frăţii nu-ţi mai sunt pe plac?

– Măria ta, mă încumet eu, slobozind un pârţ de rândaş, nicicând gândul cel rău nu mă va face să-mi tremure mâna, pe care, iată, ţi-o întind din toată inima mea curată!

Pe întuneric, Colosul nu vede prea bine, mai ales că e şi oleacă ostenit, drept care strânge cu putere în palmă balega ce i-o întind în vârful unui băţ. Răsul pe care se chinuieşte să-l înşăileze seamănă cu scrâşnetele unor roţi frânate pe neaşteptate.

– Ai să mi-o plăteşti, zice el domol, ştergându-se de frunzele care abundă prin partea locului. E o crimă de lezmaiestate să mânjeşti cu căcat degetele imperiale. Când însă mă gândesc la puţina ta minte, îmi dau seama că singurul loc din suita care ţi s-ar potrivi ar fi cel de bufon. O să ne înveseleşti, pe mine şi pe regină, cu prostia ta.

De atâta râs, pe Shogun îl apucă sughiţul. Colosul ne întoarce un dos princiar, cufundându-se aproape imediat în somn, plutind pe vise în care intrigile de la Curtea Franţei medievale par doar jocuri de handicapaţi.

Întoarcerea noastră e vestită cu surle şi trâmbiţe. Dacă ar fi în stare, băştinaşii ne-ar ridica şi un arc de triumf, pe sub care să trecem. Cea mai emoţionată este Soulana. Colosul şi-a câştigat definitiv locul în inima ei. De altfel, la atâtea dovezi de bărbăţie, nu ar putea rezista nici regina Angliei.

Ospăţul care urmează ar putea fi considerat de un puritan drept o orgie. Dar nu este decât exprimarea bucuriei vieţii. Aceşti oameni simpli sunt mai aproape de Natură, şi deci de Divinitate, mai mult decât oricare alţii.

Timp de o lună de zile trăim, cu adevărat, în Paradis. Foarte puţini oameni ar fi renunţat să rămână acolo. Printre ei, şi noi, căci, dacă există ceva de care un mercenar nu va putea să scape niciodată, atunci acela este instinctul de a ucide. Războinicii ingamo au renunţat definitiv să ne mai deranjeze, iar prilej de ceartă n-ai fi putut găsi, nici dacă îl căutai cu lumânarea.

Dorul de luptă e mai puternic chiar şi decât dorul de ţară, mai ales dacă face parte intrinsecă din tine, ca un organ transplantat care funcţionează perfect, sfidând anticorpii. Degeaba Soulana îi pregăteşte în fiecare zi câte o surpriză Colosului, degeaba Shogunului i se îndeplinesc dorinţele înainte de a le exprima, cum tot în zadar maorii îmi cer să le instruiesc luptătorii. Patima războiului e mai rezistentă decât un oţel inoxidabil. Pe zi ce trece devenim tot mai posaci. Nimeni nu mai reuşeşte să ne intre în voie.

Când a vorbit despre înţelepciunea reginei, Colosul nu a fost departe de adevăr. Într-una din seri, Soulana îşi adună supuşii, dând sfoară-n ţară că are de făcut o comunicare din cale-afară de importantă. Aşa şi este.

– Voi, Tua, Aboma şi Eoha, va trebui să îndepliniţi o misiune. Porunca mea e să călătoriţi până dincolo de Apa-Cea-Mare, în ţările voastre, unde să le povestiţi oamenilor despre noi. Iar dacă inimile voastre or să vă spună să vă întoarceţi, atunci să ştiţi că noi vă vom aştepta cu braţele deschise. Ţineţi însă cont că, o dată reveniţi, va trebui să rămâneţi definitiv aici.

Ne cam luase prin surprindere, drept care, câteva minute nici unul dintre noi nu scoate o vorbă. Chiar şi Colosul rămâne tăcut. Suntem surprinşi mai ales de faptul că regina ne ghicise gândurile. Poate pentru că, până atunci, pe nimeni nu interesaseră gândurile noastre.

– Pentru noi, continuă Soulana, cel mai de preț lucru este libertatea. Dacă-i răpești unui om libertatea, îi iei viața. Voi sunteți altfel decât noi, deși vă vom considera întotdeauna drept copiii noștri. Am trimis deja un mesager la Pauka Rouha, care trebuie să se întoarcă mâine. Până atunci, vă veți putea gândi. Noi vă vom respecta hotărârea.

– Neasemuită regină, vorbește Shogunul în numele nostru, suntem copleșiți de grija ta. Suntem de-a dreptul onorați. În țara mea există un proverb: „Pomul crește numai în pământ, dar rodește numai sub cer." Poate că gândul cel bun ne va îndemna să revenim...

Soulana zâmbește cu franchețe, deși o umbră trecătoare îi joacă în ochii ei de onix.

– Nu face promisiuni, zice ea pe un ton scăzut. Cine promite nu e sigur pe sine.

Apoi se ridică în picioare, dominându-ne cu privirea. Sânii ei enormi impun mai mult decât orice hlamidă. Se întoarce brusc, fără nici un cuvânt, și o ia spre „palat". Nu sunt convins dacă i-am zărit în ochi o lacrimă, dar, în mod cert, Colosul o ia pe urmele ei, ca un câine credincios.

– Nu! îl oprește Soulana, punându-i o mână pe piept. Până vei pleca, vei rămâne cu prietenii tăi.

Colosul e total zăpăcit. Când vine vorba de sufletul unei femei, poți să dai în el ca într-un sac de box, căci rămâne la fel de insensibil. Apelează, totuși, la chiupul cu *canala*, care-i stă în preajmă ca un bodyguard.

– Tu, japonezule, behăie el între două sorbituri, ai avut dreptate. Femeia nu trebuie să fie decât o mână a bărbatului. Ba chiar, aș putea spune, numai un deget, o falangă, o unghie...

– Nu te aprinde așa, Fredi, încearcă Shogunul să-l ostoiască. La urma urmei, ce s-a întâmplat? Regina Soulana a încercat să te cruțe, să-ți facă suferința mai suportabilă.

– Nu spun că nu afirmi adevărul, replică uriașul, după un moment de așa-zisă cugetare, dar ce se întâmplă cu suferința instrumentului meu? La asta nu se mai gândește nimeni.

– N-ai decât să rămâi aici, zic eu, plictisit de fartițiile lui. Nu susțineai tu, acum o lună, că n-ai pleca nici silit?

– Nu ți-am cerut părerea, se ofuschează Colosul. Când va veni vremea să mă duc la budă, ți-o voi cere ca să mă șterg cu ea la fund. Până atunci, ia distanță și lasă-mă să respir aer curat.

Vreau să-i fac în ciudă și o iau spre coliba Ainei, dar, spre stupefacția mea, primesc același tratament. Colosul râde ca un hotentot, plesnindu-și palmele de coapsele uriașe. Supărarea i-a mai trecut, căci e fericit ori de câte ori un altul o pățește ca și el.

– Ni s-a retras porția de păsărică! rage cu sârg. Ia zi, japonezule, tu nu încerci?

– Trebuie să fii al naibii de prost ca să cazi în groapa în care a căzut cel dinaintea ta!

Colosului nu-i pasă că e băgat în găleată, cât timp mă are alături, așa că mai rade o porție de hohote.

– Taică-meu, zice el, pe care nu-l chema nicidecum Ogadu Sumaru, avea și el o vorbă despre chestia asta. Ori de câte ori se ducea la budă, fără să se aprovizioneze cu hârtie, mă striga și-mi transmitea prin ușă: „Am un cur atât de nătâng, încât te întrece și pe tine. Iar a uitat să-și ia hârtie cu el." Trebuie precizat că babacu' meu dădea întotdeauna vina pe organele sale și pe membre, de parcă ar fi fost ființe aparte și nu i-ar fi aparținut în nici un fel. De pildă, când cădea pe scări, de beat ce era, își julea nasul, prindea să-l certe: „Nasul ăsta nu e bun de nimic. Cum vede o treaptă, se repede spre ea să o miroasă." Altă dată, când se trezea în miez de noapte și găsea sticla de whisky golită, spunea: „Gâtlejul ăsta al meu e atât de puturos, că nici nu și-ar mișca fundul până la cârciumă." Drept care mă trezea din somn, cu o scatoalcă bine țintită, neomițând să-mi precizeze: „Mâinii ăsteia nu i-a prea plăcut să întoarcă paginile cărții. În schimb, de la munca fizică nu se dă înapoi." Binețeles că o tundeam după sticloanță, din care nu uitam, înainte de a i-o aduce, să trag un gât bun, pe care să-l înlocuiesc cu o porție de urină. Nu mai prididеam să-i arăt dragostea ce i-o purtam. Astfel, într-una din zile, am cumpărat niște păduchi lați, de la o curvă plimbată pe la Paris, pe care i-am strecurat babacului în așternut. După o săptămână, bătrânul a trecut-o iar pe filozofie: „Am o puță nespus de toantă. Când își aduce aminte de aventurile mele din tinerețe, se umple de toate bolile." Când l-am sfătuit să se radă, să-și dea cu benzină, după care să aprindă bricheta, mi-a spus: „Tu semeni cu degetul

meu mare de la picior, ești la fel de împuțit și de nerecunoscător." În felul ăsta își biciuia și-și blestema toate părțile corpului, căutând ca întotdeauna el să iasă basma curată. Cum mă cam plictisisem cu bodogănelile lui, i-am propus să-și taie tot ce consideră că i-ar aduce necazuri, spre a scăpa, o dată pentru totdeauna, de belele. Bătrânul a stat o vreme în cumpănă, apoi a propovăduit: „Tu ești altceva decât o prelungire a instrumentului meu, așa că e drept să încep cu tine." A trebuit să-l trosnesc cu bâta de base-ball, ca să-l domolesc, altfel, dragii mei, astăzi ați fi fost văduviți de plăcuta mea prezență.

Sloboade un vânt care, în opinia lui, ar fi trebuit să accentueze cuvântul „plăcută". Dar, pentru mine și pentru Aiki, toate astea nu mai reprezintă de mult o noutate, ba aș putea spune că fac parte din decor.

O dată cu revenirea mesagerului, lucrurile intră în linie dreaptă. A doua zi, o corabie străveche, folosită de un căpitan țicnit pentru a conduce printre insulițe grupuri de turiști, nu mai puțin țicniți, va ancora în larg, în așteptarea noastră.

Despărțirea e simplă, lipsită de fast și de excese. De altfel, abia așteptăm să ajungem pe punte. Căpitanul, un om la vreo șaizeci de ani, cu o barbă rară și cu un nas, care el singur poate povesti despre viața palpitantă a posesorului, nu se arată prea surprins de aventura noastră.

– Cutreier împuțitele astea de mări de când eram mus și făceam comerț cu lemn de santal, ni se destăinuiește acesta. Am văzut zeci, poate chiar sute, ca voi. Eu însumi am aruncat ancora pentru un an în brațele unei maori. Inutil! Cât timp nu simt sub labe scândura punții, câtă vreme nu-mi balansez bucile în tangaj, nu trăiesc. Ne întinde o sticloanță cu rachiu care, după mângâietoarea *canala*, ne readuce brusc în lumea din care lipsisem, și continuă: Omul se satură de bine, dar niciodată de rău. Asta e pedeapsa lui Adam, când a fost expulzat din Paradis. Nu spun, Eva a fost de vină, după cum, martor mi-e Poseidon, doar femeia e cea care te îndeamnă la necurățenii, dar și Adam a avut partea lui. Cel care se lasă înșelat e tot atât de vinovat ca acela care-l înșeală. Ehei, dar, dacă prostia ar durea, fabricanții de calmante ar fi miliardari.

– Ia spune, bătrâne lup de mare, îl întrerupe Colosul, ale cărui amintiri proaspete îl chinuiesc, ai fost vreodată rege în viața ta?

Căpitanul îl privește lung, timp în care soarbe din recipientul cu rachiu.

– Să fii tu sănătos câte trosneli am avut cu muierile din zonă! prinde el ideea, dovedindu-se un bun cunoscător al obiceiurilor regale. Într-o zi însă am avut proasta inspirație să o las pe una să-mi agațe de instrument o perlă. Din cauza asta, am făcut o infecție, și a trebuit să-mi reteze prepuțul. De atunci, regulez cu o proteză.

Acum, de marinari cu picior de lemn mai auzisem, dar să aibă și un penis din același material, asta m-a dat gata! Spre a nu fi considerat mincinos, căpitanul nu pregetă să-și dea jos pantalonii jegoși de doc și să ne expună podoaba la control. N-avem ce face, trebuie să-i dăm dreptate.

– Și cum o scoli? se interesează Colosul, deși chițibușurile tehnice îl calcă întotdeauna pe nervi.

– O umplu cu apă, îi răspunde căpitanul, arătându-i o pompiță pe care o poartă în buzunarul de la spate. Mai nou, pun rachiu. În felul ăsta, e mulțumită și tipa de serviciu.

Colosul constată cu obidă că a avut înaintași, și încă nu de cea mai bună speță. Însă nu se descurajează. Chiar dacă are egali, lui personal, niciodată nu i-ar fi trecut prin gând că, într-o zi, va deveni rege, și nu unul oarecare, ci chiar Frederick Întâiul „Reproducătorul"!

Iunie-iulie 1993

Revoluție la indigo

Oamenii se folosesc în permanență unii de alții. Nu există însă o categorie care să fie doar folosită și o alta care doar să profite. Interesele oamenilor îi fac să interacționeze, și „dreptul de folosință" este reciproc. Pe asta se bazează și inexpugnabilitatea oricărui Sistem, fie că se numește Mafie, Sindicat, Stat sau orice altă organizație. Arma este una singură: manipularea. Mijloacele sunt diverse: de la șantaj la asasinat, de la promisiuni la compromitere.

Pentru noi, mercenarii, orice joc de interese ne este străin. Culoarea steagului sub care luptăm ne este indiferentă, atât timp cât dolarii rămân tot verzi, iar aurul, tot galben. Pentru noi, un singur principiu moral își dovedește consistența: a nu-ți trăda stăpânul care te plătește, chiar dacă, la următorul angajament, stăpânul de azi îți va fi [illegible]ul de mâine.

Dintre toți camarazii alături de care am luptat în multe colțuri ale lumii, unul singur ucide doar din plăcere: Frederick Sheldon, supranumit Colosul. Dar în cazul lui e explicabil, căci este unul dintre cei mai mari psihopați care s-au născut vreodată pe pământul acesta straniu. „Eu nu cred în Dumnezeu", obișnuia să spună Colosul, „pentru că, atunci când iau viața cuiva, mă simt eu însumi Dumnezeu."

Colosul este un camarad foarte dificil. Reacțiile lui pot deveni imprevizibile exact când nu te aștepți. În cursul unei lupte îți poate salva viața de nenumărate ori, pentru ca, la sfârșitul ei, să descarce un întreg încărcător în tine.

„Prostia ta fenomenală", îi spunea adesea maiorul Pavlovici Colosului, „mă face să-mi scot chipiul și să mă întreb dacă mai are vreun rost să bântui prin lumea asta!"

Dar pentru jocurile înalte, oameni precum Colosul sunt inestimabili. Cum de neînlocuit sunt toți mercenarii care-și vând „dreptul de folosință".

Arhipelagul Comore, situat în Oceanul Indian, între continentul african și Madagascar, reprezintă un teritoriu ideal pentru jocul „de-a schimba" guvernele. Ne aflăm pe cea mai mare insulă a arhipelagului, Grande Comore, sau, cum îi spun locuitorii, adepți ai islamului, Njazidja. Fuseserăm desantați de două zile pe un versant al vulcanului Karthala, chiar în centrul insulei, așteptând semnalul conducătorilor juntei militare, care se pregăteau să preia puterea.

– Opt sute de soldați?! se miră Colosul, de îndată ce maiorul își termină expunerea cu privire la rolul nostru în lovitura de stat pusă la cale. Doar opt sute de soldați? Asta e toată armata lor? În cazul ăsta, domnilor, eu zic că schimbăm planul. Îi căsăpim prin mijloacele noastre specifice, după care noi zece preluăm conducerea acestei insule mirifice. Accept, la sugestia voastră, postul de viceguvernator.

– Ai terminat? se interesează Pavlovici, punându-și la lucru cele două cicatrice care-i înfrumusețează obrajii supți. Tâmpenia ta, soldat Sheldon, a încetat de mult să mai reprezinte o noutate. În ziua în care vei cădea în luptă, și sper ca acea zi să nu fie prea îndepărtată, promit să suport din bugetul personal toate cheltuielile legate de înmormântare. Până atunci, fă-mi favoarea și stai cât mai departe de mine.

– Oare asta merit? se întreabă retoric Colosul. Atunci, nu mai înțeleg la ce m-ați mai chemat în această misiune, domnule maior?!

– Bine, recunosc, o lasă mai moale maiorul, ești unul dintre cei mai buni luptători. La tine însă gura bate curul!

Colosul emite un vânt pe frecvențe joase, încercând să-l contrazică în felul lui pe maior, care se grăbește să-i promită o primă consistentă dacă uriașul consimte să pună lacăt la ambele orificii producătoare de zgomote. Când e vorba de bani, Colosul se lasă scuipat și în cap. Ia o atitudine de războinic, privind către noi în felul în care privea, probabil, mareșalul Suvorov la o trupă de recruți abia intrați în cazarmă.

– Tu, Etiopianule, zice el, profitând de faptul că maiorul a fost chemat la telefon, ai face bine să stai pe lângă mine şi să înveţi câte ceva.

Jean Gaudi, poreclit Etiopianul, dezertor din comandourile franceze dislocate în Coasta de Fildeş, nu reacţionează în nici un fel. Chipul său împietrit, lipsit de expresie, cu ochi de peşte, nu-şi schimbă trăsăturile niciodată. E mai imobil chiar decât o mască. Scund, dar bine făcut, francezul este specialist în *jiu-jitsu* şi în aruncarea cuţitelor. Părinţii lui fiind circari, deprinsese viaţa nomadă de mic. Când mama îi fusese ucisă de o aruncătură de cuţit greşită, chiar de către tatăl său, un alcoolic inveterat, părăsise circul şi intrase direct în lumea străzii. Dintr-o dată, s-a trezit ca un beduin la Polul Nord. Circul îi fusese casa, adăpostul, familia, şcoala, întreaga sa lume. Treptat, s-a curăţat de sentimente, precum un soldat de păduchi, iar când a ucis primul om, o târfă din Place Pigalle, şi-a dat seama că există, totuşi, un loc în lume şi pentru el.

– Viteazule războinic, i se adresează Fijianul Colosului, scoţându-şi cu gesturi delicate ciorapii mai împuţiţi decât o hazna părăsită, dacă tot părţăim prin zonă, aparent fără rost, n-ai vrea să depeni câteva fapte din cele care te-au făcut faimos, trimiţându-te direct în paginile manualelor de istorie?

– Dar să fie ceva cu dame! precizează Iusuf Ciler, tătarul care lăsase cinci neveste acasă şi cărora le ducea dorul.

– Mâncaţi rahat! zice Colosul, scoţând un sandviş uriaş, pe care-l face să dispară din două înghiţituri. N-am cum să ştiu dacă am fost menţionat în manualele de istorie, întrucât momentan nu prea ştiu să citesc, iar poza mea nu cred să fi apărut în vreo revistă. În schimb, mormintele celor pe care i-am găbjit pot vorbi în locul meu.

– Înţelepte vorbe! spun eu, frecându-mi o rană mai veche de la umăr, care se bagă şi ea nepoftită în discuţie. Duşmanii lui Fredi se împuţinează mai repede decât votca pe care o bem noi într-o zi.

– Dar cum votcă se găseşte căcălău măria-ta, aminteşte Colosul, pot spune că mai am destulă treabă de făcut. Ar cam fi timpul ca scoverga asta de Fijian, pe care cu greu l-aş putea deosebi de puţa subţiratică a lemurianului din copacul de colo, să

priceapă că nu-i de-ajuns să ai o armă în mână ca să te poți numi mercenar. Pe când luptam în Mozambic, aveam un camarad, cam tot așa ca sfrijitul ăsta, care se scăpa pe el ori de câte ori guvernamentalii ne bușeau cu Katiușele. Omul ajunsese la asemenea performanțe, încât, exact înainte cu un minut să înceapă bombardeaua, își dădea drumul pe el. Era de-ajuns să amușinezi prin preajmă ca, simțind miros de rahat, să te repezi la adăpost. De altfel, tipul era acceptat tocmai pentru acest soi de alarmare, care ducea la pierderi minime în rândul trupelor noastre. Într-una din zile însă, dobitocul și-a schimbat meniul și s-a constipat. Un sfert dintre noi a fost măcelărit la bombardamentul din ziua aceea. L-am umplut pe nenorocit cu purgative, dar nici așa n-a fost bine. Se căca pe el la fiecare cinci minute, căt nici nu apucam să ieșim din adăpost, și ne și întorceam. Ca să nu fie găsit în stare necorespunzătoare de luptă, cu nădragii în vine, comandantul îi decupase turul pantalonilor, ca tipul să poată împroșca și din poziție de tragere. Chiar și pentru mine, despre care știți că am copilărit în duhorile abatoarelor din Chicago, atmosfera devenise irespirabilă. În ziua în care a fost luat prizonier, parcă ni s-a luat o piatră de pe inimă. Dar norocul ne-a părăsit după nouă zile, când ne-am trezit cu el înapoi, cu un bilet în buzunar, prin care guvernamentalii ne acuzau fățiș că folosim arme interzise de Convenția de la Geneva.

– Frederick, îl întrerupe tătarul, scârbit, termină cu porcăriile astea! Era vorba să depeni niște amintiri legate de dameze.

– Ești obsedat! face, neconsolat, Colosul. Cu damele nu trebuie să ai amintiri. Îți faci treaba, și adio! Tu, tătarule, semeni cu un sergent pe care l-am avut la Marines, și care, tot așa, ne împuia capul cu aventurile lui erotice, până când am descoperit că, de fapt, fusese scopit încă de la o vârstă fragedă. Dar tu, Etiopianule, schimbă dintr-o dată Colosul centrul atenției, tu nu ne spui nimic?

Jean Gaudi, care tocmai ciopla un bețigaș, se oprește din îndeletnicirea lui și-l privește fix. Nici măcar atunci când vorbește, trăsăturile pietrificate nu i se modifică.

– Mi se rupe de discuția voastră! mormăie el, după care, socotind că a vorbit destul, se întoarce la bețigașul lui.

– Și nouă ni se rupe de tăcerea ta! i-o plătește Colosul. Era vorba de o mână întinsă de un camarad.

– N-o mai întinde, îi sfătuieşte Etiopianul, fără a-şi întrerupe lucrul. Îmi ajung ale mele.

– Scuză-mă că te-am deranjat! se ofensează Colosul, căutând în caseta cu ironii usturătoare. De altfel, părerea mea despre francezi nu e deloc măgulitoare. Poponari şi parşivi!

– Nu te contrazic, îi răspunde, cu vioiciune, Etiopianul. Maică-mea era etiopiancă, iar despre taică-meu, nici eu nu am avut o părere prea bună.

– Atunci, zice Colosul, revenind la sentimente mai calde, putem ciocni pe chestia asta.

Scoate o sticlă de votcă şi, spre stupefacţia noastră, o pune la bătaie. Fijianul se arată atât de contrariat, încât, înainte de a bea, miroase precaut conţinutul.

– Nu-i pişat de cormoran, dacă asta ai vrut să descoperi! îl linişteşte Colosul, testând primul băutura.

Tătarul, care a trecut la loc de frunte pe listele mahomedanismului, refuză votca.

– Tot nu te-ai înţărcat? Face, provocator, Colosul. Ciudaţi mai sunteţi şi voi, musulmanii. Vă reţineţi de la o mulţime de lucruri, dar când e vorba de ucis sau de dat la buci, vă călcaţi în picioare!

– Nu te lega de religia mea, se crispează tătarul.

– OK, am înţeles, nu trebuie să-mi faci desenul! zice Colosul, care aflase câte ceva despre fanatismul islamic. Înţeleg că sunteţi toţi cu capsa pusă. Pe când căsăpeam Khmerii Roşii, în Cambodgea...

Dar Colosul nu mai apucă să ne spună povestea cu khmerii. Maiorul Pavlovici se apropie de noi, frecându-şi palmele, de parcă s-ar fi lăsat gerul Bobotezei, şi ne transmite ultimele noutăţi:

– Domnilor, începe circul! Adunarea în douăzeci de minute, cu echipamentul complet de luptă! Mai repede, domnilor, nu suntem la parada modei!

Atmosfera devine şi mai posacă, o dată cu ploaia care se repede asupra noastră în valuri. Dintre toate climatele, cel musonic e cel mai nesuferit pentru un luptător. Doar tătarul pare să se simtă ca peştele în apă. În stepa secetoasă din care vine, ploaia e socotită un dar de la Allah. Prelata camionului militar care ne preia e ruptă în câteva locuri, ceea ce stârneşte o îndreptăţită nemulţumire.

– Data viitoare o să vă închiriez limuzine! zice maiorul, rânjindu-ne prin lunetă.

– Vă convine să vorbiți din cabină! mârâie Colosul, primind în față un șuvoi de apă.

– Domnule maior! îi aduce Pavlovici aminte de modul de adresare, conform regulamentului militar.

– Nu eram sigur dacă nu cumva v-au avansat! insistă Colosul în nesimțirea lui. La vârsta dumneavoastră, ar fi putut, măgarii, să vă mai dea o tresă!

Maiorul înjură scurt în sârbește și îl notează pe uriaș, deși răboiul dă pe dinafară de cât este de încărcat. Trecem prin Salimani în plină viteză, făcându-i pe rarii localnici, aflați la ora aceea pe străzi, să-și întoarcă uimiți capetele după noi. Șoseaua spre Moroni e mai lină decât apa, cum, de altfel, sunt mai toate șoselele în Grande Comore, unde nu există cale ferată. Cele două puncte de control de la intrarea în capitală sunt depășite fără probleme, și ajungem cu bine în Piața Yathoor, unde se află sediul guvernului și palatul prezidențial. Cele două clădiri sunt înconjurate de blindate și de trupe fidele conducătorilor în exercițiu. Câțiva curioși stau pe margine, așteptând să se întâmple ceva. În aer plutește o tensiune asemănătoare celei emanate de apropierea iminentă a unei furtuni.

Camionul se oprește pe una dintre străduțele care dau în piață. Suntem debarcați în grabă și conduși, apoi, de un ofițer, cu o panglică verde la chipiu, într-o clădire cu două turnuri. E fostul sediu al Comandamentului trupelor coloniale franceze, transformat într-un hotel pentru turiști străini. Evident că nu trecem pe la Recepție, ca să ne luăm cheile de la camere. Suntem purtați pe un coridor lateral, spre scara de serviciu, pe care urcăm cinci etaje. Ajunși în pod, suntem distribuiți în locașuri de tragere amenajate în pripă. Important e că, de la înălțimea clădirii, avem în față întreaga panoramă a pieței.

Dinspre oraș se aude un vuiet continuu, ca și cum o coloană de camioane ar staționa cu motoarele ambalate la maximum. Nu după mult timp, constatăm că, de fapt, e vorba de o coloană de manifestanți, care se îndreaptă spre piață, strigând lozinci antiguvernamentale.

Mai participaserăm o singură dată la o schimbare de guvern, în Djibouti, dar acolo lucrurile s-au petrecut mult mai simplu. Soldații au ocupat sediile guvernamentale, Radioul, Televiziunea și Poșta Centrală, și, după un schimb anemic de focuri, l-au lichidat pe președinte, proclamând noua conducere. Nici un civil nu fusese amestecat în toată tevatura asta. Locuitorii au aflat de schimbare din ziare, dar nu se arătau deloc contrariați. Mai mult ca sigur că devenise știrea zilei.

Dar acum, la Moroni, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ca niște gândaci uriași și albi, care-și mișcă doar antenele, blindatele din piață își întorc ușurel turelele, țintind spre străzile laterale cu țevile lor amenințătoare. Soldații, dispuși în două coloane, cu baionetele la arme, așteaptă impasibili ordinele. Căștile lor de culoarea nisipului strălucesc mat în lumina reflectoarelor dispuse pe crenelurile palatului prezidențial. Dintr-o dată, piața se umple de oameni. Deși se agită și strigă încontinuu, păstrează distanța față de trupe. Timp de un sfert de ceas, cele două tabere rămân față-n față, până când două elicoptere gigantice prind să se rotească pe deasupra pieței, la mică înălțime. Mulțimea intră în panică, și rândurile ei se împuținează întru câtva. Dinspre Palat se aud focuri de armă, dar se pare că se duce o luptă în interior, căci nimeni din piață nu este atins. La un moment dat, își face apariția un al treilea elicopter, mai mic, care aterizează pe terasa Palatului. Câteva siluete negre se reped spre el și, în scurt timp, elicopterul se ridică greoi și, după ce survolează piața, se pierde în negura nopții.

Asistăm tăcuți la toate acestea, ca la film, căci asta și pare, dar unul făcut de niște amatori. Surpriza o reprezintă un ofițer care, apărut la balconul Palatului, anunță fuga dictatorului și preluarea puterii de către o juntă de colonei. Mulțimea e în delir! Oamenii se îmbrățișează cu soldații, se cațără pe blindate, apoi, la strigătul inconfundabil al muezinului, se întorc cu toții spre Răsărit și prind să tragă temenele, aducând slavă lui Allah.

– De ce am mai fost invitați la spectacolul ăsta, dacă s-a rezolvat totul așa de ușor? se miră Fijianul, scuipând cu dispreț peste pervazul de care stă sprijinită pușca sa cu lunetă.

Cu o mișcare înceată, Pavlovici întoarce capul spre el, străpungându-l cu ochii lui mici și răi.

– De la un fost membru al Serviciilor Secrete britanice, zice maiorul, m-aș fi așteptat la mai multă inteligență, soldat Mara-

gano! Probabil însă că traiul în apropierea lui Sheldon nu e prea uşor, iar prostia devine molipsitoare.

Colosul nu scapă prilejul de a lua o notă bună. Se face că nu aude aprecierea maiorului. Cu unicul său ochi mijit către mulţimea din piaţă, care nu încetează să se prosterneze, încearcă să pară conştiinciosul elev al genialilor strategi care l-au învăţat meserie.

– De-abia de acum încolo începe rolul nostru! zice el apăsat, fără să precizeze, nu se ştie din ce motive, în ce ar consta acesta.

Maiorul pare atât de surprins, încât uită să mai tragă din trabucul lui dres cu opium. Îşi scarpină nedumerit urechea dreaptă, de parcă ar vrea să-şi verifice acuitatea auzului.

– Sheldon, scapă el, cu oarecare părere de rău în glas, mă faci să-mi schimb părerea despre tine. Ce altceva mai ai să ne spui?

Dar Colosul tace strategic, atât pentru a ne lăsa să rumegăm lauda maiorului, cât, mai ales, din cauză că nu ştie ce să mai adauge. Îşi păstrează însă un zâmbet misterios, menit să ne facă să credem că informaţiile lui parvin direct de la capul operaţiunii, dar, dintr-un exces de modestie, acceptă să-l lase pe maior să ni le împărtăşească. Ceea ce maiorul şi face.

– Noi suntem printre cei care trebuie să legitimeze noua putere. Civilii nu-l îndrăgesc pe dictatorul iubit, dar nu se dau în vânt nici după cel care îi va lua locul şi care, în opinia lor, e doar o copie a celui dintâi. Ei ar vrea un alt sistem, nu pur şi simplu un alt om.

Se opreşte, intrigat de aprobările tacite pe care Colosul le închipuie, bălăngănindu-şi capul lui cât o ghiulea medievală.

– Vrei să continui tu, Sheldon? îl întreabă Pavlovici, cu o voce dulceagă.

– N-are rost, face Colosul, îngăduitor, aţi început foarte bine.

Maiorul înjură acum în portugheză, limbă deprinsă în aprigele încleştări din junglele Angolei, după care proiectează un şut în dosul pătrăţos al uriaşului, prilej cu care Colosul scapă şi de un părţ năbădăios, ce-i chinuia orgoliul.

Deodată, staţia de emisie-recepţie prinde viaţă şi, după ce ni se cere indicativul, ni se transmite semnalul aşteptat: „Acum!"

Ne armăm puştile cu lunetă, îndreptându-le spre mulţimea strânsă în piaţă. Îmi aleg, la întâmplare, un tinerel care dansează

de unul singur, fluturându-şi cămaşa lungă şi albă. Glonţul îi zboară jumătate de cap, iar cămaşa devine dintr-o dată roşie.

Ne golim metodic încărcătoarele, schimbându-le cu cele deja pregătite şi continuând să tragem în mulţimea care intră într-o panică de nedescris. Oamenii ţipă, se calcă în picioare, îşi caută adăpost pe după blindate. Soldaţii pornesc şi ei canonada, trăgând în clădirile din jur, dar, ca din întâmplare, clădirea cu două turnuri în care ne aflăm noi nu e nimerită nici măcar de un glonţ.

Deja piaţa s-a umplut de cadavre şi de bălţi de sânge, când, dinspre Palat, din acelaşi balcon, acelaşi ofiţer strigă prin portavoce:

– Opriţi focul! Opriţi focul!

Împuşcăturile încetează. Oamenii din piaţă rămân ca într-un stop-cadru. Încă nu-şi dau seama ce se întâmplă, doar cadavrele celor alături de care se bucuraseră câteva minute mai înainte îi fac să tremure şi să se clatine pe picioare.

Maiorul ne face semn, şi dispărem pe urmele lui, spre subsolul clădirii. La scurt timp, unul dintre cele două turnuri este spulberat de un obuz incendiar, tras de pe un blindat. Acum reluăm seria împuşcăturilor, dar de la ferestruicile subsolului, ţintind doar la picioarele celor din piaţă. Nebunia devine generală. Se formează un vălmăşag, fără cap şi coadă, un amestec de trupuri vii, rănite sau încă în putere, conduse numai de instinct, în timp ce blindatele prind dintr-o dată să se mişte, strivind pe cei care le stau în cale, fie ei soldaţi sau civili.

Maiorul îşi priveşte calm ceasul şi ordonă replierea. Fugim printr-un tunel, care se deschide chiar din subsol, iar în urma noastră auzim explozia unui alt obuz care incendiază hotelul.

Ieşim la suprafaţă, în apropierea unei cazărmi a trupelor de elită din Batalionul de gardă al dictatorului tocmai îndepărtat, care, după cum aveam să aflăm mai târziu, fusese, de fapt, răpit de junta coloneilor şi dus într-un loc secret.

– Aici să vă văd, ne şopteşte maiorul, privind prin binoclul său cu infraroşii. Cazarma are trei companii. Pentru noi zece, ar reveni câte cincisprezece soldaţi de cap. V-aţi tot dat mari cu pregătirea voastră. Aveţi posibilitatea s-o dovediţi prin fapte. Trebuie să capturăm postul de comandă, şi vă atrag atenţia că, de astă dată, nu ne mai ajută nimeni!

– Toate astea nu au nici o logică! icnește Fijianul, obișnuit cât de cât cu meandrele unei lovituri de stat.

– Ba au, îl contrazice maiorul. Dolarii cu care ești plătit sunt mai logici și decât sistemul lui Pitagora.

– Așa-l chema pe ăl de l-au surghiunit? dă Colosul cu mucii în fasole, doar ca să se afle și el în treabă.

– Soldat Maragano, continuă maiorul, neluându-l în seamă pe Colos, mai bine ai lăsa exercițiile de logică și te-ai apuca să le execuți pe cele pentru care ești plătit!

– În Franța există o credință populară, ne ia Etiopianul prin surprindere. Dacă omori furnicile, o să plouă. Dar de plouat, nu plouă pentru că le omori. Furnicile ies la iveală întotdeauna când se apropie ploaia, știind că vor găsi o hrană bogată.

– Mercenari filozofi! mormăie, înciudat, maiorul, trecându-și nervos mâna prin părul tuns perie. Un specimen mai scârbos nici că ar putea exista! Lăsați gura și pregătiți-vă de asalt! Fiecare din voi știe ce are de făcut. Cine e rănit primește de la camaradul său cel mai apropiat un glonț în ceafă. Morții sunt incendiați imediat sau, cel puțin, desfigurați.

– Și dacă e rănit chiar domnul maior? întreabă Colosul, cu glas nevinovat.

– Tu, zice întărâtat Pavlovici, indicându-l cu degetul său subțire pe uriaș, tu vei deschide balul! Executarea!

A cuceri o unitate militară de puterea celei pe care o avem în față, doar cu puștile de asalt, cu grenadele defensive și cu cele două aruncătoare de flăcări, ar putea însemna pentru cineva neavizat o aberație. Dar nu și dacă cei care se pregătesc să atace fac parte din comandourile de mercenari vestite în întreaga lume pentru capacitatea lor de luptă. Nu și dacă acela care concepe planul este un ofițer de talia lui Pavlovici, pe care și l-ar dori orice Stat-Major din oricare armată de pe întreg mapamondul.

Trei dintre noi simulează un atac dinspre partea de Nord-Vest a cazărmii, unde, într-o vale descoperită, se află poligonul de tragere. Este punctul cel mai întărit al unității, susținut și de relieful care permite doar unui pluton de pistolari să țină piept oricărei tentative de cucerire. Simultan, alți trei mercenari simulează un alt atac, în punctul opus, dinspre șoseaua care face legătura cu Salimani. Pavlovici trebuie să gândească cu trei mutări înainte,

pentru a prevedea ceea ce va întreprinde comandantul camorez. Și nu greșește. Comandantul unității știe că atacul dinspre Nord-Vest e simulat, drept care nu se preocupă prea mult de întărirea dispozitivului din acea parte. Doar că atacul e simulat numai la început! Adevărata diversiune se petrece, de fapt, dinspre șosea, către care soldații camorezi își concentrează focul.

E rândul nostru, al celor considerați „greii" comandoului. Din sacii pe care-i purtăm în spate scoatem uniforme cu însemnele armatei camoreze. Nu sunt chiar pe măsurile noastre, dar în saci nu există nici un croitor. Cel mai vitregit este, bineînțeles, Colosul. În tunica și pantalonii de culoarea nisipului, arată ca un boschetar care trăiește din mila concetățenilor. Fiind noapte și ceva zarvă prin partea locului, există, totuși, puține șanse ca oarecine să-și mai bată capul cu astfel de detalii. Sub acoperirea celor trei mercenari, adăpostiți pe după dalele de beton din poligon, ne apropiem târâș de gardul unității, urcând prin grădinile de zarzavat dispuse pe versantul dealului. Am localizat punctele de tragere ale inamicului, ceea ce ne ajută să găsim breșa dorită. Ajunși lângă gard, săpăm cu schimbul și, în nici zece minute, Etiopianul reușește să-și scoată capul dincolo. La momentul potrivit, iese complet din tunelul improvizat. Îi urmăm cu repeziciune, rămânând lipiți de pământ. Suntem observați de un militar care însă nu mai apucă să mai întrebe de scopul prezenței noastre în zonă. Cuțitul Etiopianului i se înfige de-un deget în gât, iar militarul trece spășit dincolo.

Trăgătorii cocoțați în lăcașurile de pe gard nu prezintă importanță. Îi lăsăm să se ciondănească cu cei din poligon, care întețesc dintr-o dată focul, în timp ce noi ne împrăștiem în căutarea obiectivelor ce ni se încredințaseră. În ceea ce mă privește, mi se repartizase depozitul de muniții, pe care nici nu e greu să-l găsesc. Luminat cu lanterne de camuflaj, în acel loc, viermuiala e în toi. Camorezii se aprovizionează încontinuu, de parcă ar fi atacați de armatele reunite ale tuturor statelor din zonă. Ordinele lătrate se întretaie cu zăngănitul armelor și zgomotul înăbușit al lăzilor cu muniție, trântite pe pavaj. Ochii mi se lipesc de o Bazooka. Mă ridic în spatele unui copac, în așteptarea momentului potrivit pentru a mă strecura în mulțimea de soldați. Mă reped direct la aruncător și, fără o vorbă, întind mâna către cel

care distribuie rachetele. Ochii acestuia se lipesc de figura mea, căutând, parcă, să-și aducă aminte din ce companie fac parte. Cum însemnele de pe uniforma mea sunt cele ale unui sergent, mă rățoiesc în araba învățată cândva la linguafonul americanilor din CIA:

– Poate că-mi dai odată rachetele alea!

– Sunt pentru plutonul doi, domnule sergent! strigă soldatul derutat.

– Cine dracu' te-a pus aici, dobitocule?! răcnesc eu, smulgându-i racheta ce o ținea la piept ca pe un copil de care nu vrea să se despartă.

– Atențiune! aud o voce groasă din spatele meu, și, când mă întorc, dau cu ochii de un ofițer uriaș, care poartă în banduliera o mitralieră ușoară. Încetați cu urletele! Tu, continuă el, dând din cap spre mine, tu n-ai ce căuta aici! Din ce companie faci parte?

Simt cum sângele mi se scurge din corp, căutând să scape cu viață. Ofițerul armează mitraliera și-i ridică țeava. Dar nu mai apucă să acționeze trăgaciul. O explozie puternică ne aruncă pe toți la pământ. E Fijianul, care a reușit să incendieze depozitul de benzină. Armez cu rapiditate racheta și o lansez către depozitul de muniții. O ploaie de gloanțe se abate asupra mea. Deși mă rostogolesc aproape imediat, o căldură atât de cunoscută îmi cuprinde brațul stâng. Glonțul însă nu mi-a atins osul și nici tendonul. Așa baftă, mai rar!

Explozia depozitului de muniții ridică în aer un întreg pluton de soldați, care zboară pe deasupra copacilor, asemenea unor ciori sătule. Din ofițerul mătăhălos rămâne doar o jumătate de spinare, care continuă să se hățâne de creanga unui arbore. Nici eu nu scap. Suflul mă trimite peste un cuib de mitralieră, iar țeava înroșită îmi arde pulpele. Cei trei soldați buimăciți care deservesc mitraliera vor să-mi acorde primul ajutor. Îi las să-mi bandajeze brațul și piciorul, după care-i curăț cu bătrânul meu Carpați, fabricat special pentru lupta de aproape. Cad pe rând, cu privirile uimite, neînțelegând ce se petrece.

Exploziile se țin lanț. Haosul se instaurează treptat peste tot locul. Surpriza a fost totală, și trebuie să profităm de degringolada care, totuși, nu poate dura prea mult. De altfel, niște ordine seci încearcă să reinstaureze disciplina.

Între timp, Etiopianul ajunsese la tabloul electric central și, dintr-o dată, unitatea este scăldată în lumină! Camarazii mei din interiorul unității și-au atins deja pozițiile de pe cele trei clădiri în formă de cutii de chibrituri, de unde prind să împroaște cu mitralierele. Fug disperat, împreună cu soldații camorezi, cuprinși din nou de derută, în căutarea unui adăpost. E absurd să fiu ucis tocmai de-ai mei, dar sunt lucruri care se mai întâmplă. Oricum, vina îmi aparține exclusiv. M-am mocăit și am rămas descoperit. Mecanismul diversiunii a funcționat perfect, iar eu merit să mor pentru că nu m-am mișcat în timpul prevăzut. În astfel de situații, a greși echivalează cu a te condamna singur la moarte. În jurul meu, soldații cad ca popicele. Îmi croiesc un drum cunoscut doar de mine, căci știu că se trage metodic, nu la grămadă, astfel că pot ocoli zonele fierbinți. Pe de altă parte, mai există și gloanțe rătăcite sau ricoșate, dar uneori mai e nevoie și de noroc, deși, pentru noi, mercenarii, elementul ăsta ar trebui exclus din start.

Totuși, îngerul meu salvator hotărăște să-și mai treacă o faptă bună pe răboj. Mă arunc sub un transportor, încercând să-mi depășesc emoția pentru a-mi putea continua misiunea. Situația pare să se răstoarne, căci în sectorul care-mi revenise mie, și în care se găsește și comendurea, soldații se regrupează, îndreptându-și tirul spre cei care trag asupra lor. Din cauză că nu mi-am ocupat la timp locul, acțiunea noastră părea compromisă.

Efectul-surpriză începe să se piardă. Comandantul unității a înțeles tot planul, și primul lucru pe care-l face e să asigure latura dinspre șosea, de unde Pavlovici și restul comandoului se pregătesc să atace. Încă nu știu cum stau lucrurile, așa că nu se așteaptă la o împotrivire prea puternică. Or, în acea latură s-a concentrat grosul trupelor rămase, iar maiorul urma să aibă o surpriză total neplăcută.

La toate acestea mă gândeam în cele câteva secunde care rămăseseră până la dezastrul final. Apoi, mă hotărăsc brusc, și redevin soldatul mai bine plătit decât un general. Intru în transportorul sub care mă ascunsesem și pornesc motoarele. E foarte riscant ceea ce fac, căci sunt expus atât focului camorezilor, cât și celui al camarazilor mei, care n-au de unde să știe cine conduce blindatul ușor. Cum însă nu am alternativă, nu-mi rămâne decât să acționez. Așa că apăs la maximum pedala de accelerație! Trec

printre șirurile de soldați care, de uimire, uită să se ferească, prinzându-i sub roțile uriașe și strivindu-i ca pe niște cartofi rămași pe câmp. Gonesc în zigzag, deși gloanțele care se abat asupra transportorului nu fac decât să-i zgârie vopseaua. Nu uit însă că în zonă mai există și aruncătoare de grenade, și lansatoare personale de rachete. Mă năpustesc asupra porții de metal, prin care trec în cea mai mare viteză, spulberând-o, apoi întorc aproape pe loc vehiculul dotat cu dublă tracțiune, după care reiau traseul, de astă dată cu viteză redusă, căci Pavlovici și grupul său apucă să priceapă despre ce este vorba și intră în unitate la adăpostul transportorului. La un moment dat, blochez pedala de accelerație și-mi dau drumul printr-o trapă laterală, atent să nu fiu agățat de vreuna dintre roțile din spate. Peste câteva secunde, blindatul ușor e cuprins de flăcările aruncate de un camorez. Arma sa nu este însă prea nouă, căci, dintr-o dată, el însuși e învăluit de flăcări și cade, carbonizat instantaneu.

La prima vedere, cineva ar putea aprecia totul ca o bulibășeală de nedescris. Departe de așa ceva! Atât noi, cât și camorezii știm exact ce se întâmplă. În ce măsură ajută acest lucru pe unii sau pe alții, asta deja e altă problemă! O nouă explozie, și cazarma ajunge din nou într-un întuneric deplin. Etiopianul a minat tabloul central și generatoarele de curent la timpul convenit, doar că acțiunea noastră s-a modificat pe parcurs. De-acum începe jocul de-a v-ați ascunselea. Un joc care nu poate dura prea mult, căci, în mod sigur, comandantul a alarmat Statul-Major, și, dintr-un moment într-altul, ne putem trezi împresurați de un regiment de blindate.

Până una alta, cazarma e înconjurată de o mulțime de civili! Prea mulți ca să pară o simplă ceată de curioși, și prea puțini ca să fi ajuns singuri acolo! O rachetă verde se înalță pe cerul întunecat, anunțându-ne sfârșitul misiunii. Consemnul e clar: fiecare scapă cum poate și se repliază la punctul de întâlnire situat la kilometrul 20, pe șoseaua care duce la Salimani.

Înainte de a dispărea pe lângă gardul de beton, trag o salvă, pe care o fac să pară că vine dinspre mulțimea de civili. Aproape imediat, din interiorul unității se declanșează un foc concentrat, iar civilii sunt secerați. Urlă înnebuniți, căutând să scape cu fuga, neștiind că, în acest fel, devin ținte sigure pentru soldații care-și

caută inamicul. Nici comandantul nu mai poate pune capăt confuziei. Se trage în tot ce mişcă.

La punctul de întâlnire ajung doar opt dintre noi. Îi mai aşteptăm câteva minute pe cei care lipsesc, apoi, Pavlovici îi dă dispăruţi. Un mercenar nu moare niciodată, el este pur şi simplu dispărut. Mărşăluim, fără un cuvânt, pe drumul deschis de maior, şi care se termină pe malul oceanului, unde ne instalăm într-un soi de casă de vacanţă. Sunt mai multe vilişoare, răspândite ici-colo, dar toate par pustii.

Nimeni dintre noi nu are chef de vorbă. Ne pansăm reciproc rănile. Cea mai gravă pare să fie a tătarului, care are umărul drept zdrobit.

– Conform regulamentului, sparge Colosul tăcerea, ar trebui să-ţi trag un glonţ în ceafă.

– E un fleac, se grăbeşte tătarul să-l asigure. Oricum, sunt stângaci, aşa încât capacitatea mea de luptă e neştirbită.

Umărul îi este imobilizat într-un aparat ghipsat, destul de empiric, dar, date fiind condiţiile, Iusuf trebuie să se mulţumească şi cu atât.

– Soldat Zamfir!

Vocea maiorului e singurul lucru pe lumea asta care-mi dă fiori pe şira spinării. Mă aştept la tot ce-i mai rău şi, instinctiv, las deschis tocul de piele în care se odihneşte Carpaţiul meu.

– La ordin, domnule maior!

– E aproape sigur că moartea celor doi camarazi ţi se datorează. Aproape! E însă foarte sigur că ne-ai pus pe toţi în pericol. Ieşirea cu TAB-ul dovedeşte, totuşi, că ai spirit de iniţiativă. Ai timp, până la sfârşitul misiunii în Comore, să faci unul din două lucruri: ori să cazi în luptă, ori să-mi arăţi că-ţi poţi răscumpăra vina. Nu mă interesează ce alegi.

Sunt privit precum Iuda Iscarioteanul. De-acum, cele mai grele misiuni îmi vor reveni mie, şi nu trebuie să mă bazez prea mult pe ajutorul camarazilor. Singurul care-mi acordă circumstanţe atenuante e Colosul, dar nici el în mod explicit.

Eu unul mă fac că plouă. Golesc bidonaşul cu votcă şi mă lungesc direct pe podeaua acoperită cu rogojini, încercând să adorm.

Ziua trece fără nici un eveniment. Abia spre seară ne vizitează un militar cu grad de general. Poartă ochelari cu ramă

subțire de aur, ceea ce îi conferă un aer distins. Deși șchioapătă vizibil de piciorul drept, caută să-și mențină o alură cât mai țeapănă. Ne strânge mâna, felicitându-ne pe fiecare în parte, ceea ce-mi mai ridică și mie acțiunile. Apoi, însoțit de Pavlovici, dispare într-o cameră alăturată.

– Mă, băieți, se smiorcăie tătarul, nu că m-ar freca grija, dar faceți-mă și pe mine să pricep! Ăsta ne mulțumește că i-am omorât soldații?

– Ar trebui să fii în temă, zice Etiopianul, aprinzându-și o țigară de foi. Deși poartă aceeași uniformă, militarii sunt împărțiți în mai multe tabere. Când ai sub comanda ta un batalion, un regiment sau chiar un corp de armată, setea de putere dă liber paranoiei.

– Dar tu de unde știi așa multe? se stropșește Colosul, căruia aerele de superioritate ale francezului îi cad cam greu la stomac. Ești agent de informații?

Etiopianul nu-i răspunde. Își desprinde de pe talpa bocancului un rahat uscat, dând de înțeles cu ce l-ar putea asemui pe Colos.

– Că suntem o grupă de diversiune știm și noi! punctează Fijianul, îmbucătățind un cârnat de berbec. Problema e că treaba asta naște confuzii. S-ar putea să nu mai știm de partea cui luptăm, sau chiar să ne ciopârțim între noi.

– Zexe! persiflează Colosul, care, ori de câte ori discuția îi depășește capacitatea și așa mică a creierului său, apelează la expresii aiuristice. Caca-maca, mulge-vaca! Sucu-sucu, bala-bala! Când ni se spune, apăsăm pe trăgaci, și cu asta basta! Nu suntem arhivari!

Apoi uriașul se ridică, trosnindu-și oasele, care scot păcănituri de obuze brizante. Cotrobăie prin dulapuri, de parcă s-ar afla în bucătăria de la ferma lui din Africa de Sud, iar când dă peste un carton de coniac nedesfăcut, scoate un sunet cântat, de papagal supus la perversiuni de un zoofil.

– La naiba! Ia te uită cu cine eram vecini!

Desface cutia și dă cep la o sticlă, gustându-i conținutul.

– Coniac veritabil! ne anunță el. Nu mă omor după așa ceva, deși știu că e rachiu ofițeresc. Poate tocmai din cauza asta! Na-po-le-on! silabisește el după etichetă. Hei, Etiopianule, ăsta

trebuie să fie tipul cu care vă mândriţi voi! Aveţi şi de ce! Face un coniac fain!

Nu mai aşteptăm invitaţii. Băutura ne face să uităm şi de mâncare, deşi, cu excepţia Fijianului, nimeni nu mai pusese nimic în gură de aproape douăzeci şi patru de ore.

Când revine, Pavlovici strâmbă din nas la vederea sticlelor, cu care luptăm din greu, dar se mulţumeşte doar să mormăie ceva neinteligibil, căci Colosul, precaut ca întotdeauna, pusese două deoparte, special pentru maior.

– Grăbiţi-vă să terminaţi! ne îndeamnă Pavlovici, oferind adăpost celor două sticle în rucsacul său. În curând plecăm la Hahaia. Vreau să ştiţi că noua conducere a scăpat complet situaţia de sub control. Ordinele sunt contradictorii şi, în plus, reţeaua de transmisiuni militare a fost penetrată de Flota americană aflată în preajmă. În ceea ce ne priveşte, ne putem aştepta să fim atacaţi din orice parte. La Hahaia mergem pentru a ajuta poliţia locală. Nişte criminali periculoşi au evadat din închisoarea de-acolo şi se ascund în oraş. Dacă măcar veţi bănui prezenţa lor în vreun loc, trageţi fără somaţie.

– Au vreun semn distinctiv? se interesează Colosul, invingându-l cu o ultimă sorbitură pe neînfricatul Napoleon.

– Bineînţeles! zice maiorul, trimiţându-şi cicatricele la plimbare. Au o umbrelă de plajă înfiptă în cur! Va fi uşor să-i recunoşti!

– În ce culori? vrea să mai ştie Colosul.

Dar maiorul i-a şi întors spatele, preferând o baie în ocean, care să-l cureţe de toxinele căpătate în apropierea Colosului.

– În Franţa, agricultorii au un obicei, flencăne Etiopianul, aprinzând o nouă ţigară. Când vor să stârpească rozătoarele, otrăvesc un rând de varză. Dacă se nimeresc şi nişte hoţi, cu atât mai rău pentru ei.

– Da, da, fornăie, nemulţumit, Fijianul. Maiorul are dreptate: numai de mercenari filozofi nu e nevoie acum.

– Mi-ar trebui un tratament adecvat, zice tătarul, preocupat exclusiv de propriile-i probleme. Umărul a început să mi se umfle.

– Parcă ziceai că eşti stângaci! îi aminteşte Colosul.

– Şi stângacii pot muri de septicemie! replică tătarul, cu o voce pierită, deşi îi cedaserăm cu toţii antibioticele din truse personale.

Până la Hahaia suntem transportaţi cu o vedetă militară. Marinarii ne aruncă priviri rele, încărcate de ameninţări tacite. Dacă n-ar exista ordine precise, ne-ar lichida şi ne-ar arunca la peşti. Maiorul ne împarte arme noi: pistoale-mitralieră LOGGIA şi puşti cu lunetă ALPHA, de o construcţie specială.

– Comandă limitată, ne precizează Pavlovici. Arme ca astea nu există în Comore, de altfel, şi seriile sunt fictive. E de dorit să nu pierdeţi, totuşi, vreuna dintre ele. Dacă e nevoie, distrugeţi-o, dar nu o lepădaţi cine ştie pe unde.

Privit dinspre ocean, Hahaia seamănă cu o cămilă, cele două cocoaşe reprezentându-le uriaşele moschei înconjurate de minarete. Casele depăşesc arareori trei caturi, iar apartamentele scunde le fac să pară şi mai joase. Vedeta ocoleşte portul, ancorând la o distanţă de o milă[1] de ţărm. Două bărci pneumatice sunt umflate la repezeală. În scurt timp, vâslim voioşi, scoţând tot coniacul din noi, căci curenţii se împotrivesc din răsputeri sosirii noastre neanunţate.

Colosul, Etiopianul şi cu mine suntem repartizaţi în zona portului. O dată cu lăsarea nopţii, instalăm simulatoare de foc, cu declanşare prin telecomandă, în cele mai diferite puncte – pe macaralele uriaşe, în scuarul de piatră din piaţetă, pe clădirile mai răsărite –, strecurându-ne şi căţărându-ne la adăpostul întunericului. Colosul reuşeşte chiar să fraierească un muezin, instalând un simulator chiar în minaret. Treaba asta ne ia nu numai timp, ci şi energie. Iată de ce, înainte de a pune mâna, conform planului, pe căpitănia micuţului port, ne tragem sufletul sub un pâlc de palmieri, ascunşi privirilor indiscrete de tufişurile înalte şi dese.

– Şi iarăşi revenim la întrebarea de ce trebuie să facem toate astea, dacă scopul nostru e să prindem şi să lichidăm nişte evadaţi! zic eu, continuând parcă o discuţie rămasă în coadă de peşte.

– Căruntule, tu ştii că n-am nimic personal cu tine, îmi zice Colosul, trecând cu nepăsare peste consideraţiile mele. Dar,

[1] O milă marină – 1 852 m (n. trad.).

nform celor spuse de împuţitul ăla de maior, trebuie să te :tingi în luptă.

– Şi ce-ai vrea să fac?! exclam eu nervos. Să încalec şi să rnesc la atac? Sau să-mi leg o bombă atomică de instrument şi mi dau drumul din avion?

– Sunt fapte care te-ar plasa definitiv în galeria eroilor! mbiţează Colosul, cerând părerea şi lui Napoleon, pe care, pectând istoria, l-a exilat în bidonaşul său. Să începem însă cu :ruri mai simple. O s-o facı tu pe momeala, fără să mai tragem sorţi.

„Momeala" e tipul care, încotoşmănat cu un brâu de dina- tă, va intra în Căpitănie, atrăgând atenţia generală, pentru a-i a pe ceilalţi doi să dezarmeze garda. Arunc o privire spre iopian, care îşi face manichiura cu un pumnal PUMA, şi-mi u seama că hotărârea fusese luată cu mult timp înainte, aşa că ar fi avut nici un rost să protestez. Colosul îmi dă asigurări că risc nimic, căci nu vede cine ar vrea să zboare cu mine la lah, oricât ar fi de fanatic. Îmi leagă brâul sinucigaş cu gesturi croitorească, colorându-mi imaginea cu fapte de vitejie din oria nu prea îndepărtată. Mă îmbrac într-un burnuz alb, apoi i pune în buzunare două grenade şi se lasă pe spate pentru a-şi mira opera.

– Semeni cu o sperietoare, zice el cu îndoială. Dar ăsta e şi ppul, trebuie să speri!

– Tu ai fi putut-o face, fără să te mai impopoţonezi cu toate ea! îi replic eu, uitând că lucrul ăsta e prilej de laudă pentru aş.

Cu gluga lăsată pe frunte şi cu mâinile băgate în mânecile şi ale burnuzului, mă îndrept direct spre clădirea Căpităniei, în a căreia stau nemişcate două santinele. *Waraqa*[1] emisă de Înal- Comandament al Marinei îi convinge să mă lase să trec.

Un practicant mă conduce spre biroul comandantului. În ıp ce străbatem coridoarele, mă măsoară cu coada ochiului, ıăindu-şi instinctiv Coltul prins la brâu. De altfel, de cum răm în biroul simplu, rotund, rămâne lângă uşă, atent la fiecare şcare pe care o fac.

---

[1] În limba arabă, „hârtie". Aici, cu sensul de „permis" (n. trad.)

– Mesaj important din partea Înaltului Comandament! îi torn eu scofălcitului, care, chiar și atunci când se ridică de pe scaunul de lemn lustruit, tot pare că stă jos.

Tipul întinde o mână micuță, cu degetele subțiri ca o ață, rămânând tăcut în așteptare.

– Secret deosebit, fac eu, dând din cap spre practicant, care nu se mișcase din loc.

După o scurtă ezitare, scofălcitul îl concediază, apoi ocolește biroul, apropiindu-se de mine. Acum, că suntem doar noi doi, pot să-mi încep numărul. Pe neașteptate, scot cele două grenade, pe care le dezamorsez, și îndepărtez faldurile halatului pentru a-l lăsa să admire încărcătura de TNT. Reacția tipului este însă una la care nu mă așteptam. Prinde să se fâțâie cocoșește, de colo-colo, croncănind și făcând spume la gură, de parcă i-aș fi arătat pendulul, și nu explozibilul. Țipetele lui îl atrag în încăpere pe practicant, urmat de doi soldați. Rămân toți trei încremeniți la vederea panaramei. Ăștia măcar au o reacție normală.

– Te crezi la circ? urlă scofălcitul, smulgându-și părul din cap. Pe cine vrei să sperii? Află că a mai încercat unul să facă pe nebunul, și acum halește alge pe fundul oceanului. Împușcați-l pe urangutanul ăsta! mai zice el, întorcându-se spre soldați.

– Sărim cu toții în aer! răcnesc eu, luat prin surprindere de desfășurarea lucrurilor, și continuând în gând cu un șir de blesteme la adresa Colosului.

– Rahat! crâmpoțește scofălcitul, trăgând încă o tură în jurul biroului rotund. Nu sperii nici un copil cu ouăle tale!

Soldații însă nu sunt hotărâți să-i dea dreptate. Transpiră din belșug, cu ochii fixați pe bastoanele de dinamită. Dacă or să scape caii, am toate șansele să devin un kamikadze.

– Uită-te la asta! continui eu să răcnesc, mai mult de teamă, decât pentru a impresiona.

Îmi iau elan și arunc una dintre grenade pe fereastra deschisă drept în șalupa Căpităniei, trasă la debarcader. O decizie destul de proastă. Abia acum se dezlănțuie cu adevărat scofălcitul, care mă trece prin toate mizeriile din lume și prin toată zoologia învățată în școală. La răstimpuri, îi ia ca martori pe soldații rămași într-o stare de prostrație, pretinzând să-i plătesc despăgubiri pentru

pierderea superită. Suma pe care mi-o arunci ar fi suficientă pentru achiziționarea unui transoceanic, cu toate dotările necesare.

Situația devine hazlie, numai că eu stau cu fundul pe un butoi de pulbere. Nu poți înfrunta un om care trăiește în afara realității.

Noroc că Etiopianul și Colosul își fac treaba cum trebuie. După ce anihilează garda și schimbul – cu toții mai interesați de cele ce se petrec înăuntru decât afară –, dau buzna în birou și-i dezarmează pe cei doi soldați și pe practicantul care pare căzut din lună. Asta îl enervează și mai rău pe scofâlcit, care intră într-o nouă etapă evolutivă a nebuniei sale. Proferează cele mai ciudate amenințări, după care ne invită, pur și simplu, să părăsim biroul! Pretenția lui îl lasă până și pe Colos cu gura căscată. Mai practic se arată însă Etiopianul. Îi aruncă un cuțit drept în inimă, făcându-l să se prăbușească pe scaunul din lemn, din care însă nu se va mai ridica niciodată.

– La treabă, domnilor! ne îndeamnă el. Filmul s-a terminat!

Ieșim în trombă din birou și, înainte de a închide ușa, arunc cea de-a doua grenadă la picioarele soldaților. O nouă explozie acoperă zgomotul împușcăturilor pe care Pavlovici și trupa rămasă le-au declanșat în oraș. Colosul dă buzna în cabina telegrafistului și-i oferă două posibilități: un glonț în cap sau un mesaj către toate vasele să iasă în larg. Apelul trebuie să conțină informația conform căreia niște trădători din interiorul țării au cerut ajutorul flotei malgașe, care se apropie de Grande Comore. Telegrafistul alege cea de-a doua variantă, după care are parte și de prima.

Garnizoana din zonă s-a autosesizat, și suntem atacați de un pluton de mitralieri. Dar simulatoarele de foc, declanșate la timp, îi fac să se retragă precipitat. Nu se așteptau la o asemenea desfășurare de forțe. Trag spre macara, spre minaret, spre clădirile de unde par să vină împușcăturile, nețiând seama de civilii care ies buimăciți în stradă sau apar la ferestre. În isteria creată, nimeni nu mai stă să deosebească un copac de un om. Se trage bezmetic în tot ce mișcă. În ajutorul plutonului vin și cinci blindate, care descriu un semicerc, așezându-se cu spatele spre ocean.

Mai agățăm un simulator în podul Căpităniei, după care ne luăm tălpășița prin debarcader, strecurându-ne pe țărmul stâncos. Abia acum îmi dau seama că am rămas cu dinamita legată de

mine! Mă grăbesc să-mi scot brâul, pe care-l las cu precauție jos, căutând să mă îndepărtez cât mai repede. La țanc, căci suntem atacați de o patrulă de coastă, iar una dintre grenadele aruncate spre noi nimerește „trabucurile". Suflul exploziei ne saltă de la pământ, aruncându-ne peste doi soldați care se căzneau să instaleze o mitralieră grea OLSON. Formăm un ghem de trupuri. Reușesc cu greu să-mi eliberez o mână și să scot pumnalul, cu care lovesc în dreapta și-n stânga, înnebunit de groază. Soldații sunt deja morți, dar eu continuu să-i ciopârțesc, de parcă ar mai putea să-mi facă vreun rău de-acolo, de dincolo de moarte.

O mână mă apucă de gât și mă trage în sus. Lovesc din nou cu pumnalul, dar, de astă dată, în gol. Urletul Colosului – căci lui îi aparține mâna – mă readuce la realitate.

– Cretinule! Ataci un camarad? Ar trebui să-ți sucesc gâtul! gâfâie el, mulțumindu-se să mă arunce la câțiva metri.

Întoarce spatele și o ia la fugă cu o agilitate pe care cu greu ai fi bănuit-o la masivitatea sa. Abia mă țin pe urmele lui. După un timp, ni se alătură și Etiopianul.

– Am lichidat un blindat! se laudă acesta, ștergându-și fața de ulei și sânge.

– Nu era treaba noastră, îi aruncă și Colosul, continuându-și fuga de cerb de-a lungul țărmului.

– *Merde!* exclamă Etiopianul, gata să alunece pe o piatră.

Deși e prima oară când intră în oraș, Colosul își întipărise bine în minte reperele date de maior. Se descurcă de minune în întunericul de nepătruns, căruia i se alătură și o ploaie venită direct din anticul Potop. Trecem în viteză pe lângă moscheea din cartierul de vest, și, după cea de-a doua străduță laterală, Colosul face colțul, oprindu-se direct într-o cafenea, nu mai mare decât o celulă. La una dintre mesele cât timbrele poștale stau doi locuitori pașnici, trăgând cu pasiune din niște țigarete verzi, iar în spatele tejghelei, un arab bărbos șterge cu nădejde o ceașcă de porțelan. La intrarea noastră, cei trei rămân oarecum surprinși. Cafegiul duce încet mâna sub tejghea, dar nu mai apucă să dea de obiectul căutat, căci cuțitul Etiopianului i se înfige în brațul dezgolit.

– Ai putea crede că în această țară nu mai există tradiționala ospitalitate! zbiară Colosul, cu gândul la o adunare populară de bun-venit, la care se crede îndreptățit. Cotrobăie sub tejghea și

scoate un revolver ce pare furat dintr-un muzeu, după care prinde să se mire: Ce-i asta? Voi nu vreţi să vă civilizaţi odată? Se confiscă!

Bărbosul e la un pas de leşin, şi din cauza sângelui pierdut, care, de cum îşi scoate cuţitul, invadează tejgheaua.

– La ce vă holbaţi aşa? continuă să se agite Colosul. Suntem ostaşii eliberatori. Votcă este?

Când pricepe că între Islam şi alcool orice alianţă este, pur şi simplu, imposibilă, îl apucă pandaliile. Cotrobăie prin rafturi, băgându-şi nasul prin toate cutiile şi carafele puse ca la expoziţie, dar obiectul dorinţelor sale nu apare.

Etiopianul, care între timp mai învăţase câte ceva despre comportamentul Colosului, îi aruncă bidonaşul în care Napoleon îşi păstra trupele de rezervă. Ca întotdeauna când primeşte astfel de ofrande, uriaşul devine sentimental. Mi-l dă de exemplu pe francez, trăgând o raită prin istoria zbuciumată a vechiului imperiu.

Cei doi consumatori par a fi intrat complet sub măsuţă, lucru, de altfel, imposibil. Tot atât de adevărat e faptul că, în momentele de groază, fiinţele umane au această uimitoare capacitate de a se comprima în ele însele, ar părea ar vrea să dispară cu desăvârşire în propriul lor trup, ca într-o fântână.

Deodată, vocea muezinului, care transmisese până atunci pe postul de radio o rugăciune interminabilă, este înlocuită de cea a crainicului. Se anunţă că trupele rămase fidele fostului dictator au instaurat teroarea pe tot cuprinsul ţării, încercând să-şi elibereze conducătorul. Populaţia este chemată să se grupeze în jurul instituţiilor de stat, pentru a descuraja inamicul. „Corbii", cum sunt numiţi fidelii dictatorului îndepărtat, ar putea fi deghizaţi în orice – de la imam la cerşetor, de la poliţist la femeie. Se cere maximă vigilenţă, mai ales – adaugă crainicul – că apa ar putea fi otrăvită, iar uzina chimică din capitală ar putea deveni obiectul unei acţiuni teroriste.

Populaţia, indiferentă până atunci faţă de urmaşul celui alungat, vede în acesta, şi numai în acesta, pe Salvator. Încă o dată este demonstrat faptul că politica de intimidare e cea mai bună cale pentru a stopa orice altă ascensiune care să ocupe aşa-zisul vid de putere.

N-a curs însă destul sânge. Diversiunea trebuie să continue până când orice potențial alt candidat va fi complet neutralizat. Cam astea sunt și datele pe care Pavlovici ni le împărtășește, imediat ce dă buzna în micuța cafenea, devenită punct de repliere:

– Ne vom deplasa pe insula Mayotte, la Dzaoudzi.

– Ăsta e protectorat francez! sare Etiopianul, și, pentru prima oară, în ochi i se aprinde o scânteie.

– Îmi pare rău, face maiorul, cu ipocrizie, dar nu prea avem timp să ne cerem scuze. Un vas rusesc de cercetări marine ne va pune la dispoziție un minibatiscaf. La Dzaoudzi își are domiciliul imamul Said. El este obiectivul nostru. Nu vă ascund că imamul este omul pregătit de francezi pentru postul de președinte în Comore.

– Vom fi garda lui de corp? întreabă Colosul, cocoțat cu fundul lui mare pe tejghea.

– Vom fi cioclii lui, precizează maiorul. Întrucât batiscaful are doar cinci locuri, vor pleca cu mine soldații Zamfir, Maragano, Gaudi și Sheldon. Ceilalți trei veți forma o celulă de luptă, coordonată de soldatul Ciler, și veți acționa ca trăgători autonomi în capitală. Lichidați în special tineri. De îndată ce primiți indicativul „Muzette", vă regrupați în Ouafa, pe coasta Mozambicului. Cum veți ajunge acolo, e treaba voastră. De la Ouafa vă va prelua omul nostru, care vă va conduce la ferma „Soho". Din acel moment, vă veți putea considera liberi de contract.

Pavlovici scoate din raniță o sticlă de coniac neatinsă și toarnă în câteva păhăruțe, puse la dispoziție, cu rapiditate, de Colos. Le dăm pe gât, fără să ciocnim, în semn de despărțire. Înainte de-a pleca, maiorul se întoarce spre tătar și, arătându-i pe cei doi consumatori și pe cafegiu, îi transmite scurt:

– Fără martori!

Până la vasul rusesc, aflat în apele internaționale, ne transportă aceeași vedetă care ne purtase la Hahaia. De astă dată, marinarii sunt mai zâmbăreți, oferindu-ne chiar și țigări. Probabil ne cred și pe noi ruși, față de care au o admirație ascunsă. Înjurătura în limba sârbă, pe care Pavlovici o adresează Colosului, când acesta îl calcă din greșeală pe picior, le întărește convingerea. Totuși, la despărțire, nu ne îmbrățișăm și nu schimbăm adrese.

Căpitanul Rîşkin, cum se prezintă gazda noastră temporară, :e conduce direct într-o cuşetă mobilată cu câteva paturi mireşti. Până la punctul de debarcare, din Sud-Estul insulei ayotte, vom face o zi şi o noapte, căci vasul trebuie să pară că seşte dinspre coastele Indiei. Francezii au un radar foarte pu-:c pe insulă, iar avioanele lor de recunoaştere controlează o nă întinsă.

Masa pe care ne-o oferă Rîşkin e tipic marinărească, dar ıuă, care am şi uitat de când băgasem ultima oară la magazie, : pare un ospăţ pantagruelic. Nu refuzăm nici un supliment, lus în grabă de un mus care nu are ochi decât pentru Colos. Mu-l e din zona Caucazului, iar acolo, poveştile spuse la gura sobei ı ca personaje principale căpcăunii. Ceea ce însă ne smulge ıţii este votca! Sfânta votcă rusească, autentică, un *samagon* de ău, făcut la mama lui. Tensiunea acumulată dispare ca şi cum ci n-ar fi fost. Chiar şi Etiopianul pare mai destins, nu neapărat n cauza băuturii, cât a faptului că o să le-o poată trage peste buci umpilor lui compatrioţi.

Colosul atacă o râgâitură pe aria lui Rigoletto, stârnind lmiraţia unei balalaice de pe punte.

– Vasele astea de cercetare, ne împărtăşeşte maiorul, suferă : un neajuns: nu au grajduri!

– Puteţi dormi aici, cu noi! îi răspunde prompt Colosul, rindu-se la timp de cana pe care Pavlovici o proiectase spre ıstanul lui. Trebuie să ne luaţi şi cu bune, şi cu rele, domnule aior! continuă el, împăciuitor. Cu respect vă raportez că, pe emuri, babacu' meu obişnuia să susţină că nu găseşte la mine mic care să demonstreze necesitatea apariţiei mele pe pământ.

– Babacu' tău era un om inteligent, observă, cu competenţă, aiorul.

– Nu apare în nici o Enciclopedie, dacă la asta vă referiţi, îl ntrazice Colosul. Ca să revin, bătrânu' nu vedea în mine decât cruri rele. Iată de ce, într-o bună zi, m-am hotărât să i le arăt şi cele bune. Am început prin a-i pune insecticid în sticla cu chiu, ca să-l dezobişnuiesc de băutură, faptă socotită, îndeobşte, mă. Rezultatul a fost că babacu' a făcut pasiune pentru marca spectivă de whisky, şi nici n-a mai gustat vreodată altceva. Nu -am descurajat. Când e vorba să-ţi arăţi partea frumoasă din

tine, trebuie să insişti. În ziua în care m-a trimis să-i cumpăr o nouă sticlă, el fiind prea beat pentru a se putea deplasa, am dat pe gât tot conţinutul şi l-am înlocuit cu apă chioară. Am avut însă grijă să sigilez dopul cu pistolul de lipit. Bătrânu' era topit după pocnetul dopului de metal – probabil că îl excita, aşa cum un pervers se excită la foşnetul lenjeriei de corp. Cum însă nu mai băuse apă din perioada copilăriei timpurii, s-a arătat foarte contrariat de gustul ei, fără a reuşi să-l recunoască. Poate că lucrurile s-ar fi oprit aici, dacă, a doua zi, nu s-ar fi dus direct la un alt beţiv, pentru a-i cere părerea. Asta a tras doar o sorbitură şi a declarat pe loc că cineva încercase să-l otrăvească pe babacu'. Nu se ştie de ce, bănuiala a căzut asupra mea, şi iarăşi o faptă bună a fost considerată, indubitabil, ca o expresie a răutăţii mele. Abia am scăpat din mâinile bătrânului, că m-am şi hotărât să pornesc o ofensivă generală. Simţeam cum bunătatea din mine dă pe dinafară. Întrucât singura instituţie care agreează un astfel de comportament e Biserica, m-am dus la preotul din parohia noastră şi i-am propus ca, în schimbul iertării tuturor păcatelor, să-i aduc la slujba de duminică de două ori mai mulţi enoriaşi. După ce mi-a cerut cazierul de la poliţie, ca să vadă despre ce păcate vorbesc, preotul a acceptat. Nu mi-a fost greu, într-un moment în care lipsea din strană, să înlocuiesc aghiazma din căzănelul lui cu o porţie de rachiu cumpărat cu banii împrumutaţi din „cutia milei".

– Ăsta e furt! cade Fijianul din copac. La ce fel de fapte bune te referi?

– Era furt, acceptă Colosul, dacă îi foloseam în scopuri personale. E drept, o parte i-am păstrat, dar sub forma unui fond de rezervă pentru viitoarea slujbă.

– Nu suntem noi cei în drept să judecăm asemenea fapte, zic eu, împăciuitor, pentru a-l recâştiga pe Colos de partea mea. Aşadar, ai înlocuit aghiazma cu rachiu, păstrându-ţi banii rămaşi.

– Exact! confirmă Colosul, privindu-mă cu blândeţe. Trebuie să vă spun că, într-adevăr, în trei săptămâni, numărul celor care veneau la slujbă s-a triplat, iar când preotul s-a trezit în faţă şi cu babacu', care, în treacăt fie spus, a trebuit să fie condus, întrucât nu cunoştea cu exactitate drumul spre biserică, ba chiar şi-a exprimase zgomotos neîncrederea că o asemenea instituţie ar putea exista, cerând detalii despre felul în care funcţionează şi câte roţi

re, ei bine, când l-a aghezmuit pe bătrânu', preotul a început să riceapă că în mijloc e ceva necurat. Evident că a descoperit ucul, dar, între timp, episcopia aducându-i laude peste laude, a otărât s-o facă pe niznaiul. El mi-a acordat personal iertarea ituror păcatelor care, în ceea ce mă priveşte, se îmbogăţiseră cu n viol şi două tâlhării. Acum, că eram curat, puteam trece la alte apte bune. De astă dată mi s-a pus pata pe bordelul care se eschisese pe Long Street. Evident că mi-am folosit fondul de ezervă destinat acţiunilor purificatoare. Pe scurt, am plătit pentru noapte şi m-am retras cu curva de serviciu în cămăruţa ei. Ca ă avem o bază de discuţie, cum se spune la conferinţele pentru ezarmare, când se vorbeşte despre noile tipuri de bombe, primele două ore ne-am regulat în draci. Apoi însă am prins să-i escriu curvei, în vorbe meşteşugite, păcatul pe care-l comitea, ca i consecinţele negative pe care le-ar putea avea, o dată trecută în umea celor drepţi. Tipa, după ce m-a ascultat cu atenţie, mi-a retins un extras, pentru că, dacă-mi permiteţi s-o citez, „tariful le referea doar la ciocăneala păsăricii, nu şi a capului". Printre ltele, i-am dat şi nişte pilde despre care credeam că sunt din Biblie, deşi, susţinea ea, erau luate din revista *Playboy*, ba chiar m vărsat şi două lacrimi. Strădaniţa mea de a-i arăta calea spre devăr s-a lovit însă de totala ei ignoranţă, curva declarând că, leşi veche în meserie, nu mai întâlnise până atunci vreun pervers mai nare ca mine. Pentru un adaos la suma iniţială, s-a înduplecat să se pocăiască şi să accepte o operaţie care să-i redea virginitatea, e care, mă asigura ea, avea s-o păstreze până la sfârşitul vieţii, ntrând într-o confrerie de maici. A căzut chiar de acord să folosească drept himen, în operaţia amintită, timpanul de la una lintre urechi, astfel, susţinând ea, nemaifiind obligată să asculte neptiile unor obsedaţi de soiul meu, decât desfăcându-şi picioarele, ceea ce, dată fiind trecerea la călugărie, nu s-ar fi întâmplat lecât la liturghie. Zis şi făcut. Cum se crăpase de ziuă, iar lada de ampanie era decapitată, ne-am luat de braţ şi am purces spre cabinetul primului ginecolog întâlnit în cale. Doctorul ne-a ascultat cu atenţie şi, după ce a consultat-o pe curvă, în conformitate cu jurământul pe care-l făcuse pe Kama-Sutra, a declarat că doar timpanul nu putea astupa ceea ce el numea „conul unui vulcan în plină activitate". Când a auzit că singura soluţie era o

pânză de corabie, tipa, care se trezise între timp din beție, a stricat înțelegerea și a întins-o, înjurând birjărește. Desigur, aș fi continuat mult și bine să-mi exercit părțile mele bune, dacă poliția nu m-ar fi dat în urmărire generală pentru o lovitură cauzatoare de moarte. După ce o să mă retrag însă, am de gând s-o iau de la început. De aceea spuneam, domnule maior, că ar trebui să ne luați așa cum suntem, și cu părțile noastre rele, și cu cele bune.

Maiorul scutură nepăsător scrumul de la trabucul său enorm, mărginindu-se să facă doar câteva considerații în limba maternă, pe care, deși nu o cunoaștem, știm că se pretează cât se poate de bine la înjurături.

Călătoria este destul de plictisitoare. Pentru noi, care abia așteptăm să intrăm în luptă, e chiar un calvar. Dintre toate metodele de luptă, acțiunile de comando sunt cele care necesită o pregătire minuțioasă. Ordinul „Neutralizați ținta!“ satisface pe deplin pofta noastră de înfruntare, căci el nu înseamnă altceva decât să tragem în tot ce mișcă. Fijianul are o vorbă pentru asta: „E bine să-ți iei inamicul pe la spate, dar cel mai grozav e să i-o tragi când se află la pământ.“ Pe de altă parte, un comando trebuie să se descurce cu armamentul și muniția din dotare. Nu poate beneficia nici de acoperire aeriană, nici de susținere terestră. Din clipa în care e depistat, devine vulnerabil, și numai îndemânarea deprinsă în lungile luni de antrenament îi poate scăpa pe membrii lui.

Și de astă dată măgăreața cade pe mine. Camarazii mei vor purta puști de asalt M-16, în timp ce mie îmi revine mitraliera M-60, pe care, îndeobște, o deservesc trei oameni. Nu e ușor să cari 30 de kilograme, socotind și muniția. Asta te face cel mai „leneș“ din comando. Toți strigă la tine să te miști mai repede, căci viteza de deplasare a grupului e viteza cu care se poate deplasa mitraliorul. Dar ce cântec plăcut pentru camarazii tăi, când M-60 începe recitalul! Ce groază pentru inamicul care trebuie să stea cu capul la cutie!

La ora H, îmbrăcăm salopetele Gilles, ascundem armamentul și muniția în sacii impermeabili, îmbarcându-ne în minibatiscaful rusesc. Cușeta în care ne îngrămădim toți cinci pare, în comparație cu micul submarin, o sală de bal. Am călătorit însă și în condiții mai proaste. Rusul care ne conduce oprește aproape la un kilometru de țărm și ne face semn din lăboanță. Ieșim pe rând, ca

şte peşti eliberaţi dintr-o închisoare marină, scoţând capul la prafaţă doar atât cât să putem respira. Punctul de pe ţărm, către re ne îndreptăm, este braţul de scurgere al unui râu interior, pe ul căruia, o dată ajunşi, o pornim la trap, căci misiunea trebuie se termine înainte de apariţia zorilor.

GPS-ul maiorului, un soi de hartă digitală, cu impregnaţie telitară, ne poartă, asemenea unui destoinic şerpaş, spre obiecul în care se ascunde imamul. Sau, cel puţin, aşa ne spun formaţiile noastre. În apropierea barajului care stăvileşte râul, ainte de a intra în Dzaoudzi, pătrundem din nou în apă, până la ară, transformând mersul în înot. Înaintarea este anevoioasă, ici podurile pe sub care trebuie să trecem sunt luminate *à orno*, ceea ce ne sileşte să petrecem ceva mai mult timp sub apă. vem oarecare noroc, întrucât, pe timpul nopţii, circulaţia este terzisă. Cu toate astea, întâlnim o barcă cu doi îndrăgostiţi, re se pipăie romantic sub clar de lună. Trecem atât de aproape, cât le auzim şoaptele precipitate. Tipul e tare grăbit să treacă la artea practică a întrevederii, dar muieruşca mai vrea să guste din rmecul platonic al situaţiei. Privesc fără să vreau spre Colos. tiu exact ce gândeşte acum – şi anume, ce ar face el dacă i s-ar re să-şi reia seria de fapte bune.

Cred că depăşiserăm centrul oraşului, când, după un cot pe re râul îl face spre Vest, Pavlovici ne îndrumă către ţărm, spre n debarcader de lemn, vopsit în albastru. Nici nu apucăm să şim din apă, că se şi porneşte o ploaie abundentă, însoţită de un ânt puternic. Pentru noi însă e mană cerească. Neşansa de a tâlni pe cineva care să ne întrebe de sănătate scade vizibil.

Casele, afundate în verdeaţă şi înconjurate de grădini vaste, e află la depărtare una de alta, iar străzile par trasate cu rigla. reptat, pe măsură ce înaintăm, terenul prinde să se înalţe, iar egetaţia e din ce în ce mai rară. Ajungem pe un deal stâncos, ndeva, la marginea oraşului pe care de-abia il mai întrezărim rin pâcla ploii ce continuă să cadă în ropote. Părăsim şoseaua, ând-o direct printre stâncile de care stau agăţaţi nişte arbori tingheri, dar, nu după mult timp, aud în cască vocea maiorului:

– La stânga! Clădirea de sub cascadă!

Într-adevăr, prin ochelarii cu infraroşu, pot distinge o clădire onstruită în terase, direct în peretele dealului de sub care se

scurge o cascadă gen urlătoare. Zgomotul apei, care cade de la o înălțime de cinci metri, se împletește cu răpăiala ploii. Clădirea e luminată, iar firma roșu-alb-albastră ne face cunoscut că am ajuns la hotelul „La Courrone". Terasele în care e dispusă reprezintă, de fapt, etajele îndrăzneței clădiri, care e lipită de stâncă, pe toată înălțimea, asemenea unei cochilii de melc.

Urcăm fără istovire, până când ajungem deasupra hotelului, apoi, cu ajutorul corzilor, ne lăsăm să alunecăm pe ceea ce ar fi acoperișul – de fapt, un platou din beton, sprijinit pe piloni de rezistență, care are și rolul de a feri hotelul de eventualele căderi de pietre. Maiorul ne adună în jurul lui și, la lumina lanternei, ne prezintă harta de plastic cu interiorul clădirii.

– Obiectivul se află aici! ne comunică Pavlovici, indicându-ne un punct roșu, situat undeva, la etajul al doilea. Paza se află înăuntru, în fața ușii și pe culoarele laterale, la cele două căi de acces. E foarte posibil ca garda de corp să fie mascată în personal de serviciu sau în clienți. Dacă declanșăm lupta la vedere, există puține șanse să mai ieșim de-aici. Nu departe de hotel se află o unitate de parașutiști francezi și, dacă e alarmată, ni se vor tăia căile de retragere. Soldat Zamfir, rămâi aici, cu mitraliera poziționată spre șosea. Mături pe oricine vine sau pleacă. Gaudi și Sheldon intră la etajul al treilea. Maragano și cu mine ne vom ocupa de paza exterioară. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că, o dată acțiunea declanșată, fiecare secundă are o valoare inestimabilă.

– Nu tăiem antena de telefon? sare Colosul, gata întotdeauna să-și aducă neprecupețita contribuție la buna desfășurare a misiunii. Astfel, împuțiții de parașutiști nu vor mai fi alarmați!

– De ce nu le trimiți o telegramă să le spui că venim? îi replică acru maiorul, fără a se mai obosi să-i explice că, o dată ce și-ar da seama că li s-au tăiat legăturile, francezii ar intra în alertă. În cinci minute de la declanșarea exploziei, să fiți înapoi pe platou. Cinci minute, nici o secundă mai mult! Nimeni nu va fi așteptat peste acest timp.

Mă apropii de marginea acoperișului, fixându-mi mitraliera M-60 pe crăcanele de oțel și pregătindu-mi cele două lădițe cu muniție, pentru a le avea la îndemână. Cel puțin răsuflu ușurat că am scăpat de greutate. Din unghiul pe care-l am, pot ține în respect un întreg pluton care ar vrea să se apropie dinspre șosea, tot

așa cum m-ar pune pe mine la respect o lovitură de rachetă de pe un lansator personal. Dar la război, ca la război! Cu toate măsurile de apărare pe care ți le iei, tot rămâi vulnerabil exact acolo unde te aștepți mai puțin, căci altfel, inamicul ar trebui să se apuce de sădit flori, iar războiul ar lua sfârșit din lipsă de combatanți.

Între timp, maiorul și Maragano au dispărut prin trapa de metal pe care au deschis-o cu ajutorul unui exploziv din plastic, cu limitator de acustică. Le vine rândul Colosului și Etiopianului să-și dea drumul pe coarde, ceea ce, în condițiile de ploaie abundentă, este foarte periculos. Dar, cum vă spuneam, n-am venit până aici ca să jucăm „batistuța". Ajunși la etajul al treilea, cei doi prind să sară peste împrejmuirile de fier forjat care delimitează balcoanele, oprindu-se în dreptul apartamentului ce corespunde pe verticală cu cel de la etajul al doilea, unde se află „obiectivul". Dinăuntru nu răzbate decât o lumină roșie, firavă, și, oricât se benoclează, nici unul dintre ei nu-și poate da seama ce se petrece în apartament.

– Ar fi trebuit să doarmă la ora asta! șoptește, contrariat, Colosul, aproape lipindu-și ochiul de geamul ud.

– Lasă gura și treci la acțiune! aude în cască vocea maiorului. Ne aflăm pe scara de serviciu, dar ușile de acces sunt blocate, așa că grăbiți-vă cu pacăneala, altfel, nu vă putem ajuta cu nimic.

Colosul se strâmbă ca un copil pe la spatele profesorului favorit, scoțându-și limba violetă. Între timp, Etiopianul a decupat cu diamantul o bucată de geam, pe care o trage ușurel cu ventuza. Apoi bagă mâna prin spărtură și acționează mânerul ușii. Dau buzna amândoi, luminând cu lanternele.

– Să n-aud un țipăt! Nu mișcați! scrâșnește Colosul, căznindu-se să nu urle, cum este obișnuit.

Cele două siluete aflate în pat au rămas ca într-un stop-cadru. Sunt doi bărbați, complet dezbrăcați, care și-au pus-o precum câinii. La vederea Colosului, care-i amenință cu pușca, tipul de deasupra trage instantaneu un vânt. Asta e de natură să mai destindă atmosfera, care devine într-un fel familiară. Abia când observă că obiectul călărit e tot un bărbat, Colosul îi trece orice amuzament.

– Scârboșilor! scapă el, uluit. Poponari imputiți! Din cauza unora ca voi scade indicele de natalitate!

Cei doi homosexuali sunt complet aiuriți. Au rămas în aceeași poziție și nu știu ce să creadă: au de-a face cu niște bandiți sau cu sticleții de la Moravuri, înscriși în Asociația „Să regulăm cu finalitate". Îi lămurește Etiopianul, care nu pregetă să le taie gâtul la amândoi, cu o singură mișcare, de jos în sus.

– Mișcă-te! îl înghiontește el pe uriașul care tocmai pregătea o nouă filipică.

În sifonul de scurgere a montat un explozibil de mare putere, legat de un altul, care e lăsat ușor prin canalul WC-ului, descoperit prin îndepărtarea vasului. În mod normal, o asemenea încărcătură ar trebui să dărâme și un zid de cetate. Cei doi se retrag pe balcon și declanșează explozia. Un perete este pur și simplu spulberat, iar în podeaua băii apare un crater cu diametrul de un metru. Se reped printre pietrele și bucățile de zid care încă mai zboară și-și dau drumul prin spărtură, direct în baia de dedesubt. Colosul cade peste un trup plin de sânge, al cărui cap e în cadă. Alunecă, sprijinindu-se de Etiopian, dar în secunda următoare își recapătă echilibrul și se năpustește prin ușa crăpată, trăgând rafale scurte în toate direcțiile. Din spate, Etiopianul ia la ochi un trăgător, care tocmai își scoate pistolul, și-l face țăndări. În total, în cameră sunt patru cadavre, dar nici unul nu aduce cu fotografia pe care ne-o arătase Pavlovici.

Vreo câteva secunde, cei doi rămân derutați. Se aruncă la pământ, de îndată ce din camera alăturată se abate asupra lor un snop de gloanțe. Cu o mișcare arcuită, Etiopianul aruncă o grenadă, după care trag amândoi, deși nimeni nu le mai răspunde. De altfel, când se bulucesc în camera cu pricina, o găsesc pustie!

– De unde dracu' au tras? urlă, surescitat, Colosul.

În loc de răspuns, pe coridor se declanșează o nouă răpăială. Conform planului, acolo ar trebui să se afle maiorul și Fijianul.

– Suntem doar noi doi în apartament! clănțăne Colosul în microfon. Să nu ne împușcați!

Dar maiorul nu-i răspunde. În schimb, rafalele s-au îndepărtat. Pe neașteptate, o bubuitură scoate ușa apartamentului din țâțâni, și o rachetă traversează interiorul, explodând în peretele opus. Colosul nu se sperie însă așa ușor. Ca de obicei, când se atentează la viața lui, uriașul face spume la gură, uitând complet de realitate.

– Asasinilor! răcneşte el, oripilat de sentimentul nedreptăţii care i se face. Dacă e pe-aşa, atunci strângeţi-vă boaşele!

Din două salturi, ajunge în mijlocul coridorului, trăgând când în stânga, când în dreapta, fără să mai deosebească ţintele. I se răspunde cu aceeaşi monedă, însă îndrăzneala lui îi face pe ochitori să-şi piardă din îndemânare. Hohotind sălbatic, Colosul schimbă într-o secundă încărcătorul, continuând să cureţe terenul. Doar vocea maiorului are puterea să-l mai oprească. Pavlovici e plin de sângele ce-i curge dintr-o rană în obraz. Nici Fijianul nu arată ca scos din cutie. După cum se mişcă, nici unul şi nici celălalt nu par răniţi în mod serios. Cadavrele sunt cercetate cu atenţie, fiind studiat chiar şi capul din cadă.

– Nu e nici unul din ăştia! suspină maiorul, trăgând un şut în corpul decapitat. Am luat plasă. Retragerea!

Hotelul e în plină zumzăială. Panica i-a cuprins pe toţi. Treziţi din somn, clienţii hotelului fug buimaci, fără să ştie încotro, împiedicându-i pe cei de la paza să ia poziţie.

– Trage şi tu două focuri, să nu spui că ai trecut degeaba pe-aici! îmi strigă Colosul, când revine pe acoperiş, aruncându-mi cu o piatră în spate.

– Strânge-ţi catrafusele! îmi zice şi maiorul, plasând un explozibil lângă trapa de metal.

Ne căţărăm pe coardele ude, asemenea unor păianjeni uriaşi. Mâinile ne alunecă, greutatea armamentului ne trage în jos, dar dorinţa de a scăpa vii întrece forţa de gravitaţie. Explozia trapei de metal luminează noaptea ca un fulger venit de pe pământ. Drept răspuns, fulgerele care brăzdează cerul se înteţesc. Natura pare să se fi molipsit de la oameni.

Imposibil să ne întoarcem pe calea pe care am venit. Zgomotul inconfundabil al blindatelor uşoare ne sugerează că paraşutiştii francezi au fost alertaţi. Coborâm pe şosea, aşteptând să treacă şi ultima tanchetă, după care ne năpustim spre unitatea în care a mai rămas doar corpul de gardă. Tragem din mers, chiar şi eu, cu M-60 al meu, căci Etiopianul îşi foloseşte mâna dreaptă pentru puşcă, în timp ce cu stânga îmi deserveşte banda de cartuşe. Luaţi prin surprindere, chiar în fieful lor, soldaţii vor să se organizeze într-un dispozitiv de luptă, dar nu le mai lăsăm timp. Am ajuns deja în dreptul gardului, iar, după un asalt cu grenade,

îl sărim și împrăștiem moartea pretutindeni. Micuța unitate e cucerită în câteva minute. Apărătorii ei, destul de puțini, ajung niște amintiri. Etiopianul nu-și refuză plăcerea de a le tăia gâtul câtorva răniți.

– *Vive la France!* strigă el, crezându-se la Austerlitz, deși are în fața propriii lui compatrioți.

– Taie-le urechile! vibrează și Colosul la unison, cu mândria infanteristului marin american.

– Nu vă mai căcați împrăștiat! întregește corul și maiorul, aruncându-se într-un Renault de teren.

Demarăm în scrâșnet de roți, străbătând orașul cu o sută la oră. Ciudat, dar locuitorii nu par deloc deranjați de păcăneala de pe deal, căci continuă să tragă la aghioase, cu conștiința împăcată.

Mașina se oprește abia după ce a străbătut și țărmul nisipos, intrând complet în apă. Ghidându-se după receptorul care-i indică poziția geamandurii, ce emite necontenit semnale pe frecvență joasă, maiorul își croiește drum prin valurile mari asemenea unui înotător de performanță. Pentru vârsta lui, chiar e o performanță! Abia când minibatiscaful ne readuce pe puntea vasului, iar Rîșkin ne privește de parcă am fi venit de pe lumea cealaltă, Pavlovici dă drumul la clarinet:

– Ascultă, căpitane, știi ceva despre misiunea pe care trebuia să o îndeplinim?

– Mai nimic, zice Rîșkin. Mi s-a ordonat să vă asigur logistica, atâta tot! Dă câteva indicații pentru recuperarea batiscafului și se întoarce din nou către maior: S-a întâmplat ceva neprevăzut?

– S-ar putea, îi răspunde Pavlovici în doi peri, făcându-ne semn să-l urmăm în cușetă.

O dată rămași singuri, se pornește pe un șir de blesteme care, puse cap la cap, ar fi putut acoperi distanța Paris-Belgrad. Nu se oprește decât pentru a mai lua câte un gât de samagon, de îndată ce sticla, care a prins o mișcare circulatorie, ajunge în dreptul lui. Numai eu nu cunosc motivul acestei furii, iar când îl aflu, cad pe spate.

– Imamul nu era acolo!

– Adică, exclam eu, ne-am pus viața în pericol de pomană?

– Ce contează asta? se stropşeşte şi mai rău Pavlovici. Cui îi pasă de viaţa voastră? Problema e alta: am fost trimişi la cai verzi pe pereţi!

– V-am zis să nu aveţi încredere în francezi! mormăie Gaudi, curăţindu-şi cuţitele de sângele închegat.

– Crezi că a fost mâna francezilor? îl întrebă, aiurit, maiorul.

– Ori de câte ori se întâmplă vreo parşivenie, nu trebuie spus *cherchez la femme*, ci *cherchez le français*!

– Rahat! Am crezut că ştii ceva sigur, zice maiorul, pipăindu-şi pansamentul bombat care îi acoperă obrazul drept.

– Când vrei să ai susţinere populară, rişti să întâmpini opoziţia chiar a celor pe care i-ai vrut de partea ta! intervine Fijianul care, cum v-am mai spus, fiind şcolit de Serviciile Speciale engleze, mai cunoaşte câte ceva din şpilurile unei lovituri de stat. Cred că imamul e folosit ca monedă de schimb, şi de aceea s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat. Nu m-ar mira să fie acum la Moroni, ţinând un discurs în faţa poporului.

Dintre toţi, cel mai mare respect îl arată maiorul Fijianului. Firele de care încă mai este legat Fred Maragano fac din el mai mult decât un simplu mercenar, cum suntem noi, ăştilalţi. Iată de ce Pavlovici îl îndeamnă să-şi continue ideea.

– Pentru ce-am fost chemaţi? se întreabă retoric Fijianul. Ca să dăm o mână de ajutor la o lovitură de stat, să facem treaba murdară cu care noii conducători n-au vrut să-şi păteze reputaţia şi pe care s-o pună apoi pe seama vechiului regim. Să instaurăm teroarea, pentru a îndupleca populaţia să le dea girul. Doar că populaţia, cum am văzut, nu voia doar o înlăturare a vechilor conducători, ci chiar a formei de stat. Nu mai voia islam, ci să facă parte din „colectivitatea teritorială", asemenea celor din insula Mayotte. Or, asta nu era trecut nicidecum în planul „revoluţiei". De fapt, am impresia că imamul era ţinut la păstrare de francezi nu pentru a fi pus la conducere, nu pentru a fi apărat de rivalii lui, toţi islamişti, care au preluat puterea. Eu cred că îl ţineau ca monedă de schimb, pentru ca insula Mayotte să rămână protectorat francez.

– Ce treabă avem noi cu politica? exclamă, neîncrezător, Etiopianul.

– Noi, nu, zice Fijianul, trecându-mi sticla de samagon, dar cine ai fi vrut să joace rolul unor terorişti pregătiţi pentru un

atentat? Se prea poate însă ca nici cărţile francezilor să nu fi căzut cum trebuie, şi asta pentru că au tocmit nişte oameni prea bine pregătiţi, care le-au scăpat printre degete. Ar fi trebuit să fie morţi acum, dragii mei! Cel puţin, cred că aşa arăta planul!

– Ce vrei să spui?! exclamă maiorul, întunecându-se la faţă. Că am fi fost sacrificaţi cu bună ştiinţă?

– V-ar mira? i-o întoarce Fijianul. Nici n-ar fi ceva nou.

– Behăiţi ca nişte ţapi care şi-au urzicat boaşele! se arătă Colosul total nemulţumit de „nivelul înalt" al discuţiei. Treaba e mult mai simplă. Am fost plătiţi pentru ceea ce am făcut. Ce ne interesează pe noi imamii şi alte specii de plante? Ucidem, masacrăm, ne facem treaba, şi adio!

– Bezna minţii tale e mai neagră decât rectul unui african! e de părere maiorul. Nu te-a invitat nimeni să-ţi expui punctul de vedere.

– N-aveţi decât! se ofensează Colosul, retrăgându-şi delegaţia de la discuţii. Eu unul consider că tot ce depăşeşte vârful ţevii de la puşca mea reprezintă o lăbărie intelectuală.

Pavlovici renunţă să-l mai ia în seamă. De altfel, a fost atins la orgoliul său de comandant, care trebuie să aibă grijă să nu-şi expună soldaţii la o moarte sigură. În plus, varianta Fijianului nu se încheie: angajatorul ar putea să dea ordin să fim lichidaţi îndată ce vom fi debarcaţi. Maiorul are la ce să se gândească, aşa încât se închide în el, retrăgându-se într-un colţ şi prefăcându-se că doarme.

Aparent fără nici o legătură, îmi revin în minte ultimele cuvinte pe care le-am auzit din gura Generalului-Comandant, în zilele sfârşitului lunii decembrie '89, în Bucureşti: „Celui care trebuia să vină i s-a făcut frică! Dumnezeu ştie ce se va întâmpla de-acum înainte!" Da, atunci am avut şi noi „imamul" nostru, rămas pentru totdeauna necunoscut românilor, şi care, înainte de a intra în ţară, făcuse o ultimă escală la Budapesta. Acolo, un comando mixt Mossad-KGB a încercat să-l lichideze, dar „imamul" s-a retras cu câteva ore înainte să cadă în plasa ucigaşilor.

Fijianul a intuit în bună măsură soarta noastră. Suntem debarcaţi la Ouafa, pe coasta Mozambicului, iar Rîşkin nu ne spune decât atât:

– Astea sunt ordinele!

Ne înmânează un set de paşapoarte. N-avem de ales. În spatele căpitanului, marinarii „cercetători ştiinţifici" ţin la vedere armele, pentru a preîntâmpina orice contra-argument. În şalupa care ne duce la ţărm se instalează o tăcere de gheaţă. Părem un grup de lorzi dezamăgiţi de performanţele unui purgativ căruia i s-a făcut o reclamă deşănţată. Totuşi, înainte de a ne îndepărta, Rîşkin mai strigă de la bordul vasului:

– Să nu-mi purtaţi ranchiună, domnule maior! Ca şi dumneavoastră, şi eu trebuie să respect ordinele care vin de sus!

Pavlovici îl priveşte ca pe o găină opărită, din care nu ştie dacă merită sau nu să facă o ciorbă, apoi strigă, la rândul lui:

– Diferenţa este că eu nu primesc ordine de sus, ci doar propuneri!

Vameşul din Ouafa şi poliţiştii de frontieră ne primesc cu ospitalitate. Teancurile de dolari care le umflă buzunarele reprezintă CV-urile noastre, din care reiese că suntem un grup de cercetători împătimiţi în descoperirea frumuseţilor faunei şi florei mozambicane. Evident că vom fi semnalaţi poliţiei secrete, dar, câtă vreme nu vom crea greutăţi şi nu vom da bătăi de cap, vom fi lăsaţi în pace. Mai ales că poliţia deţine toate informaţiile legate de forma de la Suif, unde ne reîntâlnim cu Ciler şi cu restul trupei.

Toate încercările lui Pavlovici de a lua legătura cu comandantul care ne-a chemat în Comore se dovedesc inutile. O tăcere absolută e singurul răspuns la tentativele maiorului. Primeşte doar un e-mail, care însă nu conţine explicaţii, ci doar câteva numere de cont, într-o bancă din Thailanda, unde ne-au fost vărsaţi banii.

Pavlovici trebuie să se recunoască învins. Pentru prima oară, poate, în cariera lui a fost tratat ca un simplu soldat, şi nu ca un mare comandant. Nu se sinchiseşte de noi, căci orgoliul său nemăsurat nu are nevoie de spectatori care să-l aplaude. Totuşi, păstrează aparenţele. Sfârşitul unei misiuni nu înseamnă şi despărţirea definitivă. Ne vom mai întâlni, cu siguranţă, într-o altă confruntare, în cine ştie ce punct de pe glob. Ne felicită pe rând, după ritualul militar, după care ne anunţă că, din acel moment, ne putem considera liberi de contract.

– În cazul ăsta, mai Mirko, zice Colosul, care abia aştepta să-l poată apela pe numele mic, dă-mi voie să te invit la un pahar!

Pavlovici zâmbeşte ceva mai strâmb ca înainte, căci noua cicatrice îi lăsase descoperit caninul drept, dar abandonează autoritatea. Nu uită însă să-i amintească uriaşului că, la următorul contract, tot el îi va fi comandant.

– Asta, conchide maiorul, în cazul în care, până atunci, nu vei fi înaintat în grad la excepţional.

– Ce să fac cu treşele? mârâie Colosul, care are de gând să profite de fiecare clipă de „civilie". Dacă mi-ar fi plăcut, acum eram general. Ocazii mi s-au oferit, dar am fost prea deştept să le accept. Într-una din luptele pe care am avut ocazia să le port în Cambodgea, însuşi colonelul Schroder a spus despre mine că, în vine, îmi curge sânge de maior!

În treacăt fie spus, şi numai de dragul adevărului, Schroder îl înjurase pe uriaş că-şi pătase uniforma cu sângele a doi ofiţeri ai Khmerilor Roşii, şi asta nu pentru că nu păstrase efectele curate, ci pentru că aceştia fuseseră prinşi pentru a folosi pe post de limbi. Dar nimeni nu se oboseşte să-l contrazică pe Colos, drept care acesta continuă:

– Am observat însă un fenomen! Cu cât cineva saltă mai mult pe scara gradelor, cu atât mai mult îşi pierde din bunul-simţ. Desigur, persoanele de faţă sunt excluse, cum se exprima un doctor care obişnuia să-şi numească pacienţii sifilitici.

– Sheldon, se mulţumeşte să spună maiorul, eşti o pramatie! Trebuie să recunosc însă că ţi-o spun ca pe un compliment.

Colosul îşi răşchirează picioarele, scărpinându-se metafizic în fund.

– Nu dau doi bani pe complimente! continuă el să-şi dea aere. Dacă oamenii s-ar exprima pe şleau, poate că nu s-ar mai fi născut pramatii ca mine!

E paradoxal, dar abia când terminăm un contract şi suntem, dacă se poate spune aşa, liberi, abia atunci simţim un soi de nesiguranţă. Ca un copil care e lăsat să facă primii paşi. Într-adevăr, un mercenar este asemenea unui animal care nu cunoaşte binele şi răul, fiind condus doar de instinctul de conservare şi de cel de supravieţuire. Nu numai libertatea îi lipseşte, ci şi conştiinţa morţii, două lucruri care, de fapt, înseamnă unul singur. Evident, de mercenari, târfe, contabili şi avocaţi va fi nevoie câtă vreme va exista omenirea.

La urma urmei, nici Dumnezeu nu este liber. Şi El e redus la atâţia idoli, izolat în atâtea temple şi biserici, închis în atâtea icoane... Doar credinţa a fost „târfa“ scăpată de supliciul pietrelor, iar Iuda a fost mercenarul iertat cu un sărut. Ceea ce nu se spune însă niciodată e faptul că Iisus i-a iubit, deopotrivă, şi pe unul, şi pe celălalt!

Septembrie 1993

Armata lui Dumnezeu

– Noi, *karenii*, suntem un popor aparte. De aceea vor să ne xtermine şi birmanezii, şi thailandezii. Dar de-aici, din Tenasse-in[1], vom porni lupta finală pentru recucerirea pământului nostru. untem Armata lui Dumnezeu, şi-i vom învinge pe diavoli!

Glasul tânărului Than, care nu are mai mult de optsprezece ni, e mai mlădios decât o dansatoare orientală. Ochii săi mig-alaţi şi zâmbetul cald nu te-ar face să crezi că are la activ proape o sută de duşmani ucişi. Chiar şi ceilalţi luptători, strânşi ı cerc, par să fi depăşit, nu de mult, vârsta adolescenţei.

Colosul, Fachirul şi cu mine nu încetăm să ne minunăm de ıembrii grupului în solda căruia luptăm. Ne plătesc cu aur curat. 'e-i drept, veniserăm în Myanmar mai mult de dragul unei aven-ıri colorate, care să mai şteargă amăreala luptelor din Kosovo › aventură de două săptămâni în jungla birmaneză, o aventură xcelent plătită.

Fachirul susţinea că băştinaşii, prin caracteristicile lor, au ıai multe afinităţi cu India şi Bangladesh decât cu locuitorii din ıdochina. El însuşi indian, Andar Prajepa, poreclit Fachirul, :cunoscuse că nu-i prea înghiţea pe cei în solda cărora ne aflam entru scurt timp, întrucât reprezentau o minoritate protestantă, ıţă de majoritarii budişti. Aurul însă te face să uiţi de orice :ligie. Din aur sunt făcute şi odoarele bisericeşti, dar şi spadele mpărăteşti.

[1] Porţiunea de junglă dintre Thailanda şi Myanmar (Birmania) (n. trad.).

– E greu de crezut, sparge Fachirul tăcerea, că în cele două săptămâni de contract, vom prelua puterea la Rangoon!

Tânărul izbucneşte într-un râs vesel, care se termină la fel de brusc cum a început.

– Nu cred că vom prelua vreodată puterea la Rangoon, precizează el sec. Nici nu urmărim aşa ceva. Vrem doar pământul nostru. Dar nici măcar pentru asta nu am solicitat ajutorul vostru, al mercenarilor.

Este întrerupt de trompeta unui elefant, care nu întârzie să-şi facă apariţia. Pachidermul se opreşte chiar în dreptul nostru şi, cu ajutorul trompei, îl depune la pământ pe cel purtat pe grumaz. Uimirea noastră capătă noi proporţii, căci individul e un pitic îmbrăcat la patru ace, cu un cap imens, la care te aştepţi ca, dintr-un moment într-altul, să se desprindă de pe gâtul subţire şi să o ia de-a rostogolul. În chip miraculos, căpăţâna piticului rămâne la locul ei, iar tânărul karen, plin de respect, trage o temenea, făcând prezentările:

– Mister David!

Piticul ar fi, în cele din urmă, haios, dacă n-ar fi mai rău decât tăişul unei macete. Ne priveşte pe rând, cântărindu-ne cu priceperе de geambaş. Dintr-o dată, nu ne mai simţim în apele noastre. Chiar şi Fachirul, cunoscut pentru puterile sale paranormale, pare hipnotizat. E atâta ură în ochii piticului, ci ai putea construi din ea o rachetă antitanc.

Ca întotdeauna când simte că se petrece ceva ce nu poate înţelege, Colosul cere ajutorul bidonaşului său, care nu s-ar putea lăuda că ar fi fost vreodată surprins fără conţinut. Piticul îl urmăreşte atent, de parcă ar vrea să descopere în tabietul uriaşului niscaiva figuri magice.

– Aici, zice el într-un târziu, cu o voce profundă, aici avem câteva reguli stricte: fără carne de porc, fără ouă, fără alcool, fără minciună, fără furt. În schimb, rugăciune de trei ori pe zi.

După cum se ştie, pe Colos chestiunile de morală îl ating tot atât de mult pe cât ploaia pe un miner aflat la lucru. Trage un vânt sterilizator, care poate fi interpretat, pentru cine îl cunoaşte, şi ca un preambul al unei răzvrătiri iminente. De astă dată însă piticul se face că nu bagă de seamă.

– Desigur, precizează el, aceste reguli nu vă sunt impuse şi vouă, deşi, dacă aţi sta să vă gândiţi un pic, n-ar avea ce să vă strice.

– Mister David, zice Fachirul, pe un ton concesiv, dacă nu mă înşel, am fost chemaţi aici pentru cu totul altceva decât pentru a ne supune obiceiurilor voastre.

– Aşa e, cade de acord piticul. V-am angajat pentru o acţiune, să-i spunem, mai specială, la care ştiu că vă pricepeţi mai bine ca noi. Războiul nostru este un război sfânt, dar, pentru a-l susţine, e nevoie şi de unele lovituri care cer o pregătire aparte.

– Ce-ar fi să ne explici mai în detaliu despre ce e vorba! rage sfidător Colosul, aprinzându-şi un trabuc cât toate zilele.

– Fiecare lucru la timpul lui, i-o taie Mister David. Deocamdată mâncaţi şi odihniţi-vă. Aţi făcut un drum lung până aici, la Muntele Sfânt.

– Mai întâi am vrea să stabilim ceva, nu se lasă Fachirul. Avem şi noi o regulă: vrem să ştim de comanda cui vom asculta.

– Sunteţi în serviciul direct al fraţilor Johnny şi Luther Htoo, dar ordinele le veţi primi prin mine, zice piticul, aşezându-se pe un scăunel adus în grabă de un karen.

Îşi aprinde o ţigară care răspândeşte un miros dulceag, trimiţându-ne rapid cu gândul la opium. Luminiţele care i se aprind în ochi ne dovedesc că nu suntem departe de adevăr. Cum despre regula asta nu s-a amintit nimic, nici unul dintre noi nu se grăbeşte să-l sancţioneze. Pufăie delicat, până ce chiştocul îi arde buzele. Înainte de a-l arunca, îşi aprinde de la el o altă ţigară, de aceeaşi origine.

Între timp ni s-au adus câteva turte de susan şi o oală plină cu bucăţi de carne. Ne înfruptăm fără multe fasoane. Lipsa tacâmurilor şi a şerveţelelor nu e de natură să ne pericliteze digestia. Postura de Gulliveri în Ţara Piticilor ne dă o senzaţie plăcută. În sinea noastră, chiar ne felicităm pentru alegerea făcută.

Mister David pufăie ţigară de la ţigară, aşteptând liniştit să ne umplem magaziile. Un observator atent l-ar putea considera dresorul unor tigri, mulţumit de modul în care sunt hrănite animalele lui. Cum nici unul dintre „animale" nu se învredniceşte să mulţumească pentru masă, dresorul trece la următorul punct din

program. Aflăm astfel că gemenii Htoo au, nici mai mult, nici mai puțin, decât doisprezece ani! Potrivit legendei, pe care Mister David ne-o deapănă cu vocea sa profundă, asemenea unui bunic la ora de culcare a nepoților, cei doi frați au puteri supranaturale, fiind capabili să se facă invizibili și pe aceea de a spulbera gloanțele dușmane. Cu trei ani în urmă, armata birmaneză lansase în Tenasserin o amplă ofensivă împotriva ultimelor poziții deținute de kareni. Atunci au apărut gemenii Htoo care, împreună cu șapte bărbați, au trecut la contraatac, ieșind victorioși. De atunci a luat ființă Armata lui Dumnezeu, care numără două sute de membri, fiecare dintre ei având vârsta până la douăzeci și cinci de ani, și care se supuneau orbește celor doi gemeni.

Uitându-ne în jur, am avea oarece temeiuri să nu luăm cele relatate de Mister David drept scorneli. Pe de altă parte, dacă suntem plătiți să credem o legendă, ei bine, o vom crede, ba chiar mai mult, la ordin, o vom răspândi în întreaga lume.

Mister David ne-a ghicit din prima, așa că nu-și mai face griji să ne prezinte vreo dovadă în sprijinul poveștii sale. E de-a dreptul încântat de faptul că a găsit exact ceea ce avea nevoie: mercenari bine pregătiți și disciplinați, nu aventurieri de trei parale. La o pauză de fumat, transferându-și atenția asupra unei nuci de cocos. După ce, cu o lovitură scurtă de *parang*[1], despică nuca în două părți egale, varsă cu grijă laptele într-o cănuță de tablă, prinzând să scobească miezul cărnos cu o lingură. Plescăie încântat, mișcându-și degetele de la picioruşe. Răsturnați cu burdihanurile în sus, îl privim îngăduitor. Zgomotele junglei ne încântă urechile. E o atmosferă atât de tihnită, încât nici nu ne dăm seama când adormim. Cum nu ne dăm seama nici dacă somnul este provocat de privirile hipnotizatoare ale lui Mister David.

Ne trezim pe înserat. Piticul stă tot pe scăunelul împletit din ramuri, privindu-ne țintă, cu ochii lui sticloși ca două cristale. Dacă n-ar fornăi pe nas, am crede că e mort.

Colosul sare direct în picioare, punând în mișcare masele de aer cu un răget cumplit. E modul lui personal de a-și face cunoscută prezența. Pare un adevărat Goliat pe lângă micuțul David,

[1] Cuțit lung, asemănător unei macete grele (n. trad.).

nu ezită s-o arate. De impresionat îl impresionează pe pitic tot
ât de mult cât ar face-o un șoricel în fața unui urs polar, deși
mensiunile sunt, în cazul de față, invers proporționale.

– Iată-ne gata să pornim în misiunea noastră! zice Colosul,
ipând în mâini o bucată de lemn care n-avea nici o vină.

– Care misiune? întreabă sec piticul.

Ce-i drept, Colosul n-are cunoștință despre chestiune, lucru
ıre, de altfel, îl cam irită.

– La dracu', jupâne, claxonează el, cred că e timpul să aflăm,
u?

– Priviți un ostaș dornic să plece la luptă! scuipă cu silă
achirul, trosnindu-și oasele. Imaginea perfectă a tembelului lăsat
ı libertate.

– Să ți-o pun! îi transmite Colosul. Nici nu știu ce caută un tip
ctiv ca mine lângă un vierme ca tine. Ca să ne plătească, oamenii
știa și-au rupt de la gură! Noi cum le răspundem? adaugă el,
itând pe moment că îl doare drept în fund de soarta altora.

– Un răspuns ar putea fi să te legăm de un copac și să lăsăm
naimuțele să te umple de fecale, zice Fachirul, după un minut de
ândire. După care se întoarce spre pitic și-l întreabă nițeluș cam
nervat: Să fie oare atât de secret scopul misiunii noastre, încât să
ıu putem nici noi înșine să-l cunoaștem?

Piticul termină de ronțăit o bucată de trestie de zahăr, pe
are o aruncă neglijent peste umăr. Își șterge degețelele cu o ba-
istă albă, de olandă, folosind prilejul pentru a-și lustrui și unghi-
le. O vreme țâțâie printre dinți, în căutare de resturi alimentare,
u limbuța lui roșie pe post de cercetaș. O ușoară undă de iritare
e abate asupra noastră, asemenea unei adieri primăvăratice. A fi
uați în balon, cum se creează impresia, nu reprezintă vreuna
lintre preferințele noastre. Chiar dacă suntem plătiți. Totuși,
ıtitudinea piticului de „nu dau doi bani pe voi" e contracarată de
greutatea micilor lingouri de aur, pe care le avem legate direct pe
piele, într-o centură de chingă.

Făcând, la rândul lui, pe niznaiul, Colosul ne împroșpătează
provizia de votcă din rezervele aflate în rucsacul său, apoi scoate
o pereche de zaruri, prinzând să le agite promițător. Piticul însă
nu reacționează în nici un fel. Continuă să ne privească cu och

de experimentator în plină acțiune. La drept vorbind, nu prea pricep la ce e bun un asemenea război al nervilor, pentru că iritarea noastră depășise cota de avarie. Iar motive de descărcare, slavă Domnului, există!

Colosul are o palmă cât antebrațul meu, dar e prea prost ca să-și mascheze cum trebuie magnetul cu care vrea să manevreze babaroasele cu miez de metal. Îi trebuie ceva timp să scape din gheara Fachirului, care-i stă înfiptă în gât ca un pumnal. Gâlceava pornește însă cu adevărat când mă bag să-i despart. Recepționez un șut adresat Fachirului, și iată-mă venind buluc peste piticul care tocmai se apucase să sugă o nouă trestie de zahăr. Dovedind o agilitate pe care nu i-ai fi bănuit-o, Mister David se debarasează brusc de mine, după care, că și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, își reia locul pe scăunel, continuându-și ronțăitul. Atâta nesimțire nici că am mai văzut! Îmi vărs furia pe Colos, pe care-l surprind cu un *katate-ryote-tori*, azvârlindu-l la câțiva metri.

Nimic nu-l enervează mai mult pe Colos decât artele marțiale. De când Aiki Sumaru, micuțul japonez, l-a făcut de rușine într-o luptă pe bani grei, uriașul și-a jurat să extermine toți karatiștii din lume. Pe moment, se hotărăște să înceapă cu mine. Deși sunt mult mai agil, reușește să mă prindă în brațe, suportând loviturile pe care i le dau la stomac, și-mi înnoadă mâinile la spate. E gata să-și repeadă capul chilug în figura mea, când ia la cunoștință că mai are un adversar. Cu o lovitură de picior în rinichi, Fachirul îl îngenunchează. Mai rău e că sunt prins dedesubt, iar faptul că încep să mă îndoi pune la grea încercare rezistența coloanei mele vertebrale. Îmi concentrez toată forța într-o cădere laterală, prilej cu care-mi eliberez o mână, tocmai bună ca s-o înfig în gâtlejul Colosului. Dar placenta maică-sii a fost făurită din granit și bronz. Mă spulberă cu un upercut de stânga, după care, mai fioros ca niciodată, se întoarce spre Fachir. Însă indianul nici nu se clintește, cu toate că uriașul a pornit spre el cu motoarele turate la maxim. Mă aștept să-l văd pe Fachir împrăștiat în mii de petice și resturi, dar în ultima fracțiune de secundă dinaintea impactului, indianul se lasă fulgerător în patru labe, iar Colosul, împiedicându-se, se dă de-a rostogolul până la liziera pădurii.

Zarva atrage o mulțime de kareni, dar nici unul nu are de ..nd să intervină. Fumează cu toții cu pasiune, așteptând reacția ..olosului. În loc de asta, se aude vocea de bas a piticului:

– Ajunge!

Un singur cuvânt spus de o stârpitură, și, totuși, forța lui ne..inuită are darul de a-l potoli instantaneu pe Colos.

– E timpul să trecem la treabă, continuă Mister David, fre..ând-și fundul de scăunel. Conservați-vă energia. Vă așteaptă un ..rum lung și greu. La capătul lui va veni și momentul să porniți ..țiunea pentru care ați fost angajați.

Aflăm, în sfârșit, despre ce este vorba. Cu ajutorul a încă ..pte luptători kareni, vom trece granița în Thailanda și vom ocupa ..pitalul de boli psihice din Ratchaburi, unde vom lua ostatici cei ..uă sute de pacienți și personalul medical. Va trebui să rezistăm ..olo, până când cererile karenilor vor fi satisfăcute – și anume, ..eschiderea frontierelor pentru refugiații birmanezi care vor să ..ape de ororile regimului militar de la Rangoon. Am fi tentați să ..edem că e „floare la ureche", dacă n-am fi trecut printr-o expe..iența anterioară, în Cecenia, la spitalul din Budionnovsk.

De altfel, ostaticii sunt de proastă calitate, iar thailandezii ..ar putea să nu dea doi bani pe ei, punând pe obiectiv toată arti..ria din dotare. Putem, totuși, conta pe faptul că toată vânzoleala .. fi monitorizată de corespondenții străini, anunțați din timp de ..reni, și care ar mai putea tempera zelul polițiștilor thailandezi.

Când termină ce are de spus, Mister David ne face cunoștință .. cei șapte, alături de care vom forma comandoul. Sunt abia ..șiți din adolescență, imberbi și firavi, dar, ne asigură piticul, ..zboinici de elită ai Armatei lui Dumnezeu.

– Than Kyi, arată el spre cunoștința noastră mai veche, este ..ful formațiunii. Cu el vă veți sfătui și veți alcătui planul. ..djunctul lui, Suur Kayoon, îi va lua locul, în cazul în care Than .. fi lichidat.

Ne înșiră și numele celorlalți, dar mult mai mare importanță ..e lada de lemn, prinsă în chingi de metal, pe care doi kareni o ..sează la picioarele noastre. O dată capacul ridicat, sclipirile ..elor nou-nouțe sunt pentru noi mult mai prețioase decât cele ..e unei comori a piraților, căci de aceste arme va depinde, în

bună măsură, viața noastră. Nu-mi pot ascunde încântarea când dau peste un pistol-mitralieră YUKA de producție taiwaneză. Concurează cu prisosință celebrul UZI. Este la fel de mic, cu un încărcător de 130 de gloanțe, iar calibrul 7,65 mm îl face să fie chiar mai eficient, mai ales pentru o acțiune de tipul celei la care vom lua parte. Fachirul și Colosul preferă câte un M-16 MAN, prevăzute cu aruncătoare de grenade. Sunt puști de asalt, care au trecut cu bine proba în Panama, în Grenada, ca și în Golf. În schimb, pistoalele pe care le alegem sunt de același tip: PHONG-urile vietnameze, de 9 mm, excelente pentru lupta de aproape, întrucât sunt foarte ușor de mânuit. Asta, deși par masive, asemănându-se cu Colturile polițiștilor americani. Mai alegem și niște amici mai vechi – pumnalele PUMA, cu tăiș dublu, din care unul zimțat. Ca supliment, luăm și câteva grenade fumigene și câteva cu gaz paralizant. Muniție e destulă. Nu pregetăm să și folosim o parte, pentru a testa noile arme. Performanțele lor sunt dublate de iscusința noastră, care smulge strigăte de admirație din partea karenilor. Piuitul li-l ia însă Colosul care, cu PHONG-ul său, doboară o maimuță aflată la vreo sută de metri, ascunsă bine în frunziș. Totuși, Colosul a făcut o greșeală. Prin partea locului, maimuța este un animal sfânt, astfel că, timp de o jumătate de oră, trebuie să se roage alături de kareni pentru iertarea păcatului săvârșit. Ciudat popor e acela care pune un preț mai mare pe viața animalelor decât pe cea a oamenilor.

Din nefericire, păcăniturile atrag atenția unei patrule a armatei birmaneze, care dă alarma. În scurt timp, mica tabără de pe Muntele Sfânt e atacată de formațiunile venite în ajutorul patrulei. Mister David nu-pare din cale-afară de îngrijorat. Împarte câteva ordine scurte, după care se întoarce spre noi.

– Rămâneți aici, ne vom descurca și singuri. Dacă ne vom retrage, vom trimite pe cineva după voi.

Colosul și cu mine ne și retragem sub un cocotier, cu votca între noi. În schimb, pe Andar îl mănâncă fundul.

– Iată o ocazie nesperată pentru a ne proba armele în condiții reale de luptă! sare el, asemenea unui fotbalist care s-a săturat să-și tot frece fundul pe banca de rezerve.

Colosul nu pregetă să-i transmită părerea lui, care nu diferă rea mult de cea a unui marchiz care-şi prinde servitorul scuiându-i în cafea. Elanul Fachirului nu poate fi însă temperat. Iai rău e că pledează pentru toţi trei, ceea ce ne strică socotelile.

Ne ridicăm fără tragere de inimă, în vreme ce Fachirul ia istanţă, prevenit asupra semnelor de recunoştinţă care ar putea eni din partea noastră.

Suntem însă prea vechi luptători ca să nu ştim că nu vom nerge la o simplă trecere în revistă. Lupta în junglă are legile ei tricte, de care, dacă nu ţii seama, poţi băga în pâine un antrerenor de pompe funebre. Faptul că se trage aparent haotic, namicul fiind foarte greu de depistat în desişul arborilor, te poate ransforma în victima gloanţelor propriilor săi camarazi. De ceea, cunoaşterea dispozitivului e o cerinţă de prim ordin. Mister David, de altfel, se şi grăbeşte să ne facă o schemă a modului în are sunt dispuşi karenii, surprinşi deseori de astfel de atacuri. În azul de faţă, avem de-a face cu un sistem-arici, în care luptătorii unt grupaţi în şiruri, asemenea ţepilor micuţului animal. Direcţia ocului e numai înainte, niciodată lateral, iar grenadele sunt folosite numai de vârful „ţepelor". Flancurile, devenite vulnerabile, unt deţinute de rachetişti, care, cu lansatoarele lor portabile, nu ac deosebire între un vehicul blindat sau o formaţiune de scotore. În spatele tuturor, aşteaptă rezerva, alcătuită din cavaleria ălare pe elefanţi, pe care s-au cocoţat însă şi câţiva lunetişti otaţi cu infraroşii, căci noaptea pune tot mai mult stăpânire pe ınglă.

Mister David ne face onoarea să ne repartizeze într-o „ţeapă" utonomă, dându-ne ca punct de reper o cotă care se întrezăreşte a orizontul întunecat. La început mai rare, cu rol de tatonare, chimburile de focuri prind să se înteţească. În scurtă vreme untem angrenaţi într-o adevărată confruntare. Birmanezii calcă ădurea cu aruncătoarele, pătrunzând metru cu metru în interiorul ispozitivului karen, doborând laolaltă copaci, animale şi oameni. istemul-arici adoptat reduce însă la minimum pierderile. Dacă scunzătoarele la gura ţevii îi fac mai greu de depistat pe irmanezi, fumul împrăştiat de aruncătoare nu poate fi camuflat. ntr-acolo se şi concentrează focurile noastre. Tragem într-un

dușman pe care nu-l vedem și care nu ne vede, dar lupta este departe de a fi una a orbilor. Mișcarea frunzișului, zgomotul împușcăturilor, strigătele izolate, anumite țipete ale animalelor și zborul păsărilor ne oferă date importante despre locurile în care se află birmanezii.

Fachirul s-a transformat într-un șarpe. Cuprins de febra luptei, se strecoară pe coate și genunchi, tot mai aproape de lanțurile trăgătorilor din față. Țin ritmul cu el, proferând înjurături și blesteme, dar, curând, ispita sângelui ne acaparează cu totul. Îndrăzneala indianului întrece orice închipuire, când sare pe neașteptate la gâtul primului birmanez întâlnit, care primește chiar în față pumnalul cu tăiș dublu. Surpriza e totală și pentru ceilalți trei soldați care-l însoțesc. Arunc cuțitul spre cel mai apropiat și-l nimeresc în burtă. Colosul se și aruncase între ceilalți doi rămași, prinzându-i de după ceafă și lovindu-i sălbatic de un copac. Pentru el, a ucide cu mâinile goale e suprema bucurie. Continuă să-i lovească, până când din țestele celor doi țâșnesc creierele, care i se preling pe degetele butucănoase. Rânjetul Colosului e chiar mai înfiorător decât imaginea soldaților.

Trebuie să ne retragem însă, căci am putea fi confundați oricând de kareni. Fachirul ia ca amintire o stație de emisie, în care latră încontinuu ordine aiuritoare. După douăzeci de metri, ne oprim. Colosul își pune M-16 MAN la bătaie, proiectând cinci grenade în semicerc. Apoi ne retragem încă zece metri, cât să evităm explozia unei mine, ce spulberă pâlcul de copaci sub care ne aflaserăm.

Curând, deruta pune stăpânire pe soldații birmanezi. Prin stație, Fachirul ascultă dispozițiile date de comandanți și surâde mulțumit.

– Cer ajutoare! mormăie el, cu ochii în toate părțile.

Un foșnet venit din dreapta ne pune în stare de alarmă. Nu e decât o maimuță care-și poartă puiul sub ea. Cu ochi îngroziți, îl privește fix pe Colos, care își armează pușca. Amintirea chinului pe care îl îndurase în cursul rugăciunii îl face însă pe uriaș să renunțe. La țanc, pentru că, în spatele maimuței, se ivește figura nu tocmai plăcută a piticului. Bluza lui dichisită e sfâșiată și plină de sânge, iar pantalonii cu dungă nu mai sunt buni nici să speli pe

cu ei. Și-a pierdut și un pantof, dar, lucru destul de curios, ălalt e la fel de bine lustruit. Arbaleta pe care o poartă în mână nește hazul Colosului, care râde ca netotul, căci, în condițiile le, e arma ideală.

– Plecăm! spune scurt Mister David. Nu peste mult timp, o sosească aici o întreagă divizie.

– Ascultă, mare comandant, sforăie Colosul, țintindu-l cu icul său ochi, cât plătești ca să-ți aducem un grangur de dincolo?

– Potolește-te! îi zic eu, căutând să-i trag un șut în gleznă.

– Suntem cei mai a-ntâia specialiști în așa ceva! continuă losul, nebăgându-mă în seamă.

Lui Mister David îi surâde ideea. Pe de altă parte, n-ar vrea în caz de eșec, să compromită acțiunea pentru care ne tocmise. măsoară câteva clipe cu ochii săi mici și răi, hotărând că este, uși, o ocazie care nu ar trebui să-i scape.

– Încă un lingou de cincizeci de grame pentru fiecare! zice Dar să fie ofițer, nu pifan.

– Două de câte o sută, dacă e peste căpitan! se târguiește Coul ca la piață, nepăsător la ploaia de gloanțe ce se abate brusc upra noastră.

– Pleci singur! clămpăne Fachirul, pe care entuziasmul inițial nceput să-l cam lase. N-am chef să fac pe eroul.

– *Peace of cake!* exclamă Colosul cu vitejie. Dacă împuțitul de curaj a dat colțul, poți rămâne aici să miroși pârțurile ele-ilor. Mă duc cu Florin.

Sunt luat pe neașteptate, dar Colosul nu dă prea mare atenție ceptului meu. Îi sunt dator, și nu-și pierde timpul să mă con-ngă. Fachirul scrâșnește din dinți. Știe că nu poate face opinie arată, măcar și pentru faptul că ar scădea în ochii piticului.

Mister David ne lasă o călăuză la punct fix, după care pleacă le anunțe karenilor noua noastră rază de acțiune, ca să nu că-m sub focurile lor. De astă dată ne strecurăm în spatele Co-ului, care e cu gândul numai la lingouri. Facem slalom printre lavre ciopârțite, care parcă ne jalonează drumul. Un zgomot undat ne atrage cu puterea unui magnet. Sărim de la un copac altul, căutând să ghicim din ce direcție vine, dar zgomotul pare se deplasează o dată cu noi. La intrarea într-un luminiș, ne

aruncăm fulgerător la pământ, dispărând în iarba înaltă, căci din lateral apare o tanchetă. Sforăie molcom prin amortizorul cuplat la țeava de eșapament, oprindu-se deodată în fața unui cadavru îndoit peste o creangă ce atârnă până la pământ.

Prin trapa laterală, ies doi soldați birmanezi care, după ce aruncă priviri rapide împrejur, se apropie prudenți de trupul inert. După o cercetare sumară, încep să-l tragă către blindat, acoperiți de un mitralior ițit din turelă. Mă despart rapid de Fachir și de Colos, făcând un ocol, pentru a-i cădea mitraliorului în spate. Dar birmanezii nu sunt chiar proști. Prin portpistolul din partea opusă a turelei se mișcă o țeavă subțire, gata să dea onorurile unui oaspete nepoftit. În cazul de față, chiar mie. Cum, într-adevăr, nu posed nici o invitație, mă preling până în dreptul tanchetei, de care mă lipesc ca un timbru. Fierul rece îmi mai reduce din tensiune. Ridic ușor mâna dreaptă în care țin PHONG-ul și, când dibuiesc gaura portpistolului, trag trei focuri pe deasupra țevii, unul după altul.

Mitraliorul prinde mișcarea, dar spațiul de manevră e prea strâmt, așa că apuc să-i arunc pe după gât lațul de oțel, de care strâng doar atât cât să-l fac să dea drumul armei.

Colosul și Fachirul îi dezarmează deja pe cei doi soldați ce târau cadavrul, legându-i, din câteva mișcări, între ei. Îl trag pe mitralior afară, azvârlindu-l spre Colos, după care arunc o grenadă în interiorul tanchetei, închizând iute capacul. Explozia înăbușită a înlăturat orice alt inamic, deși e puțin probabil ca blindatul ușor să fi cărat mai mult de patru inși.

– L-ai omorât, cretinule! răcnește Colosul, cu mâna la gâtul mitraliorului. Și era ofițer!

Rade o privire spre ceilalți doi, legați burduf, și exclamă nemulțumit:

– Ăștia-s legume! N-am făcut nimic! Trebuie să mergem mai adânc.

– Îl îmbrăcăm pe unul în uniforma căpitanului, și gata! oferă Fachirul soluția, pe care perspectiva continuării misiunii nu-l încântă deloc.

– O să ne toarne, păduchele! conchide Colosul.

– Care ofițer nu s-ar da soldat, dacă este prins? merg eu pe âna Fachirului. E cuvântul nostru împotriva cuvântului lui!

Nu pare cea mai bună soluție, dar este cea mai la îndemână, a că facem schimbul de uniforme. Birmanezul care va ține loc ofițer e atât de speriat, încât nu pregetă să ude uniforma care cmai îl ridicase în grad. Cât despre camaradul lui rămas în ață, un martor inutil! Ca atare, Colosul îi frânge gâtul cu o loviră menită să ucidă și un bou.

– Fii atent la ce vorbești! îl prelucrează Colosul pe „ofițer", timp ce ne retragem spre punctul fix în care ne așteaptă lăuza. Dacă ne dai de gol, te omor! adaugă el, uitând că nu-l artă pe birmanez spre sala unui tribunal cu jurați.

Lingourile promise însă rămân la locul lor, căci, în grabă, tasem să schimbăm tocmai ce era mai esențial – plăcuțele de entificare. Mister David ne-a prins cu mâța în sac, dar rapiditea acțiunii i-a oferit, dacă mai era nevoie, dovada profesionamului nostru. Suntem mustrați cu blândețe. Colosul pretinde că încercat să-i verifice spiritul de observație, dar piticul îi aduce ninte că noi suntem cei care trebuie verificați.

Soldatul prins e trimis în tabăra gemenilor Htoo, unde, obabil, va folosi drept material didactic.

– Poate, când o să vă întoarceți, o să mai încercați o dată, ne omite Mister David, pe care ideea de a lua nis...iva prizonieri atrage în mod deosebit. Acum însă e timpul să plecați. Deja vă ați în întârziere.

Ajunși pe malul unui râu destul de leneș, ne despărțim. preună cu cei șapte kareni desemnați în comando, formăm un indian și ne pierdem în junglă, spre granița cu Thailanda.

Umezeala îmi cuprinde repede trupul, asemenea unei lipitori așe, transformându-mă într-un morman de clei. Vegetația curiantă se lasă cu greu convinsă de parangurile deschizătorilor drum. Merg chiar în urma lui Than Kyi care, cu vocea lui lodioasă, mai alungă plictiseala.

– Aceasta este Calea Regală, murmură el, ca și cum ar vorbi ui grup de turiști. Regele nostru Saw a construit pentru supușii aici, în junglă, o seamă de temple. Apoi au venit misionarii ericani și ne-au arătat adevărata față a lui Dumnezeu. Asta s-a

petrecut cu mult timp în urmă, când karenii erau stăpâni pe pământurile lor.

Într-adevăr, trecem pe lângă ruinele unor temple care, în jungla deasă, sunt o apariție surprinzătoare. Treptele lor, mâncate și năpădite de vegetație, duc direct către cer, căci pereții nu mai există. La capătul treptelor, doi dragoni de piatră ne privesc cu ochi ficși, așteptând răbdători reîntoarcerea regelui Saw. Ori de câte ori trecem prin preajma lor, un miros dulceag de mosc ne învăluie ca într-o sutană. Mă aștept, la fiecare pas, să văd apărând dintre ruine fantomele ostașilor morți, călare pe elefanți străvezii, cu arcurile întinse, în care săgețile au la capăt câte un mic craniu. Parcă o mână nevăzută a unei nimfe mă trage de braț, ademenindu-mă să mă odihnesc pe una dintre pietre. Aerul devine tot mai apăsător, iar ochii mi se acoperă de o pânză gălbuie, care poate fi chiar vălul nimfei. Respir din greu, de parcă atmosfera a devenit mai densă decât apa, în timp ce, în fața mea, Than continuă cu aceeași voce tărăgănată:

– Tot niște americani ne-au ajutat să ne construim armata. Dar, de data asta, erau misionari ai unui Serviciu Secret, nu ai Bisericii. Eram mic, aveam doar nouă ani, pe atunci. Totuși, mi-a mai rămas câte ceva în memorie... aceștia beau tot timpul și se culcau cu femeile noastre, în special cu fetele tinere. Le-am suportat totul, căci altfel n-am fi avut nici o șansă în fața soldaților trimiși de Rangoon. Făceau armată chiar și cu cei ca mine, cu copiii! continuă Than, de parcă ar fi avut o sută de ani. Erau nevoiți s-o facă, deoarece părinții noștri fuseseră uciși de birmanezi. Ei erau cei care refuzaseră să se supună. Poporul nostru este mare, numărând peste cinci milioane, dar cei mai mulți au acceptat stăpânirea militarilor, fără să se opună.

Tace o vreme, oprindu-se să asculte țipetele maimuțelor, apoi reia, pe un ton ceva mai grav:

– Antrenamentele la care ne supuneau americanii erau de o cruzime fără seamăn. Odată, am fost ținut legat de un cadavru două zile și două nopți. Atunci m-am maturizat cât în douăzeci de ani și, tot atunci, am înțeles că viața nu are valoare decât în măsura în care faci ceva pentru neamul tău. Altă dată, ne-au întins pe toți la pământ și au pus elefanții să pășească printre noi. Unii

ntre noi au murit striviți, dar cei rămași în viață au uitat să se ai teamă de moarte. Apoi ne-au ținut în cuști cu maimuțe cărora i le dădeau mâncare cu zilele. După aceste încercări, mulți au nunțat și au plecat să se supună militarilor, dar și mai mulți au vățat că trebuie să se bată ca să fie liberi. Trăgeam sute de urtușe pe zi, și ne puneau să schimbăm țevile decalibrate cu ăinile goale. Odată, unul dintre instructori mi-a violat sora de ță cu mine. Așa am priceput că durerea, fizică sau morală, e ar un balast pentru un luptător de gherilă. Am priceput așa de ne, încât, cu prima ocazie, am intrat peste instructor și l-am istrat de viu. Pentru că m-a ascultat și și-a mâncat testiculele, nu am împușcat. Aveam paisprezece ani când am fost numit co-andantul unui *malay*, format din douăzeci de luptători. Ne ecializaserăm în uciderea membrilor de familie ai militarilor. lergeam câte doi, dându-ne drept comisionari, și intram în casele r, unde le căsăpeam soțiile și copiii. Mai mult de jumătate am st prinși și arși pe rug, dar noi, cei rămași, am înțeles că putem la fel de puternici ca și birmanezii.

Trecem pe lângă un alt templu, care pare intact, doar că e gropat în vegetație. Incrustațiile în piatră de pe ziduri și coloane ansmit încă mesajul lor, deși cei cărora li se adresează au nunțat la vechea credință. Than ordonă un popas. Mă așez pe atra verde, în așteptarea nimfei care să mă ia în brațele ei dia-ne și să mă poarte în fața regelui Saw. Mirosul dulceag îmi intră ochi, în urechi, prelingându-se pe șira spinării, către coccis, nde șarpele Kundalini, ghemuit, își caută prada cu limba sa des-cată în șapte.

Dintr-o dată revin la realitate. Karneii se grăbesc să-și aprin-nelipsitele țigări, în timp ce Colosul pune la bătaie provizia de tcă.

– Oare în cât timp vom ajunge la cel mai apropiat izvor? în-abă uriașul, după care adaugă repede, pentru a fi corect înțeles: votcă, firește!

– În Ratchaburi sunt destule cafenele, îl liniștește Than. Deși, ate că ar fi mai bine să ne păstrăm spiritul clar.

Colosul nu suportă observații nici din partea gradelor supe-are, darămite când ele vin de la un țânc!

– Eu nu te-am întrebat dacă mămica ta știe că fumezi! se zbârlește el, crăcănându-și provocator picioarele.

Than schițează un zâmbet. În întuneric, dinții îi sclipesc asemenea tăișului unui pumnal. Vocea acestuia capătă o autoritate neașteptată, de parcă în locul lui ar vorbi însuși regele Saw:

– Soldat, ai fost angajat pe bani grei, iar contractul prevede supunerea oarbă față de ordinele primite. De ce mă silești să-ți reamintesc că, în acest moment, eu sunt comandantul tău?

Colosul ezită între a-i trimite o directă de dreapta sau a-l lovi cu piciorul în stomac. Alege o a treia variantă, pentru că, atunci când vine vorba de bani, e foarte practic:

– Și care e ordinul?

– Nu v-am interzis să beți, o ține Than pe același ton. Voi aveți alte reguli decât noi, și vi le respect. Vreau doar să vă păstrați întreaga capacitate de luptă.

– Fii fără grijă, Mister Than, intervine, împăciuitor, Fachirul. Suntem mercenari nu de azi, de ieri, am participat la lupte mult mai sângeroase decât cele de pe-aici, și, după cum vezi, ne aflăm încă în viață.

– Nimeni nu contestă pregătirea voastră, se bagă și Suur Kayoon în vorbă. Noi avem însă datoria să vă dăm toate informațiile necesare, iar din acest punct de vedere, e bine să știți că între birmanezi și thailandezi nu există nici o deosebire: sunt la fel de sălbatici! Nu dau doi bani pe viață, nici pe-a lor, nici pe-a altora.

Conflictul care mocnea se stinge brusc. Deși foarte tineri, karenii dovediseră faptul că sunt adevărați soldați, nu actori din filme. N-avem cum să nu ne înțelegem, căci motto-ul nostru e același: „Luptăm ca să supraviețuim, și supraviețuim ca să luptăm."

– Prea multă tevatură pentru un fapt de nimic, pufnește nervos Colosul, așezându-se între mine și Fachir. Am întrebat în mod civilizat de o pompă de votcă, nu de caracteristicile soldaților din zonă. Lucru ăsta îmi amintește de cel mai uscNit comandant de mercenari care a luptat vreodată în Africa, locotenentul Van Saar. Și ăla, tot așa, una îi întrebai, alta îți răspundea. Într-una din zile, întorcându-mă dintr-o misiune cu un borât de angolez, l-am întrebat pe locotenent dacă să-l împușc pe negrotei

au să-l duc la interogatoriu. „Cine vine cu un ulcior de vin peste nări şi ţări nu-l deşartă într-o hazna", mi-a răspuns Van Saar. Vezi ine că nu se putea pricepe nimic din poliloghia lui, drept care, e-atunci m-am hotărât să car cu mine numai angolezi gata îmuşcaţi. „Creierul unora dintre noi", făcea locotenentul, „e mai ers decât curul unui pretendent la tron". Altă dată voiam să ştiu acă era cazul să car o Bazooka cu mine, ori nu. Locotenentul nu ntârzie să pildiuască: „Dacă pendulul tău ar fi o umbrelă, care ar deschide exact în timpul regulatului, nu ţi s-ar mai da voie iciodată să intri într-un bordel." Evident că toate tâmpeniile stea m-au făcut să-l raportez colonelului Schroder, căruia m-am lâns că nu pot înţelege nimic din ordinele primite. Când colo, cârba aia de colonel se contagiase şi el. Ce credeţi că mi-a răspuns? „Nici cel mai mare chimist al lumii nu a descoperit până cum formula băşinii, şi, totuşi, de mii de ani, omenirea continuă i se părţăie cu aceeaşi nesimţire." Mă şi mir cum am putut scăpa i viaţă din aprigele încleştări în care trebuia să-mi dovedesc itejia şi osârdia ce mă caracterizează. Babacu' meu nu înceta să ă înveţe că simpla comunicare între oameni devenise o imposiilitate, şi asta, credea el, din cauza faptului că toţi cârciumarii se orbiseră să nu-i mai dea lui pe credit.

Colosul întoarce bidonaşul cu gura în jos, pentru a puncta ţelepciunea vorbelor sale. Pildele care i se înghesuie la gură i mai apucă însă să-şi facă loc, căci se dă semnalul de plecare. e reluăm locul în formaţie, iar Than, care a găsit în mine un an ascultător, îşi reia monologul, deşi am impresia că vorbeşte ai mult cu copacii şi animalele din jur, sau cu fantomele rămoşilor săi.

– Pentru acţiunea noastră, m-am pregătit intens. Printre tele, acum câteva luni, împreună cu „Viteji studenţi războinici rmanezi", am ocupat Ambasada Birmaniei la Bangkok şi am at treizeci şi opt de ostatici. N-aveam nimic de-a face cu revencările studenţilor – pentru mine era un simplu antrenament. n înţeles atunci un lucru: că noi, karenii, n-aveam nici o şansă tr-o asemenea acţiune. Dar nici cu „Vitejii..." n-am fi vrut să ne zem. Ei au obţinut atunci tot ce-au dorit, şi apoi au cerut un copter să se înapoieze în Birmania, spre a se pierde în junglă.

Dar pilotul elicopterului a pretins că nu poate transporta p
toți, fără a primejdui aparatul. Și-au părăsit doi camarazi, fă
vreo ezitare, și, o dată cu ei, și pe mine. Am stat zile în șir într-u
canal din preajma Ambasadei, timp în care am băut apă infestat
și am mâncat insecte și carne crudă de șobolan. Ceilalți doi au
murit, destul de repede, otrăviți de substanțele deversate în ap
Însă noi, karenii, avem încă de mici în alimentația noastră porț
de antidoturi pentru otrăvuri. E o tradiție păstrată din vremuril
în care strămoșii noștri erau înarmați cu arcuri și cu săgeți înmu
iate în *curara*. Totuși, m-am îmbolnăvit și eu de malarie. Când a
îndrăznit să ies, de-abia mai puteam să mă țin pe picioare. Drum
până la graniță l-am parcurs cu mai multe grupuri de pelerin
îndurând cele mai atroce dureri, suportând, fără scrâșnire, ce
mai afurisite crize, fără să mă plâng sau să cer ajutor, că
înțelesesem că era o încercare: dacă Dumnezeu voia cu adevăr
să devin un comandant care să lupte pentru eliberarea karenilo
atunci urma să mă țină în viață. Și din nou am știut că, singuri,
vom avea sorți de izbândă. De aceea am vrut să ne aliem
formațiunile musulmane ale Rohingyas din Arakan, care sunt
stare să-i sfâșie de vii pe birmanezi, de când comunitatea lor
trei sute de mii de suflete a fost fugărită până în Bangladesh. D
aceștia nu fac deosebire între birmanezi și kareni, și am fi fo
sacrificați într-o luptă care nu ne aparținea. Așa am ajuns la ide
angajării voastre. Mister David a vorbit cu un instructor americ
cu care rămăsese prieten, iar acesta a vorbit cu un mare șef
vostru.

Pe neașteptate, drumul prin junglă ia sfârșit. De la lizie
pădurii, putem zări în depărtare, în lumina palidă a dimineț
clădirile unui oraș.

– Ratchaburi! șoptește Suur, ușor înfiorat, apucând binoc
care, până atunci, îi atârnase la șold.

– Suntem în Thailanda? exclam eu, căzut din pom.

– Te așteptai să treci pe la vamă? mă ia Fachirul peste pici
la spune, ai ceva obiecte de declarat?

Than trimite în recunoaștere doi luptători deghizați, artă
care karenii sunt maeștri. Nu pot să nu remarc faptul că, pe cât
buni luptători sunt, tot pe-atât și actori. Than nu așteaptă reîntoa

cerea lor. Ne îndrumă într-o direcție numai de ei cunoscută, și, în scurt timp, ajungem într-un soi de cătun, format din patru case. Stăm tupilați pe după copaci, până când Than intră într-o colibă, apărând, aproape imediat, cu un ins sfrijit, îmbrăcat ca un papagal.

– Akapol! face Than prezentările. Vom aștepta în casa lui să se întoarcă cercetașii.

Unul câte unul, la distanță de câteva minute, ne strecurăm în casa thailandezului – o locuință formată dintr-o cameră mare, cu două paturi și o masă, și una mai mică, pe care o folosește drept magazie.

– Autobuzul e în șopron. Are plinul făcut, raportează Akapol, îndată ce ne strângem cu toții.

Than scoate un teanc de *bahts*[1], pe care-i numără în palma întinsă a gazdei. Banii dispar la iuțeală în buzunarul pantalonilor colorați.

– Rudele mele sunt plecate la plantație, zice Akapol. Nu din lipsă de încredere, dar e mai bine să rămâneți ascunși. De plecat, plecați mâine dimineață, înainte să se scoale. Noaptea umblă multe patrule, mai ales de când au deschis o tabără de refugiați lângă oraș.

– Am fi vrut să atacăm chiar astăzi! spune Than, trecându-și mâna prin părul negru și lucios.

– În nici un caz! exclamă Akapol. E o conferință mare acum, si au adus multă poliție în oraș.

– S-a întâmplat ceva?

– Au venit cei de la ONU să viziteze lagărul. Dar diseară pleacă. Mâine e cel mai bine pentru voi.

– Dacă ne ascunzi în casă de rudele tale, mai rămâne soția ta, zice Suur, aruncând priviri rapide prin ferestruică.

– E la oraș. O să doarmă la sora ei, care e cam bolnavă și are nevoie de ajutor, îl liniștește Akapol, deși el însuși pare tare speriat.

Între timp, Colosul, pentru care proprietatea privată e o noțiune total abstractă, inspectează încăperea, neomițând să scuture câteva ulcioare ieșite în cale.

[1] Moneda națională thailandeză (n. trad.).

– Ai pierdut ceva, soldatule? îl întreabă Akapol, vizibil deranjat de cotrobăiala uriașului.

– Voi cum preparați rachiul în partea asta a lumii? se interesează Colosul, de parcă ar fi fost un celebru etnograf, plecat în lume să colecționeze cele mai ciudate obiceiuri.

Cuvântul „rachiu" pare însă parola cea mai veridică. Trăsăturile thailandezului se destind brusc, iar fața i se înmoaie ca un burete. Cu mișcări socotite, scoate dintr-un coș de răchită o canistră de trei litri, pe care-o agită promițător. Știe că nu are succes la kareni, așa că ne-o oferă doar nouă spre degustare. *Siama*, cum își alintă el rachiul, primește din partea juriului nota maximă. E fabricat din orez și are gustul *mao-tai*-ului chinezesc, doar că e mai parfumat. Întrucât comerțul cu droguri domină, aproape în exclusivitate, preocupările localnicilor, *siama* nu prea are căutare. Iată de ce Akapol e fericit să ni-l pună la dispoziție, evident, contra unei sume modice. În același preț, Akapol umple masa cu turte și legume, iar într-un oloi aduce bucăți de carne prăjită, care păstrează un iz puternic de câine. Ne este însă prea foame pentru a cere intervenția celor de la protecția animalelor.

Karenii se mulțumesc cu foarte puțin, în schimb, se îngrămădesc în cele două paturi, se strâng unii în alții, ca niște pui, și se pun pe sforăit. Doar Than preferă să rămână treaz, în compania noastră. Spre deosebire de drumul prin junglă, acum e foarte tăcut. Șade pe un scăunel cu trei picioare, ținându-și fața în mâini și privind, uneori, către unul sau altul dintre noi. Pentru el, responsabilitatea acțiunii este alta decât în cazul nostru, și pare să-i fi încovoiat puțin umerii. Privirea însă îi rămâne senină, și un zâmbet îi joacă, din când în când, pe buzele-i senzuale.

– Bunule Akapol, zice Colosul, de îndată ce sângele lui face joncțiunea cu *siama*, ești imaginea vie a tradiționalei ospitalități thailandeze. Puține popoare din lume sunt gata să-și împartă bucatele cu drumeții care le bat la ușă.

Ce-i drept, de când a vizitat bordelurile din Bangkok, Colosul a băgat la cap multe despre ospitalitatea tradițională. Memoria lui păstrează momente semnificative, pe care nu ezită să le evoce, bătând șaua ca să priceapă iapa. Bineînțeles că nu dă nici o ceapă degerată pe numita ospitalitate, dar, cu timpul, a învățat

ză, în afară de metodele brutale, mai există şi categoria celor nieroase, cu sorţi mai mari de izbândă în anumite situaţii. Dis-:ursul lui are bătaie lungă, vizând, ca de obicei, prezenţa revigo-ratoare a unei muieri. Dar vorbele meşteşugite nu au nici un efect. Akapol îl lămureşte că femeile din cătun sunt nişte cotoroanţe, :are n-ar putea trezi nici măcar interesul unui babuin aflat pe)atul de moarte.

– S-avem răbdare, se consolează Colosul de unul singur, nişteluş nemulţumit că a stricat orzul pe gâşte. Poate că la spitalul pe care-l vom vizita în curând vom întâlni niscaiva doctoriţe mai lămânde.

– E un spital de boli psihice! îi aduc eu aminte, deşi un argu-ment mai tâmpit nici că aş fi putut găsi.

– Şi ce? mă trezeşte Colosul la realitate. N-am de gând să e-o trag la creiere! Toată lumea ştie că Thailanda este patria sexului! A trece prin această minunată ţară, fără să dai cu botul printr-o păsărică, echivalează cu a străbate cârciumile în căutare de lapte praf. Babacu' meu nu scăpa nici o ocazie să-mi amin-tească faptul că viaţa e atât de scurtă, încât e păcat să ţi-o petreci în afara barurilor. De fiecare dată când ieşea din comă alcoolică, număra zilele petrecute în spital şi le scădea pe răboj. Astfel, după socotelile lui, era doar cu vreun an-doi mai bătrân decât mine. Puterea lui de convingere devenise proverbială în tot oraşul Chicago. Odată, tipii au avut proasta inspiraţie de a-l obliga să participe la şedinţele unor alcoolici anonimi. În exact trei zile, toţi deveniseră alcoolici notorii.

– Îţi poţi aminti măcar de o faptă bună sau de o pildă de urmat din amărâta ta de viaţă? se interesează Fachirul, care, totuşi, e departe de a folosi drept exemplu tinerilor studioşi.

Colosul îl priveşte cu larghețe, scobindu-se cu pumnalul în dinţi, după care îl şterge igienic de pantalonii lui jegoşi. Ţistuie de câteva ori, spre a asigura o canalizare cât mai apropiată de standarde, şi începe să cotrobăie după un trabuc. Than se grăbeşte să-i ofere foc.

– Ai rămâne crăcănat de câte pilde ţi-aş putea înşirui! grohăie uriaşul, pufăind cu nesaţ. Desigur, nu-mi amintesc să fi trecut vreo bătrână strada sau să fi ridicat biberonul cu lapte scăpat de

un sugar. În schimb, mă pot lăuda că ți-am salvat viața de vreo două ori.

Aici ne-a avut! E pe domeniul lui, căci, într-adevăr, mulți dintre cei alături de care a luptat îi datorează faptul că sunt încă vii. Colosul poate fi socotit, fără teama de a greși, unul dintre cei mai buni soldați din lume. Capacitatea sa de luptă întrece orice închipuire. Armele de foc, de orice tip, pumnalul sau lațul de oțel sunt, în mâinile lui, baghete magice. Cu brațele sale puternice poate strangula simultan chiar și patru inamici, strângându-i doar la piept. S-a ajuns până acolo, încât în jurul numelui său s-au creat chiar și legende. Nu puțini războinici tremură când știu că se vor înfrunta cu el. Până și gloanțele evită să-l supere cu ceva, ocolindu-l cu prudență. Scursoarea mahalalelor din Chicago, o dată intrat la Marines, a dat peste cap multe dintre metodele de antrenament, socotite printre cele mai dure. Și, totuși, ipocriții din armata americană n-au ezitat să-l îndepărteze când au constatat, într-o situație reală de luptă, că soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon ucidea oamenii din plăcere. L-au surghiunit, așadar, condamnându-l automat la mercenariat. De atunci, Colosul nu încetează să le-o plătească, ori de câte ori are ocazia, așa cum s-a întâmplat și în Kosovo.

Rămas fără argumente, Fachirul face pe obosit. Ia poziția favorită, a florii de lotus, cu spatele abia sprijinit de perete, și adoarme la comandă. Nici eu și nici Colosul nu suntem, totuși, mai puțin obosiți. Drumul prin junglă seamănă foarte bine cu cățărarea pe un versant vertical, fără echipament de alpinist.

Pe de altă parte, misiunea noastră ne dă destulă bătaie de cap. Nu-i cunoaștem foarte bine pe thailandezi și nu putem garanta că, mai degrabă, ar arunca spitalul în aer, decât să trateze cu teroriștii. Lupta într-un spațiu închis are, de cele mai multe ori, foarte puține șanse de reușită, căci nu mai depinzi doar de pregătirea ta, ci, mai ales, de reacția celor cu care te confrunți. Dar, din momentul în care ai ales mercenariatul, gândul la propria ta viață devine o povară. Asta, bineînțeles, nu exclude dorința permanentă de supraviețuire, căci nu suntem, pur și simplu, niște aventurieri. Iar una dintre principalele șanse de supraviețuire o reprezintă

deținerea la perfecție a celor mai moderne tehnici și strategii militare, lucru cu care nu ne putem mândri.

Than îl trezește pe Colos, ale cărui crâncene sforăituri ar putea pune în stare de alarmă vreo patrulă thailandeză. Ostentativ, Colosul își înfige în gură un amortizor de pistol și se întoarce pe partea cealaltă. În mod ciudat, sforăiturile încetează.

Dimineața încă buimacă ne găsește în autobuzul străvechi, procurat de Akapol. Te cuprinde mirarea cum de o asemenea piesă de muzeu cutează să străbată drumul plin de gropi și de gunoaie. Săltăm pe scaune ca niște păpuși de cauciuc, ținându-ne zdravăn de bare și înjurând fără încetare. Tot e bine, conchide Colosul, că nu am fost nevoiți să cumpărăm bilete, deși niciodată în viața lui n-a apelat la genul ăsta de hârtiuțe, despre care a auzit doar de la alții.

Than e într-o stare febrilă cum nu l-am mai văzut. Se roagă neîncetat să nu dăm în drumul nostru peste vreun echipaj de poliție. Dar, după ziua grea de ieri, când cu vizita celor de la ONU, se pare că poliția se odihnește *in corpore*. Doar câțiva țărani, cărând coșuri mari sau trăgând cărucioare de lemn, încearcă să facă pe autostopiștii, dar fără succes.

– S-au terminat biletele! le strigă, de fiecare dată, Colosul, riscând să devină obsedat pe chestia asta.

Pătrundem la periferia orașului, unde căsuțele de lemn sau de piatră distonează cu cele de tablă sau carton, care aproape le înghit. Locuitorii nu s-au trezit încă – rar, pe la câte-o fereastră, apare o figură buimăcită. Pufăind și păcănind, autobuzul intră în curtea spitalului, aflat nu departe de marginea orașului. E o clădire nouă, cu două caturi, vopsită în alb și galben, deasupra căreia flutură un steag cu cruce roșie. Cei doi gardieni din fața ușii rămân, pur și simplu, cu gura căscată, când coborâm din rablă, incapabili să reacționeze. Îi legăm de uși, pentru a folosi drept scut viu.

În câteva minute ne și împrăștiem peste tot, în dispozitivul planuit, asigurând acoperirea pentru toate laturile stabilimentului. Pe acoperiș iau poziție doi kareni înarmați cu mitraliere FRAM.

Personalul medical e într-o derută totală. Bolnavii din secții dau semne de agitație, dar, cu excepția celor de la dezintoxicare, pe care i-am și izolat într-o aripă, nu sunt în stare să priceapă nimic.

– Se filmează, le explică scurt Fachirul. Turnăm un film de aventuri cu pac-pac și bum-bum!

Directorul spitalului, un bătrânel cu o pată violet pe chelie, încearcă să-și liniștească personalul, care, cu excepția a două infirmiere, e compus tot din vârstnici.

– Nu avem nimic cu voi, le spune Than, după ce îi adună pe toți, medici și asistenți, în holul de la intrare. Cooperați cu noi și n-o să vi se întâmple nimic. Nu dorim decât să salvăm viețile compatrioților noștri.

– Cu prețul vieților noastre? întreabă directorul, cu o voce autoritară, cum, probabil, e obișnuit să vorbească cu subalternii și bolnavii săi.

– Repet, nimeni dintre voi nu va avea ceva de suferit, insistă Than. Vrem doar deschiderea granițelor pentru refugiații kareni.

– Vă asumați o responsabilitate imensă! guiță directorul, a cărui pată violet a devenit roșie. Acțiunea voastră riscă să dea cu piciorul efortului de luni și ani de zile pe care l-am depus pentru însănătoșirea bolnavilor noștri. Bolile lor se pot agrava în mod iremediabil.

– Vă puteți continua activitatea în mod obișnuit, precizează Than. Nu vă vom împiedica cu nimic. N-avem nevoie de victime, întrucât cauza noastră este o cauză umană.

– În condițiile astea, umanismul vostru înseamnă crimă! țipă un medic mătăhălos, pășind cu îndrăzneală înainte.

– Destul! intervine nervos Suur, împingându-l înapoi. Nu cu voi avem de tratat. Faceți-vă treaba și nu vă puneți viața în pericol.

– Nu răspundem de reacțiile bolnavilor noștri, punctează medicul, privindu-l cu ură.

– Dați-le sedative!

– Ești medic? face, disprețuitoare, matahala.

Venit din spate, Fachirul îl îngenunchează pe scandalagiu cu o lovitură la rinichi.

– N-ați înțeles, așa-i? șuieră el, agitându-și periculos arma pe sub nasul medicilor. Poate că asta vă va face să pricepeți mai repede.

Sirena poliției întrerupe discuția, care risca să se transforme într-un colocviu pe teme militaro-medicale. Foarte prompți,

hailandezii au adus cu ei şi un negociator, care nu pregetă să-şi eclame interlocutorul.

Suur alege cinci membri ai personalului medical, cu care se nconjoară şi iese în faţa clădirii. După câteva minute, revine sin-ur. Ca un gest de bunăvoinţă, i-a eliberat pe cei cinci. De-acum u avem de făcut altceva, decât să aşteptăm reacţia autorităţilor. 'ermenii sunt clari: orice încercare de asalt în forţă va avea drept ezultat măcelărirea ostaticilor.

Între timp, forţele poliţieneşti luaseră poziţie în jurul spita-ului, la limita de o sută de metri impusă de Suur, care acţionează onform tehnicii predate de noi. Nu tot atât de supus se arată însă 'han, care e plin de iniţiative.

– Să eliberăm o parte din bolnavi, propune el. Poate că asta ·ar îmblânzi şi i-ar face să se gândească mai bine la cererile oastre.

– Ar fi o greşeală! exclamă, iritat, Fachirul. Le dăm un semn e slăbiciune de care vor profita imediat.

– Totuşi, insistă Than, trebuie să continuăm dialogul cu ei, ăci nu suntem nişte criminali.

– Ăsta nu e un joc de grădiniţă! izbucneşte Fachirul, pe care areori l-am văzut ieşindu-şi din sărite. Sunt reguli clare, şi trebuie i le respectăm, căci altfel riscăm să fim lichidaţi. Vă reamintesc ă, în ceea ce ne priveşte pe noi trei, nu dorim să devenim eroi ai eamului!

Than îi face un semn lui Suur şi dispar amândoi pentru o onvorbire între patru ochi. Dacă tinerii kareni ţin să aibă ini-iative personale, lucrurile s-ar putea deteriora. Dar nu e cazul.)eşi cu părere de rău, Than revine şi ne transmite că va merge pe nâna noastră.

– Aşa ne trebuie, dacă ne amestecăm cu ţâncii! zice Colosul, esfăcând dopul nelipsitului său bidonaş.

– Să fi uitat că tu eşti cel care ne-a îndemnat să acceptăm ontractul? fac eu pe miratul.

– La plata care ni se face, am fi putut să însoţim şi un pluton e maimuţe păroase! o întoarce, fără jenă, Colosul. Şi pe urmă, oar n-aţi acceptat să veniţi cu mine, pentru că v-a convins un liant turistic!

Se ridică impunător și pleacă să facă un rond de control. Sectorul în care sunt închiși nebunii periculoși îl atrage în mod deosebit. Pare un urangutan sosit în vizită la o grădină Zoo, care-și privește cu interes confrații închiși în cuști. Încearcă chiar și un crâmpei de conversație care, firește, e primită cu bucurie de pensionarii stabilimentului. Doi dintre ei se arată dispuși să-i arate Colosului cum funcționează PHONG-ul. Păcăne din buze, cu pumnii strânși, stârnind veselia uriașului. E gata să le ofere un gât de *siama*, când o infirmieră apare la timp.

– Vrei să-i omori? zice ea, căutând să-și ascundă frica, deși munca alături de psihopați a înăsprit-o îndeajuns.

Dintr-o dată, Colosul are altă preocupare. Îi face inventarul femeii care are o constituție mai mult decât atletică, iar unicul său ochi capătă treptat o culoare sângerie, mărturie clară a intențiilor lui.

– Mă gândeam că o dușcă de băutură i-ar putea îmblânzi, melodiază el, gudurându-se ca un motan castrat.

– I-ar îmblânzi definitiv, îi dă dreptate infirmiera. Sunt sedați, iar efectul ar fi mortal.

– Doamnă... pronunță cu dificultate Colosul, încercând să descifreze numele trecut pe ecuson, doamnă Pai, ar fi benefic pentru mine dacă ați încerca să mă lămuriți asupra manifestărilor bolilor psihice de care suferă amărâții ăștia.

Infirmiera stă o vreme în cumpănă. Colosul nu prea aduce cu un student la Medicină, aflat în sesiune. Pe de altă parte, experiența îi spune că are în față un psihopat pur sânge care, cine știe cine prin ce întâmplare, umblă încă în libertate.

– Nu cred că e tocmai momentul potrivit! conchide ea pe drept, făcând instinctiv un pas înapoi.

Colosul își linge buzele bătucite, aruncându-și cu un gest scurt PHONG-ul la spate. O idee, care-i pare genială, îi pleoscăie în creier, asemenea unei pietre aruncate în apă, producându-i valuri de încântare.

– Ia spune, madam Pai, ai vrea să te las să ieși din spitalul ăsta? Ai vrea să fii liberă?

– Eu! exclamă, neîncrezătoare infirmiera, surprinsă de propunerea uriașului, care-o fixează cu privirea.

– Da! întărește Colosul, umflându-se în pene. Eu sunt șeful pe-aici, așa că nu mi-ar fi greu s-o fac.

– Și de ce m-ai alege tocmai pe mine? continuă infirmiera să ceară detalii, deși a cam priceput ce va urma.

– Pentru că am o stimă deosebită față de femei! aruncă la derută uriașul, ducându-și automat mâna la prohab.

Îi privește cu nesaț pulpele zdravene, care i se ghicesc sub halatul strâmt, fără să-și mai mascheze dorința. Pe neașteptate, o înhață de ceafă, apropiindu-și fața hidoasă de-a ei.

– Serviciu contra serviciu! trântește el direct, considerând că preliminariile au durat îndeajuns de mult.

Țipătul femeii e oprit de laba lui pătrățoasă, care îi acoperă aproape în întregime figura.

– Mai există și varianta pumnalului, face el, amenințător. Aș putea pretinde că am fost atacat în timpul serviciului.

Infirmiera își rotește îngrozită ochii în toate părțile, dar singurii din preajmă sunt periculoșii de după gratii, iar aceștia privesc spectacolul cu o aviditate ce spune totul despre ajutorul pe care i l-ar putea da.

Colosul nu-și pierde timpul. Strecoară o mână pe sub bluza infirmierei, căutându-i sânii, în timp ce o lipește strâns de trupul lui musculos. Pai este paralizată de frică. Se lasă în voia acestuia, căutând disperată o ieșire. Când prinde un moment prielnic, ridică fulgerător genunchiul, lovindu-l violent în vintre. Instantaneu, Colosul o pălmuiește, trimițând-o direct în gratiile de după care nebunii își scot mâinile, imobilizând-o. Cooperează cu o frenezie care-l surprinde până și pe uriaș. Halatul și desuurile zboară, rupte în bucăți, dezgolind-o complet pe femeie.

– Drace, ce păsărică bărboasă! răcnește încântat Colosul, în timp ce un nebun își strecoară o mână între picioarele infirmierei, strângând-o spasmodic. Hei! îl oprește Colosul. Mai întâi eu! Există o prioritate în toate!

– Ce faci aici, nepricopsitule? se aude deodată glasul Fachirului, apărut din spatele ușilor batante.

– Tu ce crezi? cloncănește Colosul, eliberându-și membrul supraexcitat. Fac un control de rutină.

– Încetează, dobitocule! zbiară Fachirul, trăgându-l violent înapoi şi lovind cu arma peste mâinile nebunilor.

Cum stă aşa, total aiurit şi cu pendulul pornit triumfător la asaltul final, Colosul e tare caraghios. Aproape că se îneacă de furie când vede cum infirmiera, scăpată din strânsoare, şterge grăbită putina.

– Cine dracu' te crezi, să mă întrerupi din exercitarea drepturilor mele legitime?! strigă uriaşul, încurcând niţeluş datele de stare civilă.

– Pentru fiecare dată când mi-ai salvat viaţa, există cel puţin încă alte zece situaţii în care mi-ai pus-o în pericol! îi dă Fachirul o replică întârziată. Nu ne aflăm la bordel. Ba chiar aş fi tentat să spun că suntem pe cale s-o încasăm din plin. Toată poliţia şi o bună parte din armată ne vor boaşele. Bagă-ţi scula înapoi şi treci la treabă!

– De băgat, o bag eu înapoi, dar, în schimb, o să scot cuţitul! ameninţă Colosul, gata să-şi ducă la îndeplinire promisiunea.

Apariţia lui Than opreşte un conflict care s-ar fi lăsat sigur cu vărsare de sânge. Colosul părăseşte arena în trombă, uitând să mai deschidă uşa. Îmi trebuie multă forţă de convingere şi o cantitate însemnată de *siama*, ca să-l calmez. Reuşesc doar cu o promisiune aruncată la plesneală:

– La noapte, vom putea face o vizită în pavilionul doamnelor. Am aflat despre el, ştiu unde se găseşte, dar până atunci, mucles!

Dintr-o dată, Colosului îi trece furia. Mă bate pe spate, tămâindu-mă cu vorbe ca mărgăritarele:

– Întotdeauna am admirat la tine spiritul camaraderesc! zice el, rânjind cu toată gura. Asta, spre deosebire de scopitul de Fachir, care, probabil, nu s-a atins de o femeie în viaţa lui.

Din oră în oră schimbăm poziţiile, pentru a preîntâmpina orice posibilă defecţiune din interior. Suur şi-a repetat cererile, ameninţând că, o dată cu lăsarea serii, va fi împuşcat primul ostatic. I se răspunde că tratativele delegaţiilor celor două guverne vor dura mai mult. Suntem siguri că e vorba doar de o abureală, o tragere de timp, pentru ca poliţia să-şi pună la punct planul de atac. La toate încercările thailandezilor de a lua legătura cu noi, singurul răspuns e tăcerea, deşi Than se stăpâneşte cu greu să nu

preia inițiativa. A rămas la părerea că trebuie să încercăm cu duhul blândeții, și o ține în el, mocnită, însă pentru noi trei e la fel de periculoasă.

Fachirul are o idee bine primită de kareni. Ne schimbăm uniformele de camuflaj cu halate albe. Cel mai fericit este, firește, Colosul, care își încinge și capul cu o oglindă-focalizator. Chiar și neînarmat, tot nu l-ar putea confunda cineva cu un medic, ci tot cu un pacient.

Când am spus că ideea lui Than, deși mocnită, e la fel de periculoasă, am știut ce spun. Profitând de faptul că noi plecaserăm să controlăm dispozitivul, îi dă ordin lui Suur să iasă în curte cu întreg personalul medical, pe care-l eliberează. Cere încă o dată thailandezilor, ca răspuns la gestul lui, înțelegere și cooperare. De astă dată, a întrecut măsura!

– Noi am șters-o! clănțăne, furios, Fachirul, abia stăpânindu-se să nu-l împuște pe karen.

– Mai avem încă o sută și ceva de ostatici! yice, liniștit, Than, făcându-se că nu observă arma pe care indianul a îndreptat-o spre el.

– Au fost eliberați exact cei care ne puteau garanta viața! urlă Fachirul. Pentru bolnavii rămași, thailandezii se vor grăbi să apeleze la o formă originală de euthanasie și ne vor extermina la grămadă!

– Sunt reporteri străini afară! plusează Than.

– Cui îi pasă de niște zgârie-brânză?! sar și eu, începând să mă simt ca un șoarece prins în cursă.

O împușcătură ne face să ne repezim la ferestre. Abia apucăm să-l vedem pe Suur căzut la pământ, cu capul secționat în două, că o ploaie de gloanțe se și abate asupra noastră. Răpăiala încetează tot atât de brusc pe cât a început. Polițiștii nu trec la asalt, așa cum ne-am fi așteptat.

– Ai stricat totul! urlă Fachirul, trăgând un șut unui scaun, care zboară prin fereastră.

– Îmi asum răspunderea! spune Than, căutând să păstreze o atitudine mândră și disprețuitoare, dar care nu-i iese cum și-ar fi dorit.

– Răspunderea! sare, furios, Colosul. Răspunderea? repetă el, de parcă ar auzi pentru prima dată cuvântul cu pricina. Răspunderea pentru vieţile noastre? O, mare comandant, atunci putem dormi liniştiţi, dacă tu vei veghea asupra noastră!

– Şi pentru ăştia tot tu îţi asumi răspunderea? pluseză şi Fachirul, arătând spre doi dintre kareni răniţi de rafala poliţiei.

Cei doi au răni grave. Le dăm primul ajutor, deşi prea multe nu se pot face. Tembelul de Colos, care trece cu iuţeală de la o stare la alta, îşi aminteşte că e îmbrăcat în halat alb şi îi pune pe bieţii tineri să deschidă gura pentru a se benocla cu oglinda în gâtlejul lor. Fachirul îi face vânt, pomenindu-i în treacăt de nişte locuri libere în aripa periculoşilor.

Este întâia oară de la începutul misiunii când îl văd pe Than descumpănit. Forţa noastră de răspuns slăbise considerabil prin moartea lui Suur şi rănirea celor doi. La propunerea Fachirului, care devine iarăşi stăpân pe el, Than cere prin telefon ajutoare pentru cei răniţi. Poliţiştii se arată neaşteptat de cooperanţi. Îi lasă chiar şi pe reporteri să filmeze din gros apropierea celor doi medici trimişi care, după ce sunt percheziţionaţi, primesc acceptul să intre în spital.

În urma unui consult sumar, medicii hotărăsc că răniţii au nevoie de o operaţie urgentă.

– Fără asistenţi, pretinde unul dintre medici, nu putem să ne descurcăm.

– Nu ne priveşte! i-o taie Fachirul, care e tot timpul cu ochii pe ei. Vă ajutăm noi. La nevoie, ştim să facem şi pe asistentele.

Într-adevăr, posedăm destule cunoştinţe în domeniu. Ca mercenari, angajaţi în lupte mai mult sau mai puţin clandestine, nu beneficiem decât rareori de asistenţa unui spital de campanie. Iată de ce, la nevoie, putem face şi pe felcerii.

– Viaţa camarazilor voştri este în pericol! insistă medicul, trăgând cu coada ochiului în toate direcţiile. Chemaţi două asistente specializate în chirurgie.

Than nu vede de ce n-am face-o. Trebuie să-i smulg receptorul telefonului din mână şi să-l apostrofez serios. Nu auzise de Calul Troian, ba chiar ideea îl face să surâdă.

– Sunt neînarmați, insistă el. Iar cei doi trebuie salvați cu orice preț!

Dacă Fachirul mai poate fi confundat cu un băștinaș, Colosul și cu mine facem notă discordantă. Lucrul ăsta stârnește și curiozitatea celor doi medici, care-și exprimă, chipurile indiferenți, nedumerirea cu voce tare. Dar Fachirul stă tot timpul în coasta lor, cu PHONG-ul pregătit să-i găurească, în caz că situația ar cere-o. În timp ce pregătesc perfuziile și instrumentarul, medicii continuă să comenteze ca la un meci de fotbal.

– Voi sunteți legiști? se rățoiește Fachirul.

– Nu înțeleg!

– Dacă vă mai moșmondiți mult, ăștia doi or să moară, iar voi n-o să mai fiți buni decât de cioclí!

Atitudinea Fachirului, dublat de Colos, îi îndeamnă pe medici la treabă. Than și cu mine suntem puși să-i ținem pe cei doi kareni încovoiați, ca să li se administreze injecția cu anestezic în șira spinării. Medicii pregătesc cu minuțiozitate seringile, ținându-le în sus ca pe niște lănci pregătite pentru turnir. Fac o singură greșeală: se privesc reciproc, e drept, doar o fracțiune de secundă, dar suficient pentru a ne pune în gardă.

– La perete! scrâșnește Fachirul, agitându-și arma. Acum!

– Sunteți nebuni! exclamă unul dintre medici. Ce v-a apucat?

Fără să le răspundă, Colosul îi lovește peste seringi, care cad, spărgându-se de mozaic, apoi îi îmbrâncește în zid.

– V-ar fi mers schema, dacă ați fi avut de-a face doar cu puștanii ăștia! le transmite Fachirul.

Din două mișcări le rupe cămășile, dând la iveală microfoanele bine lipite de piept. Medicii, care nu prea sunt medici, se fac mai albi decât peretele în care au fost împinși.

– Domnilor polițiști, strigă Fachirul spre unul dintre microfoane, credeam că știți ce înseamnă condițiile unui armistițiu. Sunt dezamăgit. Ați procedat total neprofesionist.

– Șeful poliției trebuie sancționat disciplinar! urlă și Colosul spre celălalt microfon. Pentru început propun să fie suspendat. Sunt gata să-i iau locul.

Cei doi medici sunt duși pe acoperiș și legați cu funii lungi de catargul pe care flutură steagul cu cruce roșie. Când îi forțăm

să se apropie de parapet, vânzoleala polițiștilor încetează și se face liniște. Un strigăt de groază se desprinde apoi din mulțime, când, cu o lovitură de picior, cei doi medici o iau vertiginos la vale. Se opresc însă la câțiva metri de pământ, lovindu-se cu căpățânile de zid și julindu-se zdravăn. Se zbat, scoțând țipete ascuțite.

– Data viitoare, or să zboare fără funie! le transmit eu polițiștilor, care privesc panarama.

Îi lăsăm agățați pentru o mai bună aducere aminte, ceea ce îi determină pe thailandezi să ceară noi negocieri.

– E o greșeală, murmură Than, cu fruntea acoperită de sudoare. N-am făcut decât să-i înrăim.

– Dacă era vorba să luăm parte la un menuet, n-am mai fi bătut atâta drum! ricanează Fachirul. Iar totul se datorează doar necugetării tale.

Karenul primește reproșul fără să protesteze. Fachirul îl tratează, totuși, ca pe un egal, ceea ce îi mai alină orgoliul. Ia legătura cu polițiștii și le transmite că vom mai aștepta până a doua zi dimineață, după care, dacă granița nu va fi deschisă, vom arunca de pe acoperiș câte un ostatic la fiecare zece minute. Fără frânghie.

Unul dintre cei doi kareni își dă duhul, iar celălalt trage să moară. Mai rămânem doar noi trei și patru kareni. Ne reîmpărțim posturile de supraveghere, în vreme ce Fachirul instalează explozibil la ușile de acces în clădire. Câțiva pacienți de la dezalcoolizare sunt priponiți în fața ferestrelor.

Pentru că nu li se administrează tratamentul la timp, periculoșii, dar și ceilalți bolnavi, prind să chiraie, mulți dintre ei umplând holurile. Le împărțim sedative la nimereală, căci nimeni nu mai stă să le citească fișele, după care îi forțăm să-și reia locurile în saloane.

Mai dificil e cu furioșii. Zgâlțâie gratiile, vorbind toți deodată, și unii se iau chiar la bătaie. Colosul găsește soluția și pentru aceștia. Scoate un ajutaj pentru caz de incendiu și-i stropește cu furtunul. Bolnavii nu sunt la primul lor duș rece, iar la arșița care s-a lăsat, s-ar putea chiar bucura. Efectul e cel scontat. Toți încetează greva spontană și se strecoară în paturi.

– Nu e greu să fii doctor! rage Colosul, mulţumit şi chiar puţin surprins de rezultate.

– Poţi găsi aici un loc de muncă, îl încânt eu. Cu atât mai mult, cu cât personalul medical a fost concediat în masă.

– Trebuie să fii mult prea prost ca să accepţi să stai printre damblagii, o ia de bună Colosul, bătându-se cu degetul peste tâmplă şi uitând să pomenească despre necesitatea unei diplome în domeniu. Mie îmi ajung ăştia de afară, de care mă lovesc la tot pasul. Ar trebui ca oraşe întregi să fie folosite drept spitale.

E un lucru cert că persoanele de faţă se exclud, şi, ca atare, Colosul n-ar avea ce căuta într-un asemenea oraş. Pe undeva are dreptate. Pentru unul ca el, ar trebui construit un stabiliment în exclusivitate.

– Cu mult timp în urmă, continuă acesta cu blândeţe în glas, am intrat şi eu într-un spital ca ăsta.

– Şi cum ai scăpat? zic eu, fără să vreau.

– Tâmpitule! mă apostrofează Colosul, cu aceeaşi blândeţe. Eram în vizită la babacu' meu, aflat la dezalcoolizare, ce credeai?

– Îi duceai portocale?

– Doar coaja, pentru că, în loc de miez, erau sticluţe cu whisky. El mă învăţase trucul. Trebuie să spun că atmosfera de-acolo m-a cam pus pe gânduri, continuă Colosul, exagerând ca întotdeauna. Doctorul care bântuia prin zonă era de două ori mai uşchit decât orice pacient al spitalului. Le vorbea tuturor ca unor copilaşi abia luaţi de la ţâţă, scărpinându-se permanent în fund, de parcă de-acolo ar fi luat medicamentele pe care le prescria. „Ce face ţonţonelul mic şi dulce în această dimineaţă trandafirie?" îi zicea el câte unui nebun pe care n-ai fi vrut să-l întâlneşti noaptea pe stradă. Evident că nebunul se pârţăia sau, în cel mai bun caz, înjura amarnic. Mulţi încercau să-l şi lovească cu piciorul. „Am păpat pastiluţa roz?" scâncea doctorul la ei, băgându-şi un deget în cur. Să fiu sincer, n-am priceput ce soi de tratament psihiatric era ăla, însă limbajul lui afurisit îi scotea pe toţi din minţi. Doar bătrânul, care s-a dovedit a fi cu o secundă mai deştept decât ceilalţi, îi răspundea în aceeaşi manieră, sperând într-o eliberare precipitată. „Azi mi s-a dezumflat limbuţa", zicea el vesel, scoţându-şi limba vânătă, care ar fi umplut de invidie până şi o vacă.

„Năsucul e puțin înfundat, dar căpșorul nu mă mai doare", continua el în aceeași notă. Vezi însă că trăsnitul de doctor interpreta asta, pasămite, ca pe o agravare a bolii, căci nu prididea să-i umple la fiecare vizită fișa de la capătul patului, de ziceai că e pornit să-și scrie memoriile, începând încă din fragedă pruncie. Ei, în ziua despre care îți vorbesc, a dat peste mine. „Cine este băiețelul ăsta plăpând și drăguț?" a întrebat el, mângâindu-mă pe obraz și fiind cât pe ce să-și julească degetele. „Un nou pacient?" Eu i-am dat toate asigurările că nu mă aflam decât în vizită, dar pas să-l convingi! Până nu i-am tras un șut la glezne, nu m-a crezut. „Dar ce ai tu în coșuleț?" a trecut el la un alt subiect de discuție. N-am apucat însă să-i răspund, că idiotul și-a și înfipt gheara și, până să-l opresc eu, a mușcat cu poftă dintr-o portocală măsluită. De cum a simțit cioburile, iar whiskyul i-a atacat gâtlejul, a schimbat registrul, punându-se pe blesteme, ca o babă căreia i se rupsese în fofoloancă vibratorul aflat în termen de garanție. În mod ciudat, nu renunța însă nici la limbajul lui. „Băiețel cuminte", urla el, „cine mă-ta te-a învățat să faci rahaturile astea? Cădea-r-ai cu capul în latrină, puișor scump!" Vezi bine că am fost nevoit să-i înnod mânecile de la halat. E drept, din grabă, am uitat să-i scot și mâinile din mâneci, dar cine ar mai fi stat în situația aia să ia seama la astfel de amănunte?! „Nu e mumos ce faci tu, bibiloi mic, lua-te-ar dracu'!" mai apuca el să-mi transmită printre zbierete. Deodată, l-am simțit în mine pe eroul care aveam să devin mai târziu. De unul singur, am reușit să-i închid într-un salon pe toți amărâții în halate albe, după care am dat drumul pacienților și i-am gonit în stradă. A fost o bucurie generală. Nebunii de-afară, care nu fuseseră închiși, credeau că e un carnaval, și și-au primit confrații cu brațele deschise. Singurul care nu s-a bucurat a fost chiar babacu' meu, și asta pentru că nici prin cap nu-mi trecuse să-l eliberez și pe el. Tocmai ajunsese cu patul de care-l legasem în dreptul ușii de ieșire, când a intervenit poliția. Închipuie-ți că nenorocitul s-a grăbit să mă toarne ca fiind capul răutăților, așa că, o vreme, a trebuit să mă pierd în mirifica lume a portului. Cât despre nebunii eliberați, le-a fost atât de greu să-i deosebească de cei așa-ziși normali, încât, la un moment dat, au și renunțat.

Asaltul începe la două ore după miezul nopții. Ne așteptam la așa ceva, căci thailandezii, prost sfătuiți, au oprit curentul, motivând o pană în rețea. Nici măcar nu le-a trecut prin cap că puteau fi dotați cu infraroșii. Cinci camioane semiblindate se apropie în viteză, din puncte diferite, de spital. Deasupra, două elicoptere ușoare își fixează proiectoarele pe clădire. Uruitul lor sumbru stârnește printre bolnavi o nouă agitație. Încep să urle și să arunce cu tot ce au la îndemână. Cei mai înfricoșați sunt însă pacienții legați la ferestre, ca și medicii care continuă să se legene de frânghii, mai mult morți decât vii.

De pe elicoptere, mitralierele curăță acoperișul cu rafale scurte. Unul dintre kareni instalat acolo e ciuruit ca o sită. Sunt aruncate câteva petarde fumigene, care acoperă totul cu un fum dens, prin care, la scurt timp, își fac apariția parașutiștii deșantați de pe elicoptere. Ușa metalică de acces pe acoperiș este însă capcanată cu explozibil, iar pe culoarul îngust e postat un karen cu o mitralieră, care va putea ține la respect desantul, pentru multă vreme.

Între timp, camioanele blindate s-au oprit, iar soldații, ca niște gângănii negre, sar afară, repezindu-se la adăpostul pereților. Nu ajung chiar toți, căci focul ucigător al Colosului le rărește vizibil rândurile. Nici Fachirul nu stă degeaba. Împreună cu doi kareni, menține un zid de foc, cu ajutorul grenadelor. Sus, ușa de acces de pe acoperiș explodează într-o trombă uriașă. Un genist mai nepriceput își sfârșește acolo misiunea, iar alți câțiva parașutiști sunt răniți.

O altă ușă de la parter explodează și ea, căci capcanele Fachirului sunt executate cu măiestrie. Vreo câteva clipe, atacatorii se opresc, derutați. Profităm de deruta lor pentru a ne concentra focul, schimbând încărcătoarele fără oprire. Nu mai e nevoie să ne căutăm țintele. Tactica se arată fructuoasă. Soldații se retrag de-a valma, încercând să-și găsească adăpost pe după camioanele care au pornit în marșarier.

Colosul se repede către acoperiș, sărind câte patru trepte deodată, cu două puști MI-16 MAN sub fiecare braț. Apariția lui e înfricoșătoare. Plin de sânge, urlând ca un posedat, fără să se ferească de gloanțele cu care este întâmpinat, împroașcă moartea

în jurul lui. Face pasul înapoi la timp, căci de pe elicoptere se declanşează o canonadă furibundă. Un karen, sosit şi el în grabă, probabil stârnit de curajul Colosului, e transformat în bucăţele. Pentru el, un sicriu e acum un apartament de lux.

Asaltul a fost respins. Păstrând proporţiile, pierderile sunt grele de ambele părţi. Dintre kareni, doar Than se mai află în viaţă, dar a primit un glonţ în mâna dreaptă şi unul în picior. Nu se plânge. Războinicul din el şi-a primit toate drepturile.

– La următorul atac, ne căsăpesc! zice Fachirul, cu calmul cu care ar vorbi despre starea culturilor de toamnă.

– Dacă am încerca din nou să negociem? spune Than, care tot nu şi-a pierdut speranţa într-un rezultat pozitiv.

– Şi ăştia? întreabă Fachirul, arătând către cadavrele poliţiştilor de-afară şi ale pacienţilor ucişi, căzuţi în cele mai ciudate poziţii. Nu, Than, nu mai există cale de întors. Ştiu şi ei asta prea bine.

– Dar atunci? geme karenul, încercând să-şi oprească sângele care-i invadează braţul. Ne predăm?

Colosul nu-şi poate stăpâni un hohot de râs care-l face pe Than să se întrebe, pentru a nu ştiu câta oară, dacă nu cumva uriaşul provine dintre pacienţii spitalului.

– Cum poţi crede, rage americanul, suflându-şi nasul cu două degete, că ne vor ierta după ce le-am ucis camarazii? Îşi şterge degetele de halatul unui cadavru şi reia mulţumit: Nu! Acu', ori luăm cât mai mulţi cu noi în moarte, ori ne bese o idee specială, ca în cărţile cu poze!

– Mai ai rachiu? îl întreabă, pe neaşteptate, Fachirul.

Colosul îi întinde, fără o vorbă, bidonaşul, pe care indianul îl goleşte din câteva sorbituri, ceea ce stârneşte nemulţumirea uriaşului.

– Şi acum ce dracu' mai bem? se stropşeşte el, de parcă asta ar fi devenit problema primordială a momentului.

Ştiind cât de necugetat devine când nu mai are „combustibil", mă grăbesc să-i procur un borcan cu spirt, pe care Colosul îl filtrează meticulos direct în bidonaş. După ce scurge tot lichidul, dă cu ochii de un corp solid, aflat şi el în borcan. Fără să ezite, Colosul îi face vânt în gură, punându-şi masticatorii la

trebă. Probabil că organele lui interne, ca și exteriorul trupului său, sunt acoperite cu o crustă de jeg întărit, care le protejează mai bine decât un blindaj.

Than nu mai reacționează în nici un fel. A pierdut foarte mult sânge, iar trupul i se scutură în frisoane tot mai dese. Își simte moartea aproape, dar nu se teme. A fost pregătit încă de mic, de când a acceptat să devină un soldat kamikadze, pentru o viață foarte scurtă.

Nu e și cazul nostru. Ne scremem să găsim o ieșire, și n-ar fi de mirare dacă am vedea, la un moment dat, cum ne iese fum din urechi. Răgazul oferit de atacatori, care-și regrupează forțele în vederea unui nou asalt, se apropie de sfârșit, și, o dată cu el, vine și sfârșitul nostru.

– Putem încerca să spargem încercuirea, e de părere Fachirul, căruia *siama* îi accelerase gândirea. Dacă am reuși să ne plasăm în mijlocul lor, ar ezita să tragă, să nu se ucidă între ei.

– Poate exista și un al doilea lanț de trăgători, mai retras, și ăia n-o să ezite să ne găurească bostanele! îi răspund eu. Ca să nu mai vorbim de lunetiști.

– Vreți să vă spun cum văd eu scăparea? trântește, pe neașteptate, Colosul, cu aerul unui scenarist respins la Hollywood.

Nu, nu vrem, dar Colosul e insistent. Nu poate lipsi de la nici o masă, indiferent de meniul servit. Își aprinde tacticos un trabuc, privindu-ne prin fumul albăstrui.

– E simplu! Urcăm pe acoperiș și ne lipim de parapete! Când sosesc elicopterele, îi lăsăm pe tipi să coboare și să intre în coșmelie, după care ne cățărăm pe coarde și-l luăm prizonier pe pilot.

În cazul Colosului, ideea e mai mult decât strălucită. Firește că e o prostie, dar ne lasă cu gura căscată. Îi amintesc că, la capătul coardei, în elicopter, șade un tip cu mitralieră, care-i acoperă pe cei desantați, dar, oricum, Colosul e de admirat pentru efortul făcut.

Apoi mi se aprinde becul și mie. Nu mi se întâmplă prea des, dovadă că ideile simple sunt cele mai apropiate de adevăr. Va trebui să mă dezbăr de obiceiul de a despica firul în patru, pentru că asta complică teribil situația. Culmea e că sâmburele ideii vin-

tot de la Colos! Îmi amintesc subit de prima lui experiență într-un spital psihiatric și dau drumul rapid la muzicuță:

– Îi vom folosi pe bolnavi ca pe o turmă de bivoli! Ne îmbrăcăm ca și ei, și năvălim spre polițiști! Sunt peste o sută, așa că, cel puțin în prima fază, n-o să stea nimeni să-i legitimeze.

Nu mai e timp de pierdut. Îi adunăm pe toți bolnavii, fără deosebire, în holul principal de la intrare, amestecându-ne printre ei. Firește, cel care se confundă perfect cu mediul e Colosul. Fachirul explică în gura mare care e situația:

– Clădirea e minată! Va exploda în curând! Pac-pac-buuum! Trebuie să fugim! Ați înțeles?

Dar nu mai primește nici un răspuns. „Pac-pac-buuumul" său a fost atât de plastic, încât, în aceeași clipă, puhoiul se revarsă pe ușile deschise. Polițiștii sunt luați complet prin surprindere. Viața noastră se măsoară în secundele care se scurg până când aceștia să-și revină. Trecem în viteză printre thailandezii care nu știu cum ar putea opri mulțimea întărâtată, zbierând cu toții și agitându-și brațele. Colosul îl poartă subsuoară pe Than, un gest de care nu l-aș fi crezut capabil. Karenul răsuflă tot mai greu, dar parcă moartea ezită să-l ia în evidență.

În spital am lăsat doar trei nebuni, îmbrăcați în uniforme de camuflaj și înarmați cu mitraliere. Conform calculului nostru, nu pregetă să se arate mândri de noua înfățișare. Zeci de rafale se abat asupra lor, secerându-i pe loc. Panica a căpătat dimensiuni la care nici noi nu ne-am fi așteptat.

Diversiunea reușește pe deplin. La adăpostul nopții, ne rupem în timp util de pacienții care continuă să alerge înnebuniți, dispărând în direcția junglei. Cred că niciodată nu am prins o asemenea viteză. Nici nu ne mai mirăm, când, după o vreme, observăm la orizont cătunul lui Akapol, dar pe lângă care trecem în goană, continuându-ne fuga demențială, până când depășim liziera pădurii.

Dar vremea odihnei e încă departe! Mai mult ca sigur că thailandezii s-au deșteptat și au trimis în căutarea noastră trupe speciale. Urcat pe umerii Colosului, Than ne îndrumă cu o voce pierită într-o direcție numai de el știută. De câteva ori, Colosul îl lovește de crengile joase ale copacilor, dar Than are șapte vieți în

el, mai ales de când se știe scăpat dintr-o capcană ce-l făcuse să se împace cu soarta. De-acum, Colosul îl poartă în brațe, pentru a evita orice accident.

Vine însă și clipa în care picioarele refuză să ne mai asculte. Ne împleticim ca niște bețivi în exercițiul funcțiunii, apoi cădem în frunzișul umed, speriind șerpii adormiți. Ne târâm însă cu perseverență, căci membrele noastre nu mai pot fi stăpânite, de parcă ar avea propriul lor scop în viață. Templele pe lângă care trecem iarăși ascund în piatră neputința. Ne sunt, totuși, de mare ajutor, fiindcă, la vederea lor, puterile ne sporesc, și pornim din nou în alergare. Știm că nu mai avem mult până la graniță, dincolo de care thailandezii se tem să treacă. Fachirul ne oprește un minut și ne pune să ne reglăm respirația, apoi ne îndeamnă iarăși la drum.

Când îl observăm pe karenul plasat în avanpostul unei tabere, știm că am reușit. E cea mai plăcută imagine pe care am văzut-o vreodată. Tânărul îl recunoaște pe Than, dând semne de bucurie. Dar Than e mort. Colosul a cărat pe ultimii kilometri un cadavru.

Continuă însă să-l poarte, până când suntem duși în fața lui Mister David, unde îl lasă ușor pe pământ. Piticul ne ascultă în liniște raportul, fără a-și lua privirile de la Than. Acțiunea n-a avut rezultatul scontat, dar karenii și-au făcut cunoscută prezența în toată lumea. Nu e puțin lucru. Întreg mapamondul află de existența unui popor mic, însă viteaz. Nici nu mai suntem siguri dacă nu cumva asta s-a și urmărit. Dar ce ne pasă nouă, important e că am supraviețuit.

Dormim neîntorși până a doua zi spre seară, când Mister David ne prezintă o ofertă din partea liderilor Htoo: un angajament pe un an pentru instruirea luptătorilor kareni, plătit în aur curat. Fachirul, care e cel mai diplomat dintre noi, exprimă mai întâi mulțumirile cuvenite pentru încrederea acordată. Este o cinste să-ți aduci contribuția la cauza karenilor, dă el din gură. Din păcate, peste nici o lună ne așteaptă un alt contract, pe care trebuie să-l onorăm. Desigur, la sfârșitul lui, discuțiile ar putea fi reluate.

Mister David știe că totul e o gogoriță, dar zâmbește satisfăcut. În ceea ce-l privește, amestecul străinilor în treburile kare-

nilor nu e deloc bine venit. Nu putea însă ignora ordinele gemenilor Htoo. Ne înmânează paşapoartele, pe care le păstrase cu grijă, asigurându-ne că vom fi conduşi în cea mai mare siguranţă la aeroportul din Rangoon.

De îndată ce avionul îşi ia zborul, cu destinaţia Calcutta, răsuflăm pentru prima oară uşuraţi. Pe aeroportul din India ne aşteaptă un charter, cu care ne vom continua drumul spre Europa.

Prin hublou privesc către jungla în care karenii îşi continuă lupta. Mă gândesc de ce oare ar mai avea nevoie Dumnezeu de o Armată, din moment ce oamenii au tot mai puţină nevoie de El. De sus, Pământul arată ca o gogoaşă înfuriată, gata să explodeze din cauza abundentului venin folosit drept umplutură. De sus, Dumnezeu nu se mai vede, aşa cum se vede de pe Pământ.

Dar El nu are nevoie de oameni pentru a exista, ci doar pentru a plânge!

Iulie 1999

CUPRINS

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: LUMINIȚA CATANĂ

Apărut 2001, București
Timbrul literar se varsă în contul Uniunii Scriitorilor
nr. 45.10.10.32, BCR sector 1, București

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77